

IRIS BROMIGE

Lecția de sinceritate

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Ann Forrester îl privește pe domnul Cardew peste birou, observând că are tenul ca pergamentul, remarcând că nu i-ar putea deosebi chipul de zecile de dosare prăfuite, aflate în biroul de avocatură Cardew & Pakes, atât de bine se putea confunda cu acest mediu. Are părul grizonant, ochi mici, cenușii, buze lipsite de culoare, de parcă toată viața s-ar fi scurs din chipul său în paginile documentelor legale cu care lucra. Chiar și glasul lui pare un foșnet de hârtii. Este executorul testamentului tatălui ei și tocmai clarificaseră ultimele aspecte legate de el. Când omul închise dosarul, Ann își puse mânușile.

— Miss Forrester, parcă spuneți că ați găsit o slujbă departe de Londra... îmi pare rău că nu vă voi mai vedea.

— Așa este, domnule Cardew. N-am găsit nimic deocamdată, abia am început să caut; oricum, mai pot locui o lună în casă.

— Este adevărat, spuse omul. Am adus problema în discuție pentru că un alt client al meu, doamna Pendine, care locuiește în Cornwall, caută o asistentă personală, ale cărei sarcini mi le-a menționat în treacăt în scrisoarea sa. Mi-a cerut să-i recomand o tânără de familie bună. M-am gândit că poate sunteți interesată.

— Asistentă personală? repetă Ann. Ar putea fi... interesant.

— Atunci, să vă dau câteva detalii despre clienta mea. Este văduvă, până în optzeci de ani, foarte bogată. Locuiește într-o casă imensă în Cornwall, cu nepoata și strănepoata ei. Este, aș putea spune, o bătrână doamnă care trăiește în afara timpului și preferă să ignore lumea de astăzi. De fapt, adăugă el cu un zâmbet, nu s-ar urca niciodată într-o mașină; preferă să călătorească în trăsură și refuză chiar ca mașinile să intre pe proprietatea ei, Rosevean. Am crezut, adăugă omul, că v-ar putea interesa.

— Da, desigur, zise Anne privind-și mâinile, amintindu-și brutal ca o lovitură de cuțit că părinții îi muriseră cu două luni în urmă, tocmai într-un accident de mașină. Pare interesant, și aş vrea să aflu mai multe detalii.

— Doamna Pendine m-a rugat să-i comunic până la sfârșitul săptămânii dacă o pot ajuta, altfel va trimite un anunț la Times. Dacă vreți să cereți detalii, vă pot da adresa și să vă recomand ca fiind o tânără de condiție bună.

— Vă mulțumesc, îi voi scrie doamnei. Mă gândesc totuși că este destul de departe, tocmai în Cornwall.

Domnul Cardew se rezemă de speteaza scaunului și o privi lung pe tânăra din fața sa pe care începuse s-o admira mult în întâlnirile lor, tot mai dese din ultima vreme. Îi cunoștea de mulți ani tatăl, mai precis afacerile acestuia, și recunoscuse la fiica sa aceeași corectitudine, aceeași aplecare spre detalii, aceeași pasiune. Din experiența sa, știa că persoanele rămase brusc singure în urma unui deces ridicau multe probleme, folosindu-l ca pe un fel de mătușă universală, care să le rezolve totul. Această tânără nu se lamentase, dovedise un control de sine admirabil și bun-simț. Dacă era ceva ce nu suporta, era să fie implicat în emoțiile femeilor; tocmai asta admirase la Ann Forrester, că se abținuse, nu se manifestase.

Nu arătase prea bine la ieșirea din spital. Dar rănilor i se vindecaseră aproape miraculos. La prima lor întâlnire, chiar se întrebase dacă a înțeles ceva din tot ce i-a spus, dar curând, tânăra începuse să acționeze cu răspundere și se mai liniștise. Trecuse printr-o experiență teribilă, biata fată. Fusesse și el uimit că Forrester nu lăsase mai nimic. Se pare totuși că meseria de arhitect avea capcanele ei. Își drese glasul și-i spuse:

— Aș vrea să vă spun că Rosevean este o localitate izolată, care nu oferă nicio distracție. Nu veți întâlni prea multă lume acolo.

— Te poți simți foarte singur, chiar dacă ești

înconjurat de lume. Liniștea și frumusețea aceluia ținut ar putea compensa.

— Este adevărat. A, am găsit adresa. Oricum, este bine să puneți niște întrebări. Îi voi scrie și eu un mesaj doamnei Pendine. Iar acum, dacă mai sunt probleme de ordin financiar neclare, să le discutăm.

— Vă mulțumesc, domnule Cardew, ați fost foarte amabil.

— Păcat că a existat acea ipotecă pe casă, iar capitalul rămas este destul de mic.

— Nu-mi fac probleme în privința banilor, răspunse tânăra și când se ridică el observă că ezitase un moment, clătinându-se, ca și cum ar fi fost obosită.

Cardew se gândi că tinerii nu puneau prea mare preț pe bani pentru că nu ajunseseră să fie corupți, să-i prețuiască prea mult. Cei de vârstă mijlocie erau cei mai răi. Rapacitatea era cuvântul care li se potrivea.

— Miss, o nouă viață în condiții diferite, v-ar ajuta să lăsați toate necazurile în urmă. Sunteți foarte tânără, aveți norocul în față.

Când îi întinse mâna la despărțire, se gândi că ar fi fost foarte bine dacă tânăra din fața lui ar cunoaște un bărbat decent. Nu era deloc neatrăgătoare. Avea un chip interesant, cu ochi migdalați, negri, o gură senzuală. Chipul oval era încadrat de păr blond. Era destul de înaltă, dar cam slabă, se gândi el. Deși nu acordase niciodată prea multă atenție sexului opus, i se păru că și rana de pe urma accidentului, pe frunte, nu mai era chiar așa de vizibilă.

După ce o escortă până la ușă, se întoarse la biroul său și luă scrisoarea doamnei Pendine. De ce voia o asistentă care să cunoască dactilografia? Nu părea să aibă nevoie de așa ceva. Ridică din umeri. La cei douăzeci și cinci de ani ai săi, Anne Forrester părea o tânără stăpână pe sine, cu capul pe umeri și va putea aprecia singură dacă slujba i se potrivește sau nu.

* * *

Răspunsul la scrisoarea Annei veni imediat, fără a-i

da detalii în privința slujbei, ci doar invitând-o la Rosevean pentru interviu. I se ofereau detalii privind drumul. Trebuia să plece noaptea din gara Paddington, fiind așteptată la Truro. La micul dejun urma să discute detaliile și va fi condusă înapoi la Truro pentru a prinde trenul de după-amiază. Desigur, cheltuielile îi vor fi decontate.

Anne se gândi că avea de străbătut un drum cam lung pentru o slujbă despre care nu i se spunea nimic. După ce trecuse prin acel groaznic accident în care-și pierduse părinții, se simțea foarte obosită și nu mai era pregătită să plece. Dar oricum, trebuia să-și facă un viitor, iar acest post îi oferea noutatea, dacă nu și altceva.

Părăsi Londra într-o noapte umedă, și spre uimirea ei, dormi destul de bine tot drumul. Petrecuse multe nopți albe de la acel accident. Când ridică transperantele, văzu cum se ivesc zorii. Coborî în stație și văzu imediat șareta care-o aștepta la gară, condusă de un bărbat cu părul grizonant, care o salută cu respect.

— Presupun că sunteți miss Forrester.

— Da, zise Ann.

— Bună-dimineața. Sper că ați călătorit confortabil.

— Da, regret însă că v-am făcut să veniți atât de devreme aici.

— Este treaba mea, miss. De fapt, ne-a făcut plăcere. Mie și lui Sambo. Eu sunt Hillary, Frank Hillary, grădinarul doamnei Pendine, și nu numai. Sunt un fel de om bun la toate.

Ann nu va uita niciodată drumul spre Rosevean în acea dimineață friguroasă de februarie. Se uită în jur cu încântare la locurile pe unde trecea, în timp ce aerul curat îi mângâia fața, păsările cântau, iar căluțul mergea la trap.

Hillary făcu unele comentarii despre peisajul prin care treceau, dar mai des se adresa poneiului, care răspundea ciulindu-și urechile, de parcă ar fi vrut să-i răspundă.

— Întotdeauna se grăbește când ne apropiem de casă, spuse Hillary. De aici se poate vedea marea, miss, dacă vă uitați spre dreapta.

Ann văzu golful cu aceeași bucurie cu care privise marea încă de copil. De fiecare dată, îi producea aceeași emoție; era ca și cum ar fi văzut-o prima oară. Poate că acum sentimentul era accentuat; se simțise ca și moartă după acel accident, iar acum, vederea mării o făcea să revină la viață, la simțire.

Nu mai sperase că va putea fi vreodată fericită; fericirea murise pentru ea odată cu părinții în acel stupid accident. Privind marea, se simți dintr-odată reîntoarsă la viață, interesată din nou să trăiască.

Între timp, mașina ajunsese în fața unei parcări aflate în fața unei pajiști. Dincolo de pajiște se ridica structura gotică a Roseveanului, înconjurată de ulmi bătrâni și un pârau care curgea destul de aproape de colțul casei. Ann nu putu să nu se întrebe cum o persoană în vârstă putea să locuiască aici, în această construcție care semăna mai mult a castel decât a casă. Părea să aibă un trecut legendar. La vederea pereților de piatră cenușii, proiectați pe fundalul ulmilor, acum desfrunziți, cu turla care străjuia întunericul și pâraul, se gândi la Camelot și la cavalerii Mesei Rotunde, dar și la lady din Shalott.

Hillary o ajută să coboare și o conduse spre intrarea de stejar, unde sună clopoțelul. Ann n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi năvălit asupra ei doi câini de vânătoare, dar când se deschise ușa, femeia care o invită să intre avea un chip destul de plăcut.

— Mă bucur c-ați ajuns, miss Forrester. Sunt nepoata doamnei Pendine, Madge Trent. Vă rog, poftiți. Probabil sunteți obosită, înfometată.

— Așa este, admise Ann.

— Micul dejun este pregătit. După-masă veți discuta cu doamna Pendine. Între timp, vă las să vă aranjați puțin.

Sufrageria era foarte mare, se putea organiza un banchet acolo. Micul dejun li se servi pe o masă mai mică aflată în fața unei ferestre deschise. Șunca și ouăle nu mirosiseră nicicând așa de apetisant.

— Ați mai fost prin părțile acestea? o întreabă Madge.

— Cred că în copilărie, dar fiind destul de mică, nu-

mi amintesc prea mult.

— Suntem cam izolate aici. Venind de la Londra, poate vi se pare un loc pustiu.

— Nu sunt pasionată de viața la oraș, mărturisi Ann.

— Nu vreau să vă influențez cumva, zise miss Trent. Mie nu-mi place să trăiesc în provincie, cu toate că viața aici oferă unele compensații. Cu opt ani în urmă, am sosit aici de la un spital din Londra, unde am fost asistentă. Mătușa Alice suferise un accident și avea nevoie de mine. Nu este de mirare că nu putea găsi aici o asistentă. Cine ar veni în locul ăsta uitat de lume? Cu toate astea nu vreau să vă influențez, miss, conchise ea.

Madge era o persoană veselă, plină de viață, robustă, cu un chip rotund, ochi albaștri, părul negru tuns la baza urechii. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Ann se întreabă imediat dacă miss Trent era asistenta și companioana doamnei Pendine, ce mai putea face o asistentă personală?

— Am vrut o schimbare față de ce-mi oferea Londra.

— Cu ce te-ai ocupat până acum, miss? o întreabă Madge.

— Am fost secretară într-o companie. Am decis însă că am nevoie de o schimbare, se eschivă Ann, căreia nu-i plăcea să-și discute viața cu străinii. Ceva, nu știa prea bine ce anume din ochii aceia iscoditori, o făcea să bată în retragere.

— Mătușa va fi severă, dar dreaptă. Țin foarte mult la ea, iar ea îmi apreciază serviciile. M-aș bucura să accepti oferta mătușii, miss Forrester, este nevoie de chipuri noi pe aici. Mătușa așteaptă multe de la cea pe care o va angaja.

— Mă voi strădui să n-o dezamăgesc.

— Știi, nu pot spune că nu mă uimești. O persoană tânără ca dumneata vrea să se îngroape aici. Și eu care i-am spus mătușii că nu se va prezenta nimeni pentru acest post!

Madge observă cum Ann se încruntă fără să vrea, dar înainte să-i dea un răspuns, miss Trent continuă:

— Să nu-ți pese de limba mea ascuțită.

— Doamna Pendine este bolnavă, cumva? întrebă Ann. Spuneai ceva de o căzătură.

— Da, a căzut în grădină cu câțiva ani în urmă, și-a rupt piciorul, pe când avea cam șaptezeci de ani și oasele îi erau destul de fragile. Fractura nu s-a sudat cum trebuie. Cu toate astea, se ține destul de bine la cei șaptezeci și opt de ani.

— Se pare că ai o muncă dificilă aici.

— Mă descurc, zise Madge. Este nouă și jumătate. La ora zece te va primi mătușa în birou. De obicei, ia micul dejun în pat.

Ann își luă haina și o urmă pe miss Trent.

Ajunsa în biroul acesteia, Ann privi împrejur curioasă. Această doamnă Pendine părea o persoană formidabilă. Biroul era foarte puțin încălzit, mai degrabă rece. Era totuși încălzit de o sobă cu gaz, abia aprinsă. Scaunele de piele nu păreau prea confortabile. Era multă liniște în acest birou. Ann tresări speriată când auzi o bătaie în geam. De fapt, erau niște ramuri mișcate de vânt. Auzi pendula de pe perete bătând ora zece și se întrebă de ce se simțea atât de încordată. Poate din cauza acestui birou întunecat. De fapt, nu trebuia să-și facă probleme; putea să refuze acest post. Era o femeie liberă. Dar de ce simțea că Rosevean aruncase ca o vrajă asupra ei? O vrajă periculoasă. Se simțise fericită și plină de încredere până acum, recăpătându-și interesul față de viață. Probabil ce simțea acum era rezultatul nervilor slăbiți de pe urma accidentului. Dar în timp ce era tot mai încordată, ușa se deschise și intra doamna Pendine.

Capitolul 2

Ann își aminti ce-i spunea tatăl ei, că uneori nu recunoaștem evenimentele semnificative din viața noastră decât la câțva timp după ce se consumă. Când întâlnești privirea doamnei Pendine, Ann știe că se află într-un moment important din viața ei, mai mult decât o slujbă. Imediat aceasta o concedie pe miss Trent, care se retrase.

— Mulțumesc, Madge, draga mea. Te rog să ne lași

singure, acum. Spune-i doamnei Vincent că vom bea cafeaua la ora unsprezece în salon, iar prânzul îl vom lua la douăsprezece și jumătate, pentru ca miss Forrester să poată prinde trenul.

După ce Madge ieși, doamna Pendine luă o foaie de hârtie de pe birou și deschise călimara. Avea mâini frumoase, cu degete lungi. Doamna Pendine era o frumusețe clasică. Trăsăturile îi erau puțin cam ascuțite; era foarte dreaptă pentru vârsta ei, părul alb îi era strâns la spate, într-un coc. Avea ochi albaștri frumoși, nasul drept. Purta o rochie cenușie cu mâneci lungi, iar la gât un șir de perle.

— Miss Forrester, aș dori să-mi vorbești puțin despre dumneata, înainte de a începe. Aș vrea să aflu ce fel de educație ai primit și ce experiență ai. Domnul Cardew mi-a spus doar că ți-ai pierdut părinții în acel accident și că ai nevoie de un nou început.

Ann se trezi vorbindu-i doamnei Forrester despre educația primită, despre profesia tatălui ei, despre familia mamei, propria-i experiență de muncă.

— Da, mi se pare satisfăcător din punctul meu de vedere, zise doamna Pendine. Acum, îți voi da eu informațiile necesare. Este o slujbă care cere oarecare versatilitate, miss Forrester. Va avea trei componente diferite.

— Pare interesant, zise Ann.

— În primul rând, sarcinile pe care le ai față de mine. Scrisori de afaceri, pe care le vei dactilografia. Nu mai pot scrie de mână pentru că sufăr de artrită. O altă sarcină este să recataloghezi biblioteca. Citești mult, miss?

— Da, am acasă o bibliotecă impresionantă.

— Ai o voce frumoasă, miss. Aș vrea să-mi citești uneori, seara. Mi-au obosit ochii foarte tare. Nepoata mea citește ca un copil de zece ani și nu are o voce melodioasă. Aș prefera să ascult un papagal în locul ei. Nepoata mea, Gemma, este pasionată de pescuit; chiar și acum este plecată în golf.

— Ce plăcut!

— Sper să se întoarcă repede, s-o cunoști. Are optsprezece ani; mă gândesc s-o trimit în Elveția la școală, dar nu vrea să mă lase singură. Numai pe ea o mai am. Este ultima din această familie.

Doamna Pendine făcu o pauză, privind bucata de hârtie pe care notase din ce-i spusese Ann.

— Fiul meu s-a căsătorit cu o italiancă. Au murit amândoi într-un accident de avion, în Italia. Gemma este fiica lor; avea cinci ani când i-au murit părinții. Din fericire, pe fetiță au lăsat-o aici cu mine atunci, pentru că de obicei o luau peste tot cu ei. De atunci, casa ei a fost aici, la Rosevean. Este o fată grozavă; inteligentă, cu un caracter puternic. Cred că se simte cam singură aici, neavând pe cineva de seama ei și de aceea cred că dumneata ai putea să-i oferi stabilitatea de care are nevoie. Nu se înțelege cu nepoata mea.

— Mai exact, care ar fi sarcinile mele legate de nepoata dumneavoastră?

— N-ar fi nimic special; mă gândeam dacă ai putea să-ți petreci câteva după-amiezi cu ea. Dacă o să te placă, va fi o companie plăcută; Gemma este un suflet foarte bun și cald.

— Și cel de al treilea fel de sarcini?

— De astă dată, vorbim despre ceva specific: nepotul meu, Rex Vernon, abia a revenit în țară după o misiune în străinătate. Este inginer constructor. De când s-a întors aici, a contractat o boală care l-a lăsat foarte slăbit. S-a gândit să devină consultant, pentru că sănătatea nu-i mai permite să lucreze pe șantiere; încerc să-l fac să-și petreacă vacanța aici, la Rosevean, să se refacă. Știu că vrea să termine o carte și ar avea nevoie de cineva care să-i dactilografieze materialele.

Ann o ascultă cu atenție, simțind că aici nu se va plictisi, munca fiind diversă. Nu-și putea imagina un contrast mai mare cu munca ei de la Londra. Devenea o persoană anume, se implica în muncă alături de alți oameni de aceeași factură. Simțea că nu va rezista provocării și va accepta.

— Mi se pare interesant, doamnă Pendine; oricum, este cu totul altceva față de munca mea de la Londra.

Doamna Pendine continuă cu detalii privind salariul destul de generos, apoi cu facilitățile de transport. Dar nu apucă să termine pentru că ușa se dădu de perete și o fată îmbrăcată în blugi dădu buzna.

— Bunico, a venit și Rex, i-am văzut mașina.

— Gemma, te rog. Unde-ți sunt manierele? Avem un vizitator. Miss Forrester, ea este nepoata mea, Gemma.

Fata se întoarse spre Ann cu un zâmbet politicos, întinzându-i mâna. Era o puștoaică foarte frumoasă cu pielea albă, părul negru ondulat, sprâncene frumoase, arcuite. Se întoarse imediat spre doamna Pendine.

— Este mașina lui Rex, nu?

— Da, Gemma.

— Și el unde este? Am crezut că-l voi găsi aici. Abia aștept să-l văd!

— Te rog să nu mă întrerupi în acest mod grosolan, total nepotrivit pentru o domnișoară, Gemma. Te rog să iei loc aici, să mă lași să termin discuția cu miss Forrester. După aceea, îți voi explica despre Rex.

Fata se așază pe scaunul indicat și începu să-și studieze atent mâinile.

În acest timp, doamna Pendine continuă să-i dea amănunte Annei.

— Poate ai nevoie de timp de gândire, miss Forrester. Eu aș vrea să accepți acest post, mi se pare potrivită pentru ceea ce cauți, așadar, postul este al dumitale dacă-l dorești.

— Un singur lucru mă nedumerește, doamnă Pendine. Postul este temporar sau permanent?

— Ca asistent personal este un post permanent, atâta timp cât voi exista și eu, zise femeia cu un zâmbet. Desigur, unele dintre serviciile pe care le vei oferi se vor modifica în funcție de necesități, miss Forrester.

— Accept slujba, doamnă Pendine, spuse Ann. Sper să fiți mulțumită de serviciile mele.

— Sunt foarte fericită că ai acceptat, miss. Și acum,

înainte de a servi cafeaua, aş vrea să-i răspund nepoatei mele la o singură întrebare. Care este aceea, Gemma?

— Unde este Rex?

— În pat; se odihneşte şi nu vrea să fie deranjat. A condus toată noaptea şi este istovit.

— Pot să-i duc nişte cafea, bunico?

— Nu, draga mea, lasă-l să se odihnească.

— Bunico, l-ai convins să rămână toată vara aici?

— Dragă mea copilă, Rex a sosit foarte obosit aici şi primele ore ale dimineţii nu sunt pentru discuţii de acest gen. Dar voi face tot posibilul să-l determin să rămână aici. Iar acum, să ne bem cafeaua, miss Ann.

Gemma, care reveni între timp, insistă ca Ann să-şi vadă camera pe care i-o pregătiseră.

Era o încăpere foarte mare şi spaţioasă, încât se putea organiza chiar şi o petrecere aici. Avea tavanul foarte înalt, ferestre stil gotic. Pe sub ele curgea pârâul pe care-l văzuse la venire şi se vedea pădurea. Nu era prea mult mobilier în încăpere. Covorul era roşu, patul mare şi confortabil, dar în încăpere mai exista şi o canapea, cu o măsuţă pentru servit cafeaua. Draperiile erau de catifea roşie. Era o lume cu totul diferită, se gândi Ann, simţindu-se ca acasă aici. Ce mult ar fi apreciat tatăl ei această încăpere anacronică!

După ce terminară de inspectat încăperea, Gemma o conduse spre holul mare unde văzură un bărbat aflat cu spatele spre ele. Era afară, pe aleea din faţa casei. Gemma lăsa să-i scape un strigăt de bucurie:

— Rex! sări ultimele trei trepte fugind spre el.

— Mia Gemma! exclamă bărbatul. Ce face fetiţa mea?

— Ce bine că ai ajuns aici în cele din urmă, Rex! Te simţi mai bine acum? Nu te-am mai văzut de doi ani! Pari cam slab şi palid.

— Iar tu eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Te rog să mă prezinţi domnişoarei, îi spuse el privind-o pe Ann.

— A, ea este miss Forrester, asistenta personală a Madrinei.

— Și el este domnul Vernon, miss Forrester, interveni doamna Pendine.

Ann îi întinse mâna, iar el o privi cu ochi pătrunzători. Avea o voce frumoasă, de bariton.

— Miss Forrester face parte din „momeala” dumitale, Madrina?

— Poartă-te frumos, Rex, să ne grăbim la masă; altfel, miss Forrester va pierde trenul.

Ann stătu față în față cu el la masă și nu știu imediat dacă-l plăcea sau nu, dar nu putea să nu fie foarte conștientă de prezența lui. În afară de cearcănele negre, nu dădea impresia că ar fi fost un om bolnav. Ori de câte ori îi surprindea privirea ațintită asupra ei, Ann lăsa ochii în jos.

— Cum ți se pare Rosevean, miss? o întrebă el.

Când ridică privirea, Ann observă zâmbetul ciudat de pe chipul lui.

— Este fascinant. Simt că am pășit în altă epocă. La Londra, în ultimii cinci ani, am trăit în casa proiectată de tatăl meu; multă sticlă, mozaic, vitralii.

— Îmi plac vitraliile, interveni Gemma. Și la școală ni s-au pus de curând. Ai adus fotografii cu tine din India, Rex? i se adresează imediat bărbatului.

Ann îi mulțumi în gând Gemmei pentru intervenția ei; se rezumă să-l asculte pe Rex vorbind. Nu putea rămâne indiferentă la farmecul lui. Presupuse că avea în jur de treizeci de ani și nu și-l putea imagina la o vârstă mai mică. Părea că se născuse la vârsta de acum. Oare acest bărbat cu farmecul său se adăuga atracției pe care o prezenta postul oferit de doamna Pendine?

Nu putea răspunde la această întrebare. Aștepta să rămână singură, să aibă timp de gândire.

* * *

— Rex, în timp ce mâncăm, ai vrea să-i pui întrebări lui miss Forrester în privința calificării sale? De fapt, va lucra mai mult pentru tine.

— Ai decis în numele meu că voi rămâne aici toată vara, nu, Madrina? o întrebă Rex.

— Dragul meu băiat, desigur, tu ești cel care va decide, eu am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-ți asigura ce-ți este necesar aici. Privindu-te, îmi dau seama că nu te simți prea bine, iar șederea la aer curat și liniște îți va face bine. Cât despre noi, nici nu știi ce bucurie ne-ai face dacă ai accepta!

Madge, care apăruse între timp, interveni:

— Dragă Rex, lunile pe care le vei petrece aici vor face cât toate medicamentele din lume. Iar eu voi fi în acest loc, să te îngrijesc.

— Văd că nici nu mă lăsați să decid singur! ripostă Rex în glumă, desigur.

— Te rog, acceptă Rex, insistă și Gemma.

— Rex, nu vreau să insist, zise doamna Pendine, dar pentru mine nu vor mai exista multe veri aici. Mi-ai face o mare bucurie să stai cu noi.

Rex capitulă.

— Fie, Madrina, m-ai convins. Am ezitat doar pentru că lunile petrecute aici mă vor ține departe de acțiune, de munca mea.

— Dar nu vei irosi timpul, iar miss Forrester îți va dactilografia cartea.

— Pentru că am ajuns în acest punct, mi-ai putea spune, miss Forrester dacă poți dactilografia rapid?

— Desigur, replică Ann.

— Cumva și stenodactilografie?

— Da.

— Voi fi bucuros să beneficiaz de serviciile duminale, miss.

Doamna Pendine îi întrerupse:

— Din nefericire, miss Forrester va trebui să se grăbească, dacă vrea să prindă trenul. Îl voi chema pe Hillary.

— Nu vrei s-o duc eu pe miss Forrester până la Truro?

— Rex, ai condus toată noaptea, îl opri doamna Pendine. Nu cred că este cazul să exagerezi.

— Sunteți foarte amabil, domnule Vernon, dar voi fi

așteptată la tren. Vă mulțumesc pentru bunele intenții, spuse Ann, ridicându-se să plece.

* * *

— Ann?

— Bună ziua, Gemma. Am crezut c-ai plecat să călărești.

— M-am răzgândit în ultimul moment. Vrei să-ți arăt cum se poate coborî la golf? Avem timp destul înainte de masă.

— Mi-ar plăcea, recunosc Ann. Sunt aici de o săptămână și n-am apucat să-l văd.

Imediat ce Ann se apucase de lucru, Gemma se dovedise o prietenă de bază.

Pe Rex Vernon nu-l prea văzuse. Nu prea ieșise din cameră, având un nou atac de friguri. Doamna Pendine o pusese la muncă de cum venise; așa că era momentul să dea curs invitației Gemmei.

Coborâra pe o cărare îngustă care pornea din spatele casei și se oprea chiar în dreptul golfului. Era o zi frumoasă, prima după mai multe zile ploioase și Ann trase adânc în piept aerul proaspăt. Deodată, în fața lor apărură doi bărbați. Unul era Hillary, celălalt un tânăr blond, înalt.

— Să fie oare John? exclamă Gemma.

— Bună ziua, miss Gemma, miss Forrester, le spuse Hillary.

John Hillary le salută înclinându-se în fața lor.

— Miss Gemma, ai crescut mult de când nu te-am văzut.

— Și tu, John! Miss Forrester, dă-mi voie să ți-l prezint pe John Hillary, expert floricol. Miss Forrester este asistenta bunicii.

— Cum vi se pare aici, miss? o întrebă John.

— Am venit doar de o săptămână, este devreme să mă pronunț. Zona este oricum foarte frumoasă; Gemma îmi arăta o scurtătură spre golf.

— Sper să vă bucurați de ziua asta frumoasă, spuse Hillary. Cei doi plecară.

Imediat, Gemma începu să turuie:

— Cine și-ar fi imaginat că acel puști dolofan va ajunge un tânăr încântător?

— Unde a fost de când nu v-ați mai văzut? o întrebă Ann.

— A lucrat într-un institut agricol, apoi a absolvit colegiul agricol de la Surrey. S-a schimbat mult, conchise Gemma.

— Cred c-ar trebui să ne grăbim, dacă nu vrei să întârziem la cină, o trezi Ann.

— Da, bunica s-ar putea să ceară și ținută de seară la masă. Știi, insistă să păstreze tradițiile locului. Mie mi se pare o prostie, pentru că nu suntem decât noi la masă.

— O, ce frumusețe! exclamă Ann văzând golful care se deschidea în fața lor ca o scoică.

— Dacă apa nu este prea mare, ceea ce se întâmplă la flux, putem înainta mai mult, o lămuri Gemma. Se poate face baie, deși locul nu este lipsit de pericole.

Merseră pe plajă câțva timp cu vântul în față, să le răsfire pletele, simțind nisipul fin sub picioare.

Ann se simțea extrem de fericită, așa cum nu mai fusese. Doar natura avea puterea de a o impresiona până la lacrimi. Uită imediat de toate necazurile, uită de sine.

Imediat ce ajunseră din nou în casă, doamna Pendine o și chemă.

— Unde ai fost, miss Forrester? o interpelă.

— La golf, cu Gemma.

— La ce oră ai plecat?

— Cred că pe la patru, răspunse Ann.

— Aș fi vrut să-mi spui. Orele dumitale de lucru sunt între nouă și jumătate și cinci jumătate. În acest interval, aș vrea să știu unde te afli.

— Îmi pare rău, doamnă Pendine, roși Ann, conștientă că Vernon o privea amuzat. Am crezut că și timpul petrecut cu Gemma face parte tot din îndatoririle mele.

— Nu discutăm dreptul de a fi cu ea, draga mea. Dar ai dispărut fără să-mi spui. Ce se întâmpla dacă aș fi avut nevoie de tine din cine știe ce motiv? Sunt convinsă că ești

de acord cu mine, că în timpul orelor de serviciu trebuie să știu unde te afli.

— Da, doamnă Pendine, înțeleg.

Doamna Pendine zâmbi.

— Bine, draga mea. Sunt mulțumită de munca ta; mai era doar acest aspect de lămurit. Acum, când Rex se simte mai bine, am aranjat să treci pe la el la ora nouă și jumătate, să vezi dacă are ceva de lucru. Eu cobor în salon la unsprezece. Este clar?

— Da, doamnă Pendine.

— Acum, du-te să te schimbi pentru masă. Sper că ți-a făcut plăcere plimbarea cu Gemma.

— Da, a fost o surpriză plăcută să descopăr atâtea frumuseți.

— Rosevean are multe de oferit, miss Forrester. Sunt sigură că te vei simți foarte bine aici.

Ann zâmbi și se retrase. Trecuse mult timp de când n-o mai dojenise nimeni, ca pe un copil. Avea douăzeci și cinci de ani!

După masă, încă afectată de umilința la care o supusese doamna Pendine, se folosi de prilej ca să rămână singură, să facă o plimbare de-a lungul pârâului. Era lună plină. Nu se avântă prea departe, unde începea pădurea; se așeză pe malul apei ridicându-și gulerul hainei, pentru că bătea vântul. Se afla în acest loc de zece minute simțindu-se foarte singură, când auzi pași. Întorcându-se, îl văzu pe Rex Vernon apropiindu-se. Îi evită privirea, sperând că o va saluta și-și va vedea de drum, pentru că nu avea dispoziția necesară pentru o discuție.

— Te deranjează dacă stau cu tine? o întreabă el.

— Nu.

— Spus pe acest ton, mă duce la concluzia că n-am nimerit prea bine. Voiam să fumez o țigară.

— Iar eu voiam să plec, așa că te las să fumezi în liniște.

Rex o prinse de braț. Era surprinzător de puternic, așa că se așeză la loc.

— Spune-mi despre ce este vorba. Am observat că

fierbeai în tipul mesei.

— Nu cred că-mi place munca de aici.

— Din cauză că Madrina ți-a atras atenția azi după-amiază?

— Poate. Dar am impresia că ți se pare amuzant, domnule Vernon.

— Asta din cauza chipului meu. Gemma spune că am o expresie ireverențioasă permanentă. Dacă te hotărăști să rămâi aici, miss Forrester, va trebui s-o asculți orbește pe bunica. Este o femeie foarte autoritară, care nu suportă să nu i se asculte ordinele. De mult timp dă ordine celor din jur, iar acum a devenit un adevărat tiran.

— Și dumneata o asculți în totul? Mă îndoiesc.

— Eu sunt o excepție. Asupra mea nu are nicio putere. Dar aș vrea să nu mă înțelegi greșit. Țin foarte mult la bunica. Are foarte multe calități. Dar puterea pe care i-au dat-o banii a transformat-o într-un mic despot. Este convinsă că e bună și generoasă și urmărește doar binele celor din jur. De asta te-am privit lung când te-am văzut; eram sigur că vei intra în conflict cu ea. Dacă aș fi în locul dumitale, mi-aș căuta altă slujbă.

— M-am gândit și la varianta asta, recunosc Ann; dar peisajul este superb în această zonă, iar eu fug de o slujbă de rutină într-un birou. Munca de aici este destul de variată.

— Chiar acesta este motivul venirii tale aici?

— Nu este unul destul de bun?

— Poate. Cumva ai plecat după o aventură de dragoste care n-a mers bine?

— Nici vorbă! Dar ce te face să crezi asta?

— Mi s-a părut că fugi de cineva, de ceva. Ei bine, dacă ai venit aici să te ascunzi de vreun necaz... te vei simți ca într-un cuib de viespi, crede-mă.

— Nu mă încurajezi deloc, domnule Vernon.

— Pune-o pe seama febrei, care nu mă slăbește nicio clipă. Eu îmi fac un deserviciu, de fapt. Am teancuri de note care abia așteaptă să fie dactilografiate.

— Voi face tot posibilul.

— Te rog să nu întârzii dimineată, miss Forrester; vei vedea că, într-un fel, și eu sunt la fel de tiran ca bunica.

— Nu ești singurul care poate emite judecăți asupra oamenilor, domnule Vernon, zise Ann cu un zâmbet.

— Ne întoarcem? o întreabă el.

Când intrară în salon, Gemma îi întâmpină cu un aer plictisit.

— Miss Forrester, te-aș ruga să-mi citești câteva pagini, o auzi pe doamna Pendine. Am citit până acum și mi-au obosit ochii.

Ann începu să-i citească, apoi îi cântă doamnei Pendine la pian. La ora zece, doamna se retrase la culcare.

După un timp, se întoarse Madge, care văzând-o începu să râdă.

— Ești încă aici! exclamă ea. Ți-ai executat pedeapsa?

— Mai mult sau mai puțin.

— Așa procedează; după ce faci o pozna, te pune să execuți tot felul de lucruri neplăcute, pentru a-ți aminti că ai greșit. Vrei un sfat? Nu te ține după Gemma și Rex. Mătușa vrea ca ei să fie singuri. M-ai înțeles?

— Vrei să spui că...?

— Exact. De asta a și insistat ca el să stea aici vara asta.

— Dar este o diferență considerabilă între ei...

— Șaisprezece ani, mai precis. Nu contează. Mătușa îl adoră pe Rex și-l consideră soțul perfect pentru Gemma și banii familiei Pendine. Am găsit niște scrisori pe care n-ar fi trebuit să le citesc, dar n-am putut să rezist.

— Care sunt sentimentele Gemmei? Cred că nu realizează ce se întâmplă. Și Rex?

Madge ridică din umeri.

— Gemma este o moștenitoare bogată, cum să n-o placă? Oricum, nu trebuie să discuți cu nimeni problema asta. Ți-am spus toate astea ca să eviți să te afli în prezența celor doi, ca în seara asta, când a trebuit să-i citești mătușii, doar ca să fii imobilizată aici.

— Mulțumesc, voi ține minte asta.

— Eu mă voi duce la culcare. Cele două personaje îndrăgostite sunt tot împreună, bănuiesc. Noapte bună.

— Noapte bună, Madge.

Capitolul 3

În cele două săptămâni care au urmat, lucrurile au mers bine, în liniște. Ann descoperi că putea lucra foarte bine și ușor cu Rex, care-i dădea toate indicațiile, îi dicta foarte clar și nu avea pretenții exagerate. Ascultând sfaturile date de Madge, Ann nu mai ajunsese niciodată în compania celor doi, dar pe Gemma ajunsese s-o îndrăgească. Era o tânără cu inima deschisă, un suflet bun și cald, fără vanități, de o vitalitate irezistibilă. Pe Madge căută s-o evite pe cât posibil, fără a o ofensa. În ciuda zâmbetului permanent, era o femeie foarte falsă.

Rex era încă o enigmă pentru ea și în pofida curiozității de a-l studia, nu avu ocazia s-o facă.

Într-o zi de luni, când începea a patra săptămână de când se afla la Rosevean, Ann se trezi cu greu de pe urma unuia din acele coșmaruri, care o chinuia de la accidentul prin care trecuse. Se trezi cu inima bătând puternic, cu durere de cap.

După ce termină orele de lucru cu Rex și el o întreabă dacă se simte bine, caî spuse, sărind brusc în picioare:

— Da, mă simt foarte bine.

Din fericire, doamna Pendine nu avea nimic de rezolvat cu ea, așa că o rugă să-și petreacă după-amiaza cu Gemma.

— Ți-ar face bine o plimbare, draga mea; nu-mi place cum arăți.

Ann duse mâna la frunte disperată, amintindu-și vorbele lui Madge. Așadar, doamna Pendine o folosea drept câine de pază. Se încăpățână să mai dactilografieze încă patru pagini pentru Rex, dar textul tehnic din care nu înțelegea o iotă nu făcu decât să-i accentueze migrena. Când termină de dactilografiat, mai simțea încă zgomotul făcut de mașina de scris, ca pe niște bubuituri în urechi.

Rex o privi lung.

— S-a întâmplat ceva, miss Forrester? Nu te-am

văzut până în acest moment atât de nervoasă. Madrina ți-a făcut din nou probleme?

— Nu, am avut o noapte foarte grea. Dar să dăm totul uitării, este mai bine, îi spuse ea.

— Dacă n-aș fi observat că prezența mea nu-ți face plăcere, te-aș fi invitat la o plimbare în grădină, dar nu vreau să adaug și corvoada prezenței mele.

Ann încercă să găsească o cale de a-i explica de ce îi refuza mereu invitațiile, dar nu voia să creeze alte probleme.

— Aș vrea să fii mai deschisă față de mine, Ann, așa cum cred că ești. Vezi tu, dacă tot locuim împreună în zona asta o vreme, este mai bine să ne înțelegem; astfel, tipul va trece mai ușor.

Ann nu răspunse nimic. Se duse în cameră, unde luă două aspirine și încercă să uite provocarea din ochii negri. Și ca să pună paie peste foc, Gemma îi trimise printr-una din servitoare un bilet în care-i spunea că plimbarea lor se amână pentru altă dată. Astfel, Ann plecă singură să se plimbe. Nu știa cum îi va explica doamnei Pendine că Gemma nu era cu ea.

Era o după-amiază noroasă, cerul era foarte jos, stătea să plouă și cu toate că Paștele era doar peste o săptămână, părea mai mult o zi de toamnă. Ann nu era într-o stare prea bună. Slujba aceasta nu era solicitantă, dar atmosfera dintre membrii acestei familii nu era prea sănătoasă. Fiind o fire foarte deschisă, care spunea lucrurilor pe nume, nu-i făcea plăcere să fie folosită de doamna Pendine, care să alcătuiască cu mâna ei tot felul de strategii pentru Rosevean. Iar Rex era un vânător de zestre, sau nu?

Gemma era o copilă fermecătoare, dar de ce dispărea fără să dea explicații?

Întorcându-se spre casă, își aminti cât de fericită fusese când venise aici în prima zi și văzuse frumusețile în mijlocul cărora urma să trăiască!

Deodată, auzi motorul unei mașini și Rex opri lângă ea.

— Vrei să te duc înapoi? Pari obosită.
— Nu, mulțumesc, prefer să merg pe jos.
— Văd că nu mă poți suferi.
— Te rog, domnule Vernon!
— Rex ar fi mai potrivit.
— Nu cred că doamna Pendine ar vrea să mă audă spunându-vă astfel.

— N-ar fi trebuit s-o las să te sperie așa cum a făcut-o, zise el.

— Aș vrea să-ți dau o explicație, domnule, zise Ann oprindu-se o clipă.

— Foarte bine. Era și timpul s-o faci.

— Mă simt foarte rău după felul în care m-am purtat astăzi, începu ea. Nu m-am simțit bine deloc. De la moartea părinților mei am coșmaruri noaptea, iar a doua zi mă simt cumplit. Am crezut că aici nu le voi mai avea.

— De asta am avut impresia că fugi de ceva. De asta ai venit aici.

— Exact. Voiam să plec de acasă, să-mi schimb viața complet.

— Înțeleg, dar Rosevean nu era locul indicat, din păcate. Îmi pare rău Ann, dacă aș fi știut, nu te-aș mai fi necăjit și eu.

— N-am vorbit cu nimeni despre ceea ce simt, până acum. Acasă am fost o familie mică, dar unită. Acum, am rămas complet singură și am decis să vin aici, să dau uitării durerea pierderii părinților. Mi-a plăcut acest loc, cu toate complicațiile de aici.

— Să înțeleg că ești fericită aici?

— Mai bine zis implicată.

— În privința coșmarurilor, ai consultat un medic? Sedativele ți-ar putea ajuta.

— Nu. Când am părăsit spitalul, am fost avertizată că din cauza accidentului aș putea suferi o oarecare încetinire a mișcărilor și nu mi s-au indicat sedativele.

— Cum s-a petrecut? o întreabă el cu blândețe, de data asta.

— La o curbă, am observat că din față veneau două

mașini. Totul a fost fulgerător. Poate și tata mergea prea repede, nu știu. Nu-mi amintesc prea multe pentru că eram în spate. Am fost aruncată din mașină.

— Și eu am avut sentimentul acesta pe munte, fiind în calea unei avalanșe. În câteva secunde, mi-am retrăit cu ochii minții toată viața. Am avut un sentiment foarte curios, de detașare.

— Da, și eu l-am simțit.

— Iar acum te voi duce înapoi la Rosevean; voi merge foarte încet.

Privirile li se întâlneau o clipă, când el o ajută să urce. Când opri la Rosevean în fața casei, îi spuse:

— Ai văzut? Nu va mai fi atât de rău! Spune-mi, Ann, tot mai vrei să păstrezi slujba asta? Ești prea sensibilă pentru ea.

— Da, voi face tot posibilul.

— Te admir pentru asta, dar nu știu dacă vei reuși.

— Viața este plină de paradoxuri. Nu cred că poți găsi fericirea evitând necazurile. Și tata spunea la fel. Dar spune-mi, în acea avalanșă ai fost rănit?

— Am alunecat vreo cinci zeci de metri. Pe vremea aceea iubeam muntele, îmi plăceau drumețiile, ascensiunile.

— Și acum?

— În ultimii ani, am fost prea ocupat. Spune-mi, Ann, pot considera acum că nu mai este acea ostilitate între noi?

— N-a fost niciodată ostilitate. Poate, nesiguranță.

— De ce?

Ei îi era greu să-i explice.

— Poate din dorința de autoconservare, glumi ea.

— Sunt inofensiv, te asigur.

Ann scutură din cap.

— Trebuia să fie și Gemma aici ca să te simți în siguranță? continuă el.

— Poate, dar doamna Pendine nu vrea să fim prea mult timp împreună.

— De asta îmi refuzi mereu invitațiile?

— Mai mult sau mai puțin. Doamna Pendine vrea să-ți țin companie Gemmei, doar când nu este altcineva prin preajmă. Și în seara asta trebuia să fiu cu ea, numai că a dispărut în ultimul moment.

— Știu, am auzit. Gemma nu suportă ca Madrina să-i facă program. Am crezut că vă înțelegeți foarte bine, voi două.

— Așa este, și tocmai de aceea am fost dezamăgită că m-a lăsat singură.

Când se apropiară de casă, îl văzură pe John Hillary cu camionul plin de lemne.

— O moșie ca asta, are nevoie de mai mulți bărbați, numai că nu prea se găsesc pe aici, observă el.

Gemma, care ieșea din pădure, le făcu semne. Ochii îi străluceau, figura îi radia.

— Rex, mă bucur că i-ai ținut companiei Annei în seara asta. Mă simțeam vinovată c-am lăsat-o singură.

— N-ai fost prea politicoasă, draga mea.

— Nu te superi, draga mea? zise Gemma, prinzându-l pe Ann după umeri. L-am ajutat pe Hillary să taie niște copaci și să facă lemne de foc.

— Dar va trebui să-i dai o explicație bunicii tale.

— Trebuie să afle?

— Dacă vrei s-o pui pe Ann să mintă pentru tine, răspunsul este negativ, Gemma, interveni Rex.

— Poate că Madrina nici nu va întreba!

Capitolul 4

Furtuna se pogorî peste capul Gemmei, în timp ce beau sherry în salon, înainte de masă. Ann nu fu deloc surprinsă că doamna Pendine a așteptat acest moment, dar se miră cum de aflase atât de repede. Ea n-o văzuse de atunci, iar Rex nu părea cel care să-i fi spus. Curând, se lămurii.

— Am înțeles că nu ți-ai păstrat promisiunea de a ieși cu miss Forrester, Gemma.

— Nu, m-am răzgândit, replică fata.

— Scriindu-i grăbită un bilet lui miss Forrester, care te aștepta la poartă.

— A fost de-ajuns. Nu cred că Ann s-a supărat.

— Miss Forrester nu mi-a spus nimic, am aflat de la Madge, iar ea de la doamna Vincent.

— Ce amestec au toate aceste femei? Nu mi se pare că era problema lor! Sunt niște intrigante! răbufni Gemma.

— Impolitețea și exprimarea grosolană nu ți se potrivesc, Gemma. Cred c-ar fi bine să-i ceri scuze domnișoarei Forrester.

Ann interveni repede.

— Gemma s-a scuzat deja, doamnă Pendine. Ne-am întâlnit pe drumul de întoarcere.

— Înțeleg, spuse bătrâna. Bine că mai ai o urmă de bun-simț, Gemma. Să nu se mai repete. Dacă aveai alte planuri, trebuia să le discutăm.

— Dar nu trebuie să mă monitorizeze cineva, zise Gemma, albă la față.

— După comportamentul tău de astăzi, este evident că ai nevoie. Îmi pare rău că Rex a trebuit să fie de față la insolența ta.

— N-ar fi fost așa dacă n-ai fi făcut atâta vâlvă pentru nimic. Nu mai sunt copil, le-am explicat asta lui Rex și Annei. Și de fapt, nu eu am aranjat să ies cu Ann, ci tu, bunico.

— Ajunge, Gemma! Ar trebui să te gândești de două ori înainte de a mai spune ceva ce nu se cuvine. Să mergem la masă.

— Mie nu-mi e foame. Am nevoie de aer curat. Atmosfera de aici mi-a tăiat pofta de mâncare. Cu aceste cuvinte, Gemma ieși din încăpere.

— Măine voi avea o discuție foarte serioasă cu ea. Acum, te rog să-mi dai brațul, Rex, mă simt cam obosită.

În timpul cinei, doamna Pendine îl rugă pe Rex să-i cânte la pian.

— Cu plăcere, mătușă, iar Ann mă va acompania.

— Cânti, miss Forrester? o întrebă bătrâna, nu fără a-și ascunde uimirea pentru felul în care i se adresase Rex.

— Uneori, doamnă Pendine. Nu am o voce cultivată.

— Cultivată sau nu, mi-a plăcut cum ai cântat ieri

după-amiază, zise Rex.

— Adevărat? Și eu credeam că nu mă aude nimeni! Era cântecul preferat al mamei; avea o voce minunată.

— Va trebui să-l ascultăm cu toții, draga mea, spuse doamna Pendine.

Imediat ce Rex începu să cânte, Ann recunoscuse adevăratul muzician. Îi făcu plăcere seara astfel petrecută.

Înainte de ora zece, doamna Pendine i se adresă Annei:

— Draga mea, vrei să te duci după Madge? Mă simt cam obosită.

După plecarea Annei, doamna Pendine îi spuse lui Rex:

— Ți se pare înțelept să i te adresezi Annei cu numele de botez?

— De ce nu, mătușă?

— Întotdeauna m-am ferit să-i tratez pe angajați ca pe niște prietene. Mai devreme sau mai târziu, profită de asta.

— Nu te teme, voi fi eu aici să păstrez disciplina.

— Comportamentul Gemmei o va influența în acest sens.

— Dar Gemma nu prea are prietene aici.

— Mai mult de asta am angajat-o pe miss Forrester, care este o tânără educată, rafinată. Iar pe tine, Gemma te adoră. Iar eu am crescut-o, Rex, eu o cunosc cel mai bine.

— Madrina, Gemma a crescut mult. Are optsprezece ani și are nevoie de puțină independență.

— Eu nu-i doresc decât binele. Uite, mi-a venit o idee. Referitor la ce spuneai tu, că mândria îi este rănită. Ce-ar fi s-o duci la balul de la Grand Hotel de Paști? I-am cumpărat o rochie nouă la Crăciunul trecut și-i voi da bijuteriile familiei să le poarte.

— Este o idee bună. Nu că aș fi vreun dansator bun, dar mă bucur să-i ofer Gemmei o seară frumoasă.

După ce doamna Pendine plecă mulțumită la brațul lui Madge, Rex se întoarse la pian își începu să cânte un vals al lui Brahms. Ann veni să se sprijine de pian, iar el

începu să cânte fără a mai urmări notele. Le citea în ochii Annei. Anne avea o figură ovală, cu trăsături clasice, ochi căprui închis, sprâncene frumos conturate. Părul îi era blond, o combinație destul de rară. Nasul îi era prea mic pentru a putea fi considerată o frumusețe clasică; fruntea îi era foarte înaltă.

O figură foarte interesantă și plăcută. În clipa acestei concluzii Ann ridică ochii, simțindu-se privită.

— Dau un ban pentru gândurile tale, Ann, îi spuse.

— Mă gândeam la Gemma; de fapt, sunt puțin îngrijorată din cauza ei. Am bătut la ușa ei, nu mi-a răspuns nimeni, iar încăperea era goală.

— Va apărea, cu siguranță; probabil așteaptă să se culce toată lumea. Du-te la culcare iar eu o voi aștepta. Va asculta de mine.

— Tii foarte mult la ea, nu?

— Da, o cunosc de când era copil. Mi-a părut întotdeauna rău că și-a pierdut părinții. Madrina îi este devotată, dar nu cred că aici Gemma are o atmosferă propice pentru a se dezvolta. Du-te acum la culcare.

— Noapte bună. Mulțumesc pentru ajutorul de astăzi.

— Sper că nu vei mai avea coșmaruri aici. Noapte bună, Ann.

Rex deschise ușa pentru a o lăsa pe Gemma să intre.

— Bine că ai apărut, miss!

— De ce nu s-a culcat toată lumea odată în seara asta? Nu aveam chef să văd pe nimeni. Mi-e foame, zise ea luând un măr. Nu puteam sta la masă cu toată lumea, după vorbele care s-au spus acolo.

— Gemma, trebuie să ai permanent în vedere faptul că bunica ta aparține unei generații mai vechi, în care copiii nu le-au răspuns obraznic bunicilor. Iar tu ai fost foarte dură cu ea. Bunica este foarte bătrână, Gemma, iar tu, un copil. Aparțineți unor generații diferite. Trebuie s-o respecti.

— Iar ea nu trebuia să mi se adreseze astfel de față cu toată lumea. Nu am chef să știe toată lumea ce fac.

— Draga mea, ai mai multă libertate decât orice fată

de vârsta ta; nici măcar nu ai o slujbă care să te facă să duci o viață regulată, cu program fix.

— Dar aici nu există libertate, Rex!

— Niciunul din noi nu este liber așa cum concepi tu libertatea, fiecare are obligații.

— Bine, o să mă împac mâine cu Madrina, nu mai am chef de predici.

— Și încă un lucru, Gemma; Ann Forrester este angajata bunicii. Dacă încerci să ți-o faci aliată, o pui într-o postură imposibilă.

— Mi-aș fi dorit ca bunica să aibă o familie mare, să nu mai fie cu ochii pe mine tot timpul. Știi ce idee i-a venit acum? Să-mi facă portretul! Să vezi ce-o să mă strâmb!

— Vei arăta bine pe pereții din salon. Și acum fugi să mănânci ceva și culcă-te. Eu mai rămân aici.

Rex închise pianul și rămase lângă foc să-și termine țigara, sub portretul lui Charles Pendine. Vorbele Gemmei îl făcuseră să se gândească la istoria familiei, mai precis la ce aflate de la tatăl ei. Alice Rockford fusese forțată la nouăsprezece ani să se mărite cu acest Charles Pendine, deși era îndrăgostită de Philip Vernon. Dacă ar fi luptat pentru bărbatul iubit, viața ei ar fi fost diferită, dar ea se mulțumise să devină arogantă, bazându-se pe bogăția familiei Pendine. Familia Pendine s-a rărit, iar acum, tânăra Gemma, ultimul ei vlăstar, avea sânge mai mult italianesc. Era ciudat!

* * *

— O, cât este de frumos! exclamă Gemma, luând colierul din mâinile bunicii sale.

— Mi l-a dăruit bunicul tău la logodnă. Este în familie de multe generații. Iar pielea ta albă este foarte potrivită pentru el.

— Mulțumesc, bunico. Ce-ai simțit când l-ai purtat prima oară?

O expresie ciudată apăru pe chipul bătrânei, amintindu-și ceva de mult dat uitării. Nu existase un moment mai rău decât cel în care Charles îi pusese la gât de față cu familia acest colier. Era semnul posesiunii. Ca și

cum ar fi scris proprietatea Pendine pe ea. Ce prostie făcuse, se gândi.

— Am fost foarte impresionată, Gemma. Te rog să-l ții în seif.

— Bunico, nu mă trata de parcă aș fi copil! Lasă-mă să am grijă de el.

Doamna Pendine ezită, apoi zâmbi.

— Bine, draga mea, dar te rog să ai grijă de el. Este asigurat, dar totuși...

— Îți promit să am grijă de el, bunico! Ce drăguț din partea lui Rex că mă duce la bal!

— Când o să te măriți, o să primești și restul bijuteriilor familiei, continuă bătrâna.

— Crezi că noi femeile, trebuie să ne mărităm tinere, bunico?

— Depinde. Eu aș vrea să văd că ai făcut o căsătorie bună. Alege un bărbat ca Rex și vei avea binecuvântarea mea.

— O să văd ce pot face!

Bătrâna se gândi că nepoata ei avea nevoie de un soț matur care s-o orienteze în viață.

În duminica Paștilor, soarele strălucea vesele pe cer, așa că Ann decise să se ducă în golf, să facă baie. Gemma parcurse jumătate de drum cu ea, apoi coti spre pădure, unde cei doi Hillary lucrau, încă de dimineață. În golf era teribil de cald, iar nisipul fierbinte îi arse tălpile când se duse la marginea apei să verifice temperatura. Deși i se păru rece, se hotărî să intre. Tocmai își scotea rochia de plajă, când auzi o voce cunoscută.

— Voiai să faci plajă, sau să înoti?

— Să înot.

— Nu te sfătuiesc, aici curenții sunt foarte puternici.

— Sunt o înotătoare destul de bună.

— Nu contează. Este foarte riscant să te scalzi aici. Gemma nu ți-a spus? Dar unde este?

— Îi ajută pe cei doi Hillary.

— Te deranjează să stau aici cu tine, sau vrei să fii singură? Madrina m-a trimis după voi.

— Îmi pare rău că din cauza mea n-ai putut avea câteva clipe liniștite.

Lăsându-l întins pe cearșaf cu mâinile sub cap, Ann porni spre apă. Nu putu să nu se analizeze, așa cum făcea de obicei și nu știu să-și lămurească de ce simțise nepotrivit faptul că Rex venise după ea. Oare simțea că Rex îi controla viața? Parcă se temea să nu-i pună prea mult la dispoziție. Dar de ce? Răspunsul era mult prea evident. Simțea că l-ar putea lăsa pe Rex să afle tot ce voia despre ea, dar se temea de consecințe. Ea nu știa aproape nimic despre el.

Leși din apă și se așeză lângă el.

— Relaxează-te, fată dragă, îi spuse el. Poți folosi umărul meu cu încredere.

Ann primi invitația simțind în mod foarte plăcut pielea lui moale. Încet, soarele o ameți și curând adormi. Când se trezi, auzi ticăitul ceasului, foarte aproape de urechea ei. Mâna pe care se afla acest ceas se odihnea acum pe umărul ei. Deschise ochii și observă că el o privea ciudat.

— Am dormit mult? îl întrebă.

— Te rog să nu te simți vinovată; ai dormit o jumătate de oră.

— Și tu?

— Eu am fost mai mult treaz.

— Sper că n-am sforăit!

Într-o clipă amiază atât de liniștită, de plăcută aici, la Rosevean, era greu de imaginat că viața nu era al fel de liniștită și calmă.

— Ai mai avut coșmaruri, Ann?

— Nu.

— Cu toate astea, nu cred că Roseveanul este locul potrivit pentru convalescență. Oricum ar fi în mine vei avea întotdeauna un prieten. Te-am privit mult; ești sensibilă, capabilă de sentimente profunde.

— Ai studiat cumva psihologia?

— Este rezultatul experiențelor mele sordide, spuse el zâmbind trist. Întotdeauna m-au interesat oamenii. Tu

îndeosebi. Contrastezi atât de puternic cu celelalte femei de la Rosevean. Ești ca un faun printre tigri, dar nu unul lipsit de resurse.

— Asta nu înseamnă însă că voi avea viață lungă aici.

— Este nevoie de un tigru blând să vegheze asupra ta.

— Ai dreptate. Cred că mi-ar fi prins bine ceva din duritatea lui Madge.

— Ferească Dumnezeu! Ai fi pierdut mai mult decât ai fi câștigat!

— Și ce-aș fi pierdut?

— Aprecieră pentru frumusețea naturală, pentru muzică și poezie, să zicem pentru început. Ai fi acceptat mai ușor stresul și încordarea, dar ar fi meritat oare?

— Dar pe Madge n-o detești.

— Madge are niște calități; te poți baza pe ea, dar trebuie s-o accepți în doze foarte mici. Cred că viața de spital a făcut-o foarte dură și și-a pierdut din feminitate. Rămâi așa cum ești, Ann. Sau găsește-ți un tigru să te apere, glumi el.

— N-ar fi mai bine să nu mai vorbim despre mine? Te mai deranjează încă acele accese de febră?

— Acum, nu, dar vor reveni în toamnă.

— Vei începe să oferi consultanță tehnică?

— Da, abia aștept să lucrez pe cont propriu! Voi fi propriul meu șef. Nu suport să fiu controlat, să mi se spună ce trebuie să fac.

— Să înțeleg că-ți plac femeile supuse?

— Nu supuse, n-am spus asta, am doar că nu-mi plac femeile care vor să dețină controlul.

Se ridicară să pornească pe cărăruia spre casă, iar Rex o prinse de braț s-o ajute. Rex începu să fredoneze. După câteva momente, recunoscă simfonia corală a lui Beethoven.

— Și mie îmi place, spuse Ann, alăturându-i-se cu glasul ei subțirel. Când terminară de urcat cărarea, se mai întoarseră o dată să privească golful, înainte de a intra în pădurea Rosevean.

Gemma adună ultimele bucăți de lemne și le duse la căruță.

John Hillary strânse uneltele pe care le folosisese și se uită în jur să vadă dacă uitase ceva.

— Mulțumesc pentru ajutor, Gemma. Pari foarte fragilă, dar cred că ești la fel de puternică.

— Sunt puternică, am multă energie, și-mi place să muncesc în aer liber. Nu sunt genul de fată de bani gata răzgâiată, cum ai fi crezut.

— Eram convins că ești singurul lucru de calitate pe care l-a realizat familia Pendine.

— Să înțeleg că nu-ți place aici?

— Nu sunt servitor. Cu toate astea, așa sunt tratat aici. Am venit doar să-mi ajut tatăl câteva săptămâni, să-l facă să înțeleagă că nu asta este viața mea.

— Ce planuri ai?

— Să plec în Canada, să am propria mea fermă. Am un unchi acolo. Și el este fermier. Mi-a spus că așa avea mari șanse de reușită acolo. Unchiul meu a venit aici când am început școala de agricultură și mi-a adus o mulțime de fotografii; din discuțiile cu el am înțeles că acolo trebuie să-mi fac viața. Să nu crezi că-mi place să-i văd pe ai mei muncind din greu aici, ca servitori. Mai ales pe mama. Mă miră tata, care ar fi putut obține o slujbă decentă ca intendent de parcuri sau horticultor. Dar el a preferat să rămână aici, să muncească pe rupte, să facă multe slujbe. Acum este prea bătrân să mai poată schimba ceva.

— Și eu mă simt la fel, John. Sunt prizoniera acestei feude. Bunica vrea să fac doar cum spune ea. O să evadez într-o zi, dar bunica fiind bătrână, Rex zice că trebuie să am răbdare cu ea. Acum, trebuie să plec. Rex o să vadă că am lipsit. Și trebuie să-o caut pe Ann.

— Nu trebuie să te scuzi, Gemma, te înțeleg.

Ea îl privi lung, cu ochii în lacrimi.

— Nu mă înțelegi.

— Chiar îți pasă, Gemma?

Ea încuviință. John o strânse la piept.

— Micuță Gemma! N-am fost bun cu tine și tu nu

meriți asta, dar este ceva în acest loc care nu-mi place. Mă ierți?

John îi ridică încet fața cu palmele sale mari, apoi o sărută. După prima sărutare se opri și o privi, apoi o sărută din nou. Gemma se desprinsese din îmbrățișarea lui doar când auzi glasuri.

— Ann și Rex. Nu pot da ochii cu ei acum.

Capitolul 5

Dimineața următoare, plimbându-se pe malul râului, Ann zări o lumină albastră, care îi atrase atenția. Se grăbi spre locul acela, dar se împiedică de un buștean pe care în grabă nu-l văzuse. Când se ridică, puțin cam uluită, se trezi lângă un bărbat slab cu o claie de păr alb, ce ținea o lupă imensă în mână. El o privi surprins.

— Dumnezeu! Te-ai lovit, miss?

— Nu, nu cred, răspunse Ann.

O ajută să se ridice și ea simți că n-o durea nimic.

— Îmi pare rău că v-am speriat, zise ea.

— Sunteți Ann Forrester? o întrebă omul. Eu sunt Barnabas Rockford, fratele doamnei Pendine. Gemma mi-a vorbit de dumneata. Vezi ce am aici? o întrebă el întinzându-i lupa să privească. Este un habitat complex. Cunoști câte ceva din fauna și flora zonei din care vii, miss?

— Puțin. Am trăit la Londra înainte de a veni aici, așa că n-am prea avut ocazia să studiez natura. Aș vrea să aflu mai mult.

— Dacă te interesează, îți voi împrumuta niște cărți, dar numai dacă-mi vei promite că mi le vei înapoia după două săptămâni.

— Vă mulțumesc.

— Nu-mi place să împrumut cărți, dar dumneata ar trebui să știi ce crește pe solul natal.

— Sunteți un mare botanist, domnule Rockford.

— De unde ai aflat?

— De la domnul Vernon. Mai spunea că aveți o bogată colecție de plante.

— Așa este. Am chiar o plantă numită după numele

meu, Rockfordiana.

— Aș putea veni într-o zi să iau cărțile promise, domnule?

— Nu-mi plac musafirii, mai ales cei de la castel.

— Dar eu doar lucrez acolo.

— Te vei contamina și tu. Sunt doar vulturi acolo. Nu poți să-l servești pe Dumnezeu și să lucrezi acolo. Dacă dorești cărțile cu adevărat, poți veni în orice seară, după ora opt. Locuiesc în acel mic apartament aflat deasupra grajdului. Cranky Barney mi se spune.

Omul se ridică și porni în explorările lui obișnuite.

Ann porni spre treburile ei, gândindu-și că deși se spunea că este nebun, îi păruse cel mai demn de încredere de la Rosevean. Rex și Gemma plecaseră cu barca. Pe ea n-o invitaseră și văzându-i plecând la braț, râzând de o glumă spusă de Rex, se întrebă dacă Rex era îndrăgostit de ea. Dar văzând-o pe Magdge care se apropia, grăbi pasul și o ajungă.

— Am o durere cumplită de stomac, se plânse Madge. Ai văzut că porumbeii au plecat împreună? Poate își vor anunța curând căsătoria. Bătrâna vrea asta și de obicei obține tot ce vrea. Cu bani, desigur. Iar Rex știe ce face... fiecare are prețul său. Rex nu face niciun efort, de fapt. Gemma este o ființă atrăgătoare.

— Cât cinism, Madge!

— Draga mea, nu sunt cinică, doar cunosc lumea asta prea bine. Văd că ești în primejdie să-l așezi pe Rex pe un pedestal, ca și Gemma, nu?

— Nu.

— Ar fi bine să n-o faci. Îți spun asta prietenește. Lui Rex îi place să se amuze, nu trebuie luat în serios. îi este gădilată vanitatea și-i place să-și exerseze farmecele. Poate tocmai de asta nu se grăbește cu Gemma. Mai vrea puțină distracție înainte de a deveni soț, pentru că bătrâna o să vegheze ca el să se poarte bine.

— Eu nu sunt în primejdie, o liniști Ann.

— Draga mea, nu mă înțelege greșit. Nu sunt o minte îngustă. Dumnezeu știe că mă plictisesc de moarte aici, iar

bărbați nu prea sunt. Mă gândeam să-ți dau un sfat, atât. Mi se pare că nu prea ai experiență cu bărbații.

— Mulțumesc, o să țin minte.

— A, uite-o pe mătușa Alice! Se întoarce de la biserică. E cam supărată că tu și Rex v-ați pierdut de Gemma ieri. Fii atentă, fetițo.

Ann urmări cum trece trăsura în care se afla doamna Pendine, care le zâmbi. Cum afla tot ce se întâmpla? Va trebui să-și păzească de acum fiecare pas.

Își petrecu după-amiaza în camera ei, ascultând niște discuri pe care și le adusese, dar gândurile nu-i dădeau pace. Nu uita spusele lui Madge; poate tot ce spusese despre Rex era adevărat. Era desigur conștient de farmecul său și poate tot ce făcuse fusese doar pentru a-și exercita vraja asupra ei. Era doar vanitate? Făcea ceva din plictiseală? Oare intenționa să se însoare cu Gemma, să moștenească averea familiei Pendine?

După ce-și făcu ceai, ajunse la o concluzie; nimic din ce-i spusese Madge nu trebuia s-o afecteze, decât dacă nu simțea că se află în cădere liberă la picioarele lui Rex Vernon.

* * *

Rex era singur în salon, când Ann intră să-și ia o carte. El cânta la pian, așteptând-o pe Gemma.

Se ridică vădit tulburat când văzu că Ann fusese cea care intrase, nu Gemma.

— Bună ziua, Ann. Nu te-am văzut pe malul apei astăzi. Ce-ai făcut?

— Am împrumutat bicicleta lui Madge și m-am plimbat de-a lungul coastei.

— Foarte bine. Până unde ai ajuns?

Ann îi spuse. Nu-i vorbi însă de stâncile pe care stătuse, căutând cu privirea Grand Hotel, dorindu-și din toată inima ca el s-o fi dus la balul de acolo. Astfel de gânduri îi creau probleme mai ales că decisese să păstreze o distanță respectabilă față de el. Dar niciun efort nu era de-ajuns să-și alunge din minte imaginea lui și a Gemmei valsând în sala de bal. Mai apoi, pe drumul spre casă

nervoasă fiind, avu chiar și un mic accident, amintindu-și ținuta lui zveltă așteptând-o pe Gemma, atât de atrăgător...

Doamna Pendine apăru, urmată de Gemma care-i făcu o reverență lui Rex.

— Îți place cum arăt?

Ann nu va uita niciodată cum arăta Gemma în rochia roz de tul care-i lăsa umerii și spatele goale și după ce-i marca talia subțire, cădea până la pământ ca un nor pufos. Un singur trandafir de saten era montat la talie și colierul cu diamante strălucea la gâtul ei. Ochii albaștri străluceau de fericire. Niciodată, își spuse Ann, nu va vedea o femeie mai frumoasă. Îl privi pe furiș pe Rex, în ochii căruia citi admirație... și ceva mai mult.

— Ești o tânără foarte frumoasă, spuse el, voi fi cel mai invidiat bărbat în seara asta.

Doamna Pendine îi privea mulțumită. Realizase ceea ce dorea. Întotdeauna fusese așa.

— I-am promis lui Gubbie că-i arăt rochia de bal, îi spuse ea lui Rex. Vin în cinci minute.

— Draga mea, chiar trebuie să faci asta? O să-ți agăți rochia în tufe de trandafiri.

— Nu, o să ridic puțin fusta. I-am promis că mă duc.

— Cine este Gubbie? Întrebă Ann.

— Unchiul Barney. Nu l-ai cunoscut? o întrebă Rex.

— Ba da, ieri l-am întâlnit din întâmplare, dar nu i-am știut numele. Mi s-a părut un tip excentric.

— Poate, dar inofensiv, sări doamna Pendine. Rex, continuă ea, ai grijă de Gemma.

— Va trebui să fiu cu ochii în patru, mătușă. Bărbații vor roi în jurul ei.

— Tocmai de aceea o păzesc, până când cel ales o va prelua.

Ann își luă cartea și dispăru cu frumoasa imagine a Gemmei în fața ochilor; intuise corect. Era figura unei femei îndrăgostite.

De cum ajunse, cu fustele ridicate ca să nu le agățe în tufe de trandafiri, Gemma îl întrebă pe John Hilary.

— Gubbie este aici?

— Da.

Gemma își scoase pelerina și rămase în fața lui cu ochii strălucind.

— Ai vrut să mă vezi.

El o privi în tăcere câteva secunde, apoi spuse, cu o notă de disperare în glas:

— Ești atât de frumoasă, Gemma! Numai că acum mi se pare că ești prea departe de mine. Altfel te simt când ești îmbrăcată în blugi și tricou.

— Dar sunt aceeași! protestă ea. Ce contează, am vrut doar să vezi cum arăt!

— De ce, Gemma? murmură el, dar ea îl opri, ducându-i degetul la buze. Trebuie să mă vadă și Gubbie, dar te rog, vino cu mine. Cât timp m-am îmbrăcat, m-am gândit numai la tine și m-am întrebat dacă o să-ți placă rochia.

— Gemma, draga mea... John o prinse în brațe și o sărută. Gemma, nu înțelegi cât de iubesc? Sufăr că trebuie să ne ascundem, ca și cum am face ceva rău... Crezi că nu mă doare că te duci la bal cu alt bărbat, că vei fi în brațele lui toată noaptea?

— Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta. Bunica a aranjat să merg la balul ăsta. Dar acum trebuie să fug, mă așteaptă Rex. Ne vedem mâine, în golf? Este mai ușor pentru mine dimineața, pentru că toată lumea este ocupată.

— Bine, ne vedem la zece acolo, dar vreau să-ți spun ceva, Gemma, nu am de gând să mă ascund la infinit.

— Știi, dar este atât de bine să fim împreună. Nu mai poți aștepta puțin, să ne vedem în secret? Mi-e teamă de intervenția celor de afară.

— Iubita mea, voi avea grijă de tine, dacă vei vrea asta; nu-mi este teamă de familia ta și de banii lor.

— Te rog, mai dă-mi puțin timp să mă gândesc.

— Și tu între timp să te duci la bal cu alt bărbat!

— Nu-ți face probleme din cauza lui Rex; este ca un fel de unchi. Îl cunosc de când mă știi. Ne-ar putea ajuta,

dacă i-aș cere-o. Dar să nu grăbim lucrurile, John.

— Bine, iubito, o să mai am răbdare. Dar pe Rex îl vei avea la picioarele tale în seara asta, ca și restul bărbaților.

— O să mă gândesc doar la tine, John!

— Promiți?

— Promit! Nu vreau să plec, dar Rex mă așteaptă. Noapte bună, John, iubitele. Te iubesc și doar asta contează. Viața mea a început de când ne-am revăzut.

Capitolul 6

— Rex? Gemma apăru în cadrul ușii, studiindu-l oarecum nesigură. Ți-a mai venit o scrisoare, cu cele ale bunicii.

— Mulțumesc, Gemma, zise el fără a o privi, continuând să lucreze.

— Eu n-aș putea să rezist să nu deschid o scrisoare, observă ea.

— Este de la institut, în legătură cu o lucrare pe care le-am promis-o. Mai poate aștepta. Ai vreo problemă cu mine? o întrebă el, observând că nu pleca.

— Da, am, dar văd că ești ocupat. Discutăm altă dată.

Rex se rezemă de spătarul scaunului.

— Spune, te ascult.

Gemmei i se părea greu să înceapă. Această nouă experiență care începuse în viața ei era atât de miraculoasă, încât nu se putea abține să nu i-o împărtășească. Și poate n-ar fi făcut-o, dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul lui.

— Nu este nimic special, voiam doar să-ți mulțumesc pentru seara trecută. A fost minunat!

— Da, ai făcut o impresie extraordinară. Nu m-ar mira ca unii din tinerii de acolo să apară aici în căutarea ta. Vrei cumva să-mi spui că ți-a căzut vreunul cu tronc?

Gemma roși, fericită că el adusesese discuția exact unde voia ea să ajungă.

— Ai fi împotriva?

— Nu, de loc. Mi se pare normal la vârsta ta. De aceea te-am și scos la bal.

— Vrei să spui că nu m-aș mărita niciodată dacă aș

rămâne ascunsă aici?

— Nu mă gândeam la căsătorie, este cam devreme pentru asta, dar o dragoste platonice...

— De unde știi că nu s-ar transforma în pasiune? Îl întrebă ea.

— Ești prea tânără pentru asta, draga mea. Nu știi nimic despre lume, despre viață.

— Asta înseamnă că te-ar deranja dacă m-aș logodi acum?

— După cum spuneam, este prea devreme, draga mea.

— Dar bunica spunea că...

— Nu trebuie să te măriți după cum spune bunica... trebuie doar să fii foarte prudentă, să nu faci vreo greșală, atât. Lumea dinafara Roseveanului este foarte diversificată, să zicem... nu vei mai sta mult timp pe aici și când o să poți pleca, o să te ajut să intri în viața adevărată. Te poți îndrăgosti de cine vrei, dar pentru căsătorie ești mult prea tânără.

Gemma își mușcă buzele la gândul că dacă ar ști despre John, probabil ar încerca să-i despartă. Pentru Rex, ea era un copil. Văzând-o că șovăie, Rex îi spuse:

— Vrei s-o chemi pe Ann, te rog?

Când sosi Ann, Rex citea încruntat ultimul articol pe care-l redactase.

— Scuză-mă, Ann, nici n-am văzut c-ai intrat. Mă întrebam dacă după ce am făcut acest ultim amendament, mai înțelegi ceva din ce-am scris?

— Sunt obișnuită cu scrisul tău, de acum.

Rex ridică privirea spre ea.

— Ann, am văzut un anunț despre un concert care se va ține sâmbăta viitoare. Beethoven. Vii cu mine?

Ea ezită o clipă.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea. Dar Gemma?

— Prefer să merg doar cu tine la concert. Gemmei nu-i place Beethoven. Preferă muzica ușoară.

— Și a avut parte de un adevărat regal aseară, adăugă Ann cu un zâmbet ciudat.

— A fost destul de greu să mă suporte, cu toate c-am făcut eforturi să nu mai fiu urâcios.

— Abia aștept concertul! exclamă Ann.

— Draga mea, îmi faci munca foarte grea. Mă lași să sap ca un castor, să demolez sistemul tău de apărare, pentru ca mai apoi dacă-mi permit o clipă de neatenție, să-l ridici la loc, fără să mă lași să culeg fructele.

— Ce fel de roade aștepti?

— Explorarea unei personalități care mă intrigă.

— Dar poate nu-mi face plăcere să mă simt așa... curățată ca un măr.

— Dar mâncată?

— Sau doar mușcată.

— Ei, uite că ajungem undeva! Așa crezi c-o să fac? O să mușc o bucată și o să arunc restul?

— Conversația asta scapă de sub control. Cred că este mai bine să mă duc la treburile mele, zise Ann.

Rex o opri.

— Nu pleci acum, m-am săturat de retragerile fără rost. Te-a prevenit cineva în privința mea?

— Poate, răspuse ea. Dar oricum, doamna Pendine nu este de acord cu apropierea noastră.

— N-o lua în seamă!

— Dar este cea care m-a angajat!

— N-o să te dea afară din cauza asta. Gândește-te că vom sta aici închiși toată vara, măcar să avem o relație prietenească!

Ann se grăbi să plece, nu fără a-și aminti că dimineață, la micul dejun, așteptase să audă anunțul logodnei lui Rex cu Gemma.

* * *

— Iubirea noastră n-a început în acea zi de sâmbătă, spuse John, îndepărtând o șuviță de pe chipul Gemmei. A început în prima zi în care am revenit aici. Îți amintești? Erai cu miss Forrester. Iar după câteva zile am fost sigur că te iubesc.

Gemma îl privi cu dragoste. Era o zi mohorâtă, bătea vântul, dar lor nu le păsa.

— Eu am realizat că m-am îndrăgostit de tine când m-am împiedicat de bușteanul acela și tu m-ai ridicat. Erai atât de îngrijorat, de parcă aș fi fost foarte fragilă!

— Și acum mi se pare că ești foarte fragilă, dar ești adorabilă! Vrei să fii soția mea, Gemma?

— Da, John, voi fi soția ta, dar va trebui să fim foarte atenți, nu va fi prea ușor!

— Mie-mi spui?

— Am încercat să-l testez pe Rex dimineață, dar mi-a spus că sunt prea tânără pentru căsătorie. Am sperat că ne va ajuta!

— Dar nu e o crimă să te măriți devreme. Numai dacă bunica asta a ta n-ar fi așa de snoabă! N-o interesează decât prestigiul familiei și averea.

— Bunica nu este o femeie rea, dar voi găsi o cale de a o convinge.

— Ce să facem? Să fugim?

— Nu, asta ar distruge-o! Mă are doar pe mine. Aș fi vrut ca Rex să poată fi de ajutor.

— Mă îndoiesc că Rex nu te vrea pentru el!

Gemma izbucni în râs.

— O, John, nu mi te pot închipui gelos pe el! Este atât de bătrân, că mi-ar putea fi tată. La bal, a răsuflat ușurat când au venit alți tineri să mă invite la dans. El preferă să stea de vorbă cu alții de vârsta lui.

— Nu pot să cred că orice bărbat care te vede nu se îndrăgostește de tine. Mi se pare un miracol că tocmai de mine te-ai îndrăgostit și nu mai pot păstra secretul. Aș vrea să-l strig în gura mare, să-l știe toată lumea!

— Și mie îmi este greu să mă mai ascund, dar nu este chiar greu să mai așteptăm puțin. De fapt, ne putem întâlni nestingheriți. Sunt sigură că pe Gubbie îl pot atrage de partea noastră, dar el nu are nicio influență. Oricum, ne mai putem bucura câteva săptămâni de fericirea noastră în liniște.

— Dar suntem logodiți, nu?

— Da, John.

— Cu prima ocazie o să-ți cumpăr un inel, o să vezi.

— O să-l port în dreptul inimii până ne anunțăm logodna.

— Numai dacă nu te numeai Pendine! exclamă John cu năduf.

* * *

După concert, Ann și Rex se plimbară pe malul mării. Era o noapte caldă, cerul strălucea de stele, nu bătea vântul. La brațul lui Rex, ea fredona ultimele acorduri din concert. Se bucurase din tot sufletul de această seară petrecută cu el. Luaseră cina la un hotel, înainte de spectacol.

— Pari foarte fericită, observă el.

— Așa sunt. În afara Roseveanului, lucrurile par atât de clare și destins!

— Nu lăsa atmosfera de acolo să te afecteze, Ann. Rămâi așa cum ești.

Era ca și cum i-ar fi cerut să păstreze cârma în cădere liberă pe Niagara.

— Nu ți se pare stresantă atmosfera, Rex? Ești observat tot timpul și manipulat și la asta se adaugă atmosfera feudală a Roseveanului în sine. Este atât de frumos, dar atât de trist!

— Este adevărat. Castelul în sine este o idee depășită. Înainte, poate că lucrurile stăteau altfel. Familia Pendine era numeroasă, avea mulți prieteni, mulți servitori, invitați în permanență. Când Madrina povestește, nici nu-ți vine să crezi că toate astea s-au întâmplat doar cu câțiva ani în urmă!

— Nu este de mirare că doamna Pendine nu se poate adapta la vremurile moderne. Cred că s-a căsătorit foarte tânără.

— Da, dar cu un bărbat în vârstă. Singurul lor fiu, tatăl Gemei, a murit împreună cu soția într-un accident de mașină.

— Și ceilalți Pendine? Doamna Pendine se referă la Gemma ca la ultimul vlăstar al familiei.

— Așa și este. Familia a avut o soartă tragică, într-un fel sau altul. Mai există niște rude îndepărtate, dar banii

familiei vor rămâne Gemmei.

— Și familia doamnei Pendine?

— Mai trăiește doar fratele Madrinei, Gubbie, și Madge, fiica surorii ei. Le va lăsa și lor ceva, dar foarte puțin. De fapt, Madrina își disprețuiește propria familie. Și-a ajutat sora după moartea soțului ei, dar atât.

— Dar tu când ai apărut, Rex?

— Mi-am petrecut vacanțele de vară în fiecare an aici, de pe la șase ani. Madrina ținea foarte mult la tatăl meu. De altfel, este și nașa mea. Este o femeie care ia totul prea în serios. Îmi pare rău pentru ea.

— Nu mi se pare c-ar avea nevoie de compătimire.

— Știu, dar poate n-ar fi fost așa, dacă n-ar fi fost forțată să se mărite pentru bani. N-a avut o viață fericită.

* * *

În săptămânile care urmară, Ann deveni tot mai conștientă de capitularea în fața lui Rex, dar și de faptul că nou aflata lor prietenie, nu era lipsită de pericole. Cu toate astea, doamna Pendine nu făcu niciun comentariu, atenția lui Madge se concentrează asupra unor rude îndepărtate, iar Gemma era din ce în ce mai fericită. Luna iunie păru să arunce o căldură ciudată asupra Roseveanului și Ann începu să considere că temerile ei fuseseră rezultatul unei imaginații hiperactive a unei sensibilități moștenite de la părinți. După aceea, avu să afle că dragostea pentru Rex îi indusese acest optimism.

Se plimba prin pădure într-o după-amiază, așteptând întoarcerea lui Rex de la Londra. Plecase doar trei zile, dar îi lipsise teribil. Urmări cu privirea o veveriță mică aflată sub un copac, cu o nucă în lăbuțe, dar pe care o mișcare bruscă a vântului o făcu să zboare sus în stejar și o pierdu din vedere. Fără să vrea, privirea îi fu atrasă de ceva galben care se mișca printre copaci. Gemma și John Hillary erau îmbrățișați. Încercă să dispară cât mai repede de acolo. Gemma și John. Brusc, i se lămuriră multe lucruri. Așadar, aici dispărea Gemma, de aceea era atât de evazivă în explicații.

Ann răsufală într-un fel ușurată, aflând acum că inima

Gemmei nu era legată de a lui Rex, avusese cea mai vie dovadă. Dar știa că doamna Pendine nu va permite niciodată legalizarea acestei legături, iar Gemma putea fi controlată încă, nefiind majoră.

Deodată, ca prin farmec, Gemma apăru lângă ea.

— Ann! John a avut dreptate, ne-ai surprins!

— Da, Gemma, dar n-am avut această intenție.

— Știu, Ann. Slavă Domnului că n-a fost Madge. Ea ar fi făcut tapaj... te rog, Ann, nu spune nimănui ce-ai văzut. Nimănui.

— E ceva serios, Gemma?

— Ne vom căsători, într-o zi; John ar vrea să anunțe logodna noastră încă de acum, dar eu l-am oprit. Trebuie s-o obișnuiesc treptat pe bunica.

— Ești sigură că nu e doar o văpaie?

— Foarte sigură și ne iubim cu disperare. Aș fi vrut să-ți pot spune adevărul doar ție, Ann, tu ești foarte înțelegătoare, dar Rex mi-a spus că nu trebuie să-ți creez probleme cu Madrina. Îmi pare rău că nu am pe cine să mă bazez.

— Nici pe Rex?

— Am încercat să-i spun, dar a reacționat invers de cum m-am așteptat. Susține că sunt prea tânără pentru căsătorie.

A mai susținut că ar trebui să am mai multe aventuri înainte de a mă căsători.

— Adevărat?

— O, nu este nimic serios. A vrut doar să mă ajute, zise Gemma cu ochii strălucind. N-am vrut să se afle, deși lui John nu-i plac secretele. M-am gândit să-i destăinui adevărul lui Rex, dar el este aliatul Madrinei și cred că îi va spune, oricum. Este de datoria lui, de fapt... O să găsesc eu o cale s-o îmblânzesc pe Madrina. O voi face să-l cunoască pe John ca om, mai întâi. Numai că este atât de rigidă... N-am vrut să te implic în asta, Ann, dar dacă n-o voi aborda cum trebuie pe bunica, ar putea fi dezastruos.

— Contează pe discreția mea, Gemma. Dar trebuie să-ți dau un sfat; cunoaște-l mai bine pe John.

— Vei vedea că sunt pe mâini bune. John este o persoană delicată, onestă. Va trebui să mă străduiesc să-l facă să aibă răbdare.

— Gemma, trebuie să ai mare grijă, să nu fiți descoperiți; Madge circulă tot timpul, iar bunica ta are marele talent de a descoperi mereu ce nu trebuie.

— Gubbie ne protejează.

— Știe exact despre ce este vorba?

— Poate că nu, dar îl place pe John, iar pe mine mă adoră, așa că suntem bineveniți în sanctuarul lui.

— Ești fericită, chiar dacă treci prin probleme mari, nu?

— Da, sunt foarte fericită. Nici nu știu cum am trăit o viață searbădă până acum. Te rog să nu-i dezvălui nimic lui Rex, deși nu-mi place că-l mint.

— Desigur, draga mea, ți-am promis, doar! Dar când vei lua o hotărâre, te rog să mi-o spui și mie, să văd cum te pot ajuta.

— Fii binecuvântată, Ann; am știut că vei înțelege.

Ieșiră din pădure tocmai la timp pentru a o vedea pe doamna Pendine coborând din trăsură. Ann era foarte îngrijorată pentru micuța Gemma. Aceasta o convinsese că era complet dedicată acestei povești de dragoste, că nu era vorba de vreun flirt trecător, iar ea nu putea să vadă nimic bun pentru Gemma în viitor, în afară de o inimă zdrobită. Cu toate că era o fire nesupusă, își iubea bunica și va trebui să-i spună, în cele din urmă. Cruzimea doamnei Pendine va distruge visele nepoatei sale. Ann n-o vedea pe bătrâna doamnă făcând compromisuri în această privință.

I-ar fi plăcut să-l aibă pe Rex confident, dar Gemma o rugase să păstreze secretul. Putea face un singur lucru constructiv; să se asigure că acest John Hillary era demn de Gemma, că se putea avea încredere în el, pentru că Gemma era foarte tânără și lipsită de experiență.

Rex părea foarte obosit la întoarcere, iar doamna Pendine îl luă repede în salon să bea ceaiul.

Madge, care observase toată scena, spuse:

— Mă întreb ce dispoziții testamentare i-a executat

Rex. Știi ceva, Ann?

— Nu mi-a spus decât că duce niște acte ale doamnei Pendine la domnul Cardew.

— Probabil își modifică testamentul.

Ann nu spuse nimic și Madge dispăru dezamăgită. Imediat apăru Rex.

— Draga mea, mi-a spus Madge că te voi găsi aici. Toate bune?

Da, toate erau bune. Ce altceva se putea spune despre viața de la Rosevean?

— Pari foarte obosit. Ai avut multe de rezolvat la Londra? Sau te-ai distrat prea bine?

— Niciuna, nici alta. Am avut probleme de rezolvat pentru Madrina și de căutat birouri pentru mine. Nu este prea ușor.

— Dar nu pleci acum, nu? întrebă ea cu inima strânsă.

— Nu, plec în septembrie, dar un birou așa cum îmi trebuie este cam greu de găsit. Tu arăți foarte bine.

— Ți-a fost dor de mine?

— Foarte mult. A, văd că citești sonetele lui Shakespeare! Mi-au plăcut întotdeauna.

— Și eu sunt pasionată de ele. Le recitesc la diferite intervale de timp; mă ajută.

* * *

— Miss Forrester.

Ann se opri văzându-l pe John Hillary venind spre ea. Tocmai pusese coșul de picnic în mașină.

— Bună dimineața, John!

— Aveți câteva minute libere pentru mine? o întrebă el.

— Sigur că da. Să o luăm pe aici, zise ea, indicând cărarea care intra în pădure.

— Gemma mi-a spus că ați promis că veți păstra secretul nostru. Miss Forrester, știți că eu aș vrea să dezvălui relația noastră, nu știu de ce... nu mi-e rușine cu ceea ce simt.

— Situația este foarte dificilă, John, trebuie să fiți

foarte atenți.

— Indiferent ce se va întâmpla, nu renunț la Gemma. Pot să-i ofer un trai decent, am o calificare, așa că ne vom descurca.

— Gemma are doar optsprezece ani, iar doamna Pendine ar putea interzice relația voastră.

— Dacă va trebui, voi aștepta până împlinește douăzeci și unu, dar nu cred că va fi cazul. Intenționez să cumpăr pământ în Canada și să cultiv fructe acolo.

— Sunt sigură că te vei descurca foarte bine, dar va fi greu să obții acceptul doamnei Pendine. Gemma este lumina ochilor ei.

— Știu. Numai dacă doamna Pendine ar fi altfel de femeie! Este depășită de vremurile pe care le trăiește. Consideră că mă interesează banii familiei Pendine. Nu este așa. Eu nu fac parte din categoria celor care consideră că banii pot cumpăra orice. Uitați-vă la toți cei care lucrează pentru ea! Sunt niște servitori umili!

— Știu, asta simt și eu. Dar fiind o persoană în vârstă, nu-i mai putem cere să se schimbe.

— Bătrânul domn Rockford este cu totul altfel. Nici nu-ți vine să crezi că sunt frați. Probabil pe ea au schimbat-o banii, puterea. Miss Forrester, vă mulțumesc că o ajutați măcar cu înțelegerea dumneavoastră. Gemma vă este recunoscătoare și ea înseamnă totul pentru mine.

Ann puse o mână pe brațul tânărului.

— John, trebuie să fii tare; vă așteaptă o perioadă destul de grea. Eu sunt convinsă că tu ești bărbatul care-i trebuie Gemmei. Trebuie să fii tare.

— Spuneți-mi, miss Forrester, doamna Pendine îl consideră viitorul ginere pe domnul Rex? Așa mi s-a părut.

Ann nu mai apucă să-i răspundă, pentru că Rex se apropia de ei.

— De ce sunteți atât de serioși? Parcă ați discuta afaceri de stat!

— Discutam despre Rosevean, îl opri Ann.

— O așteptăm și pe Gemma, le spuse Rex. M-a rugat s-o las la doctorul Lloyd; a invitat-o la plimbare cu barca,

împreună cu familia lui.

Imediat apărură și Gemma. Ann o învălui cu o privire caldă, plină de dragoste.

— Bunica nu este de acord cu faptul că vreau să-mi petrec duminica împreună cu familia doctorului, mai ales că mergem cu barca. I-am promis oricum că duminica viitoare merg cu ea la biserică.

Ann se întrebă cât era adevărat ce spunea despre timpul pe care-l acorda familiei doctorului Llyod. Probabil le dedica dimineața, pentru ca mai apoi să fie liberă, să se vadă cu John. Spera din toată inima ca lucrurile să meargă bine pentru cei doi tineri, să nu întâmpine obstacole prea curând.

Rex începu să-i vorbească despre biroul pe care-l închiriasse începând din octombrie pentru compania sa, despre secretara care era o foarte bună organizatoare.

— Te rog, nu-mi vorbi încă de plecare, Rex, îl rugă Ann.

— De ce nu? Și pentru tine înseamnă mult eliberarea de Rosevean.

— Eu nu am planuri de viitor, dar după plecarea ta, va fi foarte trist aici.

Tăcură amândoi, lăsându-se atrași de soarele dimineții, de susurul apei, de frumusețea peisajului.

— Este o binecuvântare să trăiești în locurile astea, observă Rex. De multe ori mi-am propus să renunț la viața anostă de la Londra, să mă retrag în aceste ținuturi.

— Poate ar fi fost bine să venim aici cu câteva săptămâni în urmă, când florile erau abia înflorite. Acum sunt pe trecute. Cred că atunci erau o frumusețe.

Rex nu mai spusese nimic, iar ea avu o strângere de inimă la gândul că aceste locuri își vor pierde farmecul odată cu plecarea lui. Au înotat în golf, iar după ce au mâncat tot ce se afla în coșulețul pentru picnic, Rex a ajutat-o să-și usuce părul. După ce a terminat, Rex a întors-o cu fața spre el, sărutând-o.

— Ai un păr foarte frumos, Ann. Cred că această vară îmi va rămâne pentru totdeauna în memorie. Timpul va

lucra în favoarea noastră.

Orele pe care le petrecuse cu el îi spulberaseră Annei toate îndoielile în privința lui. Ajunse la concluzia că insinuările lui Madge porneau de la felul în care vedea ea lumea, prin prisma banilor. Era obsedată de averea mătușii și avea impresia că toată lumea este la fel ca ea. Nimic din felul de a fi al lui Rex nu arăta că ar fi fost atras de banii Gemmei și cu ea avea o relație platonică. Ann era acum foarte îndrăgostită de el, era conștientă de asta, iar felul în care se purta cu ea în această zi îi umplu inima de bucurie. Dragostea, decise ea, este o sursă incontestabilă de curaj și optimism. Timpul va lucra, după cum spusese Rex, în favoarea ei și a Gemmei.

* * *

Doamna Pendine se îndrepta spre cabana fratelui său, căruia îi ducea de mâncare. Nu făcea această vizită cu plăcere, o considera ca pe o datorie. Rămase în fața unor tufe de laur care aveau nevoie de toaletare pentru că obosise, gândindu-se că va trebui să-i spună lui Hillary să le mai tundă. Auzi deodată glasul Gemmei:

— Mai putem sta aici, John, nu sunt așteptată prea curând acasă.

— E perfect. Eu nu trebuie să fiu văzut.

— Iubitule, acum că Gubbie este ocupat cu grădina și nimeni altcineva nu mai vine pe aici, spune-mi, mă iubești?

— Din tot sufletul, Gemma. Orele în care nu sunt cu tine trec foarte greu.

— Știu, iubitule. Și eu simt la fel. Sper că atunci când vei fi soțul meu nu-ți vei petrece serile cu prietenii, ci vei sta tot timpul cu mine.

— Când voi fi soțul tău. Ce grozav sună! mai spune odată! Te iubesc atât de mult, Gemma!

Doamna Pendine rămase înlemnită în dreptul tufei de laur, palidă, cu genunchii tremurând.

— O să te alerg până la casa ta, acolo ne vom lua rămas-bun.

— Așteaptă o secundă. Gemma...

După ce tinerii se depărtară, doamnei Pendine îi

trebuiră câteva minute să înțeleagă și să asimileze ce auzise. De cum ajunsese la conac, se duse direct în bucătărie, unde o găsi pe Madge.

Aceasta o privi lung, văzând-o atât de palidă.

— Mătușă Alice, nu te simți bine?

— Poate cam obosită.

— Vrei puțină apă cu lămâie?

— Nu, un pic de lapte. M-am plimbat puțin și cred că soarele era cam puternic. Aș vrea să fiu singură în seara asta, să mă reculeg.

După ce Madge plecă, doamna Pendine rămase să gândească la situația disperată pe care o descoperise. Avea s-o rezolve singură; nimeni nu trebuia să afle nimic. Trebuia să găsească o soluție de a o rezolva foarte elegant, fără ca Gemma să bănuiască cine era autorul și fără a o face să-și schimbe sentimentele pentru ea. Din vorbele lor, înțelesese că situația se perpetua de ceva timp, fără ca ea să intuiască măcar ce se petrece sub nasul ei. Nu trebuia să-i rănească sentimentele Gemmei, pentru ca aceasta să nu facă vreo faptă disperată. Fata era cam greu de stăpânit, semăna cu mama ei și de aceea Alice Pendine trebuia să facă uz de toată iscusința ei. Începu să pună la cale un plan. Nu avea voie să facă nicio greșală.

* * *

Când văzu că se apropie mașina cu Rex și Ann, Gemma le ieși înainte.

— Bine ați venit! V-ați distrat bine?

— Minunat, sublinie Ann.

— Tu te-ai plimbat cu barca? o întrebă Rex.

— Da. Voi unde ați fost?

Rex îi spuse unde o dusesese pe Ann, apoi le prinse pe amândouă după umeri, intrând cu ele în casă.

— Sunteți vesele ca două privighetori, constată el. Așa și trebuie să fiți într-o zi superbă ca asta.

— Voi ține minte toată viața această zi, spuse Ann.

Gemma urcă repede scările, iar Rex, după ce o sărută pe obraz, spuse:

— Și pentru mine va fi de neuitat.

Capitolul 1

După două săptămâni, Rex a trebuit să meargă la Londra din nou, iar doamna Pendine a decis că Ann și Gemma vor merge cu el.

— Gemma ar trebui să cunoască Londra și cine i-ar putea-o arăta mai bine decât miss Forrester? Ar fi o schimbare plăcută pentru ele, iar pe tine nu cred că te-ar deranja, dragul meu, spuse doamna Pendine.

— Îmi face plăcere, mătușă. Este loc destul în mașină, iar seara nu voi mai fi singur, voi cina cu fetele. Ce zici, Ann?

— Va fi grozav! exclamă Ann cu prea mult entuziasm. Mulțumim, doamnă Pendine. Vom merge la cumpărături, poate vom vedea și un spectacol.

Gemma ezita.

— Da, ar fi bine, mormăi ea. Îmi mai trebuie niște haine.

— Am crezut că nu prea te interesează toaletele, spuse Rex. Întotdeauna porți pantaloni.

— Foarte bine. Te poți duce cu Ann la cumpărături, iar Rex vă va scoate seara în oraș, spuse doamna Pendine. Sunt sigură că Rex vă va duce la balet.

— Te rog să ai grijă de tine, Madrina, cât lipsim, îi spuse Gemma. Arăți cam obosită.

— Nu-mi face bine vremea asta prea caldă, draga mea. Tu cât stai la Londra, Rex?

— Intenționez să plec vineri, și să mă întorc luni. Dar dacă vin și fetele, mi-aș putea prelungi șederea cu o zi sau două.

Ann, care era fericită că nu se despărțea de el, făcu imediat un program pentru ea și Gemma și abia aștepta plecarea.

Pentru Gemma, lucrurile nu erau așa de simple. Pe lângă faptul că nu se despărțea cu bucurie de John, acesta primi vestea cu disperare.

— Va fi mai puțin de o săptămână, John, n-am putut refuza.

— Desigur, mă aștept chiar să te simți foarte bine

departe de mine. Cât vom mai continua astfel, Gemma? Ești serioasă sau te joci cu sentimentele mele?

— John, cum poți vorbi astfel? strigă Gemma cu ochii plini de lacrimi.

Era o zi rece cu vânt, iar ei se aflau pe o stâncă la fel de întunecată ca și cerul deasupra.

— Îmi pare rău, iubito, sunt cam arțăgos astăzi. Dar nu vezi, Gemma? Nu putem continua așa.

— Mai ai puțină răbdare, John. Suntem împreună doar de câteva luni!

— Ai îndoieli în privința mea?

— Nu mai fi așa de pătimăș, John. Nu am îndoieli, desigur, numai că mă tem să nu fim despărțiți. Trebuie să găesc o cale să discut cu bunica.

— Mereu spui asta, dar nu faci nimic în acest sens.

Situația scăpa de sub control. Amândoi începuseră să obosească, să fie mereu vigilenți, să se întâlnească pe furiș.

— Nu știu ce să fac, exclamă Gemma disperată. Dacă-i mărturisesc bunicii, s-ar putea să mă trimită să-mi termin școala în Elveția.

— Dumnezeu! De parcă am fi în Evul mediu! Dacă nu crezi c-o poți convinge, nu ne rămâne decât să fugim.

— N-aș putea face asta, John, i-aș sfâșia sufletul.

— Are suflet? N-am observat c-ar avea! Ai auzit cum mi-a dat ordine azi-dimineață să curăț magazia de unelte? De parcă aș fi fost sclav! De față cu tine și domnul Vernon. Nici nu știu cum m-am abținut să-i dau o replică dură!

— Știu. Astăzi nu s-a simțit prea bine, o dureau piciorul. Are dureri mari.

— Gemma, va trebui să alegi între mine și bunica ta, dacă ea nu va binevoi să fie o femeie rațională. Vreau s-o abordezi la întoarcerea de la Londra. Eu te voi susține, nu-ți fie teamă de ce-ar putea spune.

— N-am putea să fim împreună vara asta fără știrea cuiva? Curând voi împlini nouăsprezece ani.

John îi cuprinse fața în palmele sale mari.

— Iubito, sper că nu te joci cu mine. Nu trebuie să-ți

fie teamă să aperi iubirea noastră. Eu voi fi alături de tine.

— Bine, voi face tot posibilul să discut cu ea, răspunse Gemma, îngropându-și fața la pieptul lui.

O simți tremurând și-i netezi părul cu blândețe.

— Te iubesc, Gemma. Voi munci zi și noapte, ca să te pot întreține. Nu te voi face niciodată să regreti că m-ai ales, îți jur. Îmi pare rău că nu sunt un pretendent eligibil în ochii bunicii tale.

— Ești cel mai bun om din lume. Poate că ne facem probleme în zadar. Cine știe? Poate bunica va înțelege!

— Să sperăm, zise John, strângând-o la piept.

Știind ce o așteaptă la întoarcerea la Rosevean, Gemma a fost mult prea liniștită la Londra, dar în general, călătoria a fost un succes. Ann i-a făcut turul Londrei, au fost la un spectacol de balet și la teatru. În ultima seară, Rex le-a dus la un concert la Festival Hall. Gemma părea obosită după spectacol și vru să se ducă imediat la culcare. Ann și Rex rămaseră în hol, să mai vorbească.

— Ți-ai rezolvat problemele, Rex?

— Da, am aranjat să preiau acele birouri din octombrie.

— Și unde vei locui?

— Probabil într-un hotel pentru început, până găsesc un apartament potrivit.

Din nou, Ann simți o strângere de inimă, la gândul că se va despărți de el. Discuta viitorul lui, din care ea nu făcea parte.

— Vom mai discuta problema asta, Ann. Va trebui să-mi dai sfaturi.

— Nu cred că ești genul de persoană care are nevoie de sfaturi, dar voi fi fericită să te ajut.

— Gemma părea neobișnuit de tăcută, nu ți s-a părut?

— Da, așa era.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu știu nimic. Poate este doar obosită.

— Gemma nu obosește prea ușor, sau eu n-am mai văzut-o obosită până acum. Este un izvor de energie.

— Mie mi-a făcut o deosebită plăcere să fiu departe de Rosevean. Nu este un cămin pentru nimeni.

— Dar tu ești o tânără care aduce calmul și liniștea peste tot, Ann. Mă bucur că ți-ai regăsit echilibrul, după accident.

— Da, mi-am revenit, cu ajutorul tău, Rex.

— Poate a fost și o chestiune de timp, doar.

Ann se întrebă dacă el știa oare cât de mult o ajutase nu numai cu bunătatea sa, ci mai mult prin faptul că intrase în viața ei, încât pierderea părinților era acum o amintire tristă. Când sosise aici, o simțea foarte acut, ca pe o rană profundă în suflet. Rex Varner o ajutase să treacă peste această rană și nu-i mai lăsase loc pentru altceva. Își dori să nu trebuiască să se întoarcă în acea zi la Rosevean. Se simțea mai în siguranță cu el departe de Rosevean.

Când se duse direct în camera ei, fu surprinsă s-o găsească acolo pe Gemma, stând pe pat. Părea pierdută. Încercă să zâmbească.

— Ai stat cam mult.

— Am mai stat de vorbă. Ce este, draga mea? Pari obosită.

— Mă simt obosită și nu prea am chef de vorbă. Te superi?

— Nu, sigur că nu.

Ann se așeză lângă foc, iar Gemma îi spuse:

— I-am promis lui John c-o să-i vorbesc buncii despre dragostea noastră la întoarcere, dar sunt prea speriată s-o fac. Crezi că există cea mai mică șansă să fie de acord cu logodna noastră?

— Va fi cam greu, draga mea. Ai doar optsprezece ani.

— Știu. Iar John este fiul grădinarului. O, ce prostie! Ce contează asta! John este tânăr, puternic, deștept. Cine nu l-ar iubi? Poate bunica, doar... este atât de demodată...

Ann se ridică să aprindă radiatorul electric. Nu știa ce sfat să-i dea Gemmei. îi spuse ce credea ea c-ar fi mai bine.

— Cred c-ar trebui să-i spui lui Rex, mai întâi. El o înțelege pe bunica ta, iar ea îl va asculta. Rex ține foarte mult la tine.

— Știu. Dar când am vrut să deschid discuția, n-a părut prea entuziasmat. Iar lui John nu-i place prea mult.

— De ce nu?

Gemma ezită o clipă, apoi spuse:

— Este o prostie ce spun, dar cred că este gelos pe Rex. Consideră că Rex ar fi alegerea perfectă pentru mine, deci coincide cu opinia bunicii. Eu nu pot decât să râd, pentru că mi se pare absurd. Rex este unchiul meu preferat, este un scump, dar atât de diferit de mine și de John! Mă gândeam să-i cer sfatul lui Gubbie, dar el nu are trecere la bunica. Ai rămas doar tu, Ann. Ai putea face ceva pentru noi?

— Ce pot face eu, Gemma? Sunt doar o angajată! Dacă aș încerca ceva, mi-ar spune imediat că nu este treaba mea. Mi-ar plăcea să vă susțin cauza, pentru că John mi se pare un tânăr responsabil, dar nu știu dacă părerea mea contează.

— Mi-ar fi plăcut ca John să nu fie așa de nerăbdător. Mi-a spus chiar că începe să considere că nu îl iubesc cu adevărat.

— Crezi că te-ar ajuta să discutăm cu toții înainte de a lua o hotărâre? Singur, Rex nu ți-ar fi de ajutor?

Gemma ezită din nou. Ann observă că avea cearcăne adânci, semn că se consuma foarte mult.

— Mă gândeam să discutăm noi două cu John, apoi, dacă el este de acord, să-l chemăm și pe Rex.

— Așa vom face. Iar acum, te rog să te înveselești. Noi patru vom găsi o cale de a o convinge pe bunica ta.

— Bunica parcă spunea că este bine să te măriți tânără.

— Adevărat? Mă gândeam că dacă John va găsi o slujbă bună și va dovedi că poate avea grijă de tine, poate și bunica se va îndupleca. Dar nu trebuie să te aștepti ca ea să fie numai de acord, Gemma. Sunt sigură că va trebui să aștepti.

— Lui John nu-i place așteptarea, și nici mie. Și nici n-aș vrea să plece de aici, ar fi foarte greu pentru mine.

— Acum, culcă-te, draga mea, nu-ți mai face probleme. Dacă vă iubiți cu adevărat, nimic nu poate interveni între voi.

— Ce bună ești tu, Ann! Acum mă simt ceva mai bine. Te rog să nu-i spui lui Rex până nu vorbesc cu John, da?

— Nu-i voi spune. Și acum la culcare, draga mea. John o să creadă că ai petrecut cam mult la Londra când te va vedea cu cearcăne sub ochi.

După ce se culcară, Ann nu adormi multă vreme, neștiind cum va reacționa doamna Pendine aflând de dragostea celor doi. După ce adormi, îi visă pe Rex și Gemma. Era amândoi în pericol și ea nu-i putea ajuta cu nimic. Fugi după ei, dar se împiedică și căzu, iar Rex se întoarse s-o ajute să se ridice, dar când ridică privirea era John Hillary, iar Rex și Gemma dispăruseră.

Capitolul 8

Doamna Pendine se afla la biroul ei, privindu-i pe cei doi bărbați. Hillary se muta de pe un picior pe altul, cu privirea în jos. Fiul lui îi înfrunta privirea încordat. Îi lăsa să aștepte câteva secunde înainte de a începe.

— Voi spune pe scurt ce am să vă reproșez, Hillary. Aș vrea să te întreb dacă știi că fiul tău a încercat să-mi seducă nepoata? Nu nega, zise bătrâna când John încercă să protesteze. Ai știut, Hillary?

— Nu, doamnă Pendine, și nici nu pot să cred asta, răspunse omul. I-am văzut de câteva ori împreună, dar am crezut că este doar prietenie... este adevărat, John, ce aud?

— Nu mă interesează nimic din ce va spune fiul tău, Hillary. Crezi c-aș face astfel de acuzații dacă n-ar fi adevărate?

— Nu sunt adevărate! izbucni John. O iubesc pe nepoata dumneavoastră și vreau să mă căsătoresc cu ea. Gemma mă iubește și ea și nimeni nu poate schimba asta.

— Dacă mi-ai spune că vrei s-o iei de nevastă pentru averea familiei Pendine, ar fi de înțeles. Gemma este o

copilă. N-a fost greu să-i sucești mințile. Am alte planuri pentru ea.

— Și care ar fi acelea?

— Nu le discut cu tine, și te rog să nu fii agresiv. Ce idee ți-a venit, să te însori cu nepoata mea! Când va avea destulă minte ca să vrea să se mărite, nu mă îndoiesc că o va face cu Rex Vernon, pe care-l cunoaște de ani. Nu voi tolera ca un membru al personalului meu să sucească mințile unei copile. Te rog să părăsești imediat această proprietate, John Hillary, și să nu te aștepti la recomandări din partea mea.

— Am vrut ca Gemma să vă spună că s-a îndrăgostit de mine, chiar de la început. N-am avut intenția să ascund nimic, doamnă Pendine.

— Chiar așa? Te-ai fi așteptat să te primesc cu brațele deschise? Ești concediat din acest moment și așa vrea să mai afli un lucru: dacă nu-mi dai cuvântul de onoare că nu vei mai lua legătura cu Gemma, îi voi concedia și pe părinții tăi.

— După atâția ani în care v-am slujit, doamnă Pendine! izbucni bătrânul Hillary.

— Îmi pare foarte rău, Hillary. Te-am crezut când ai spus că n-ai știut nimic din ce se pune la cale, dar dacă fiul tău nu se conformează, tu vei fi cel care va plăti prețul cel mai mare.

— Așadar, vă folosiți de părinții mei să mă șantajați și o părăsesc pe Gemma? interveni John.

— John! exclamă bătrânul Hillary, care nu mai știa ce să spună.

— Ai de ales, John, și nici nu mai discut cu tine. Voi cere protecție legală pentru nepoata mea, care are doar optsprezece ani. Îi va fi interzis să se mărite.

— O să vă urască pentru asta.

— Mai târziu, când va avea destulă minte, o să-mi mulțumească. Nu vreau ca nepoata mea să fie nefericită, dar sunt sigură că imediat ce vei pleca, te va da uitării și-și va relua viața.

— Desigur, va trebui să renunți la miss Gemma, John,

nu este pentru tine. Sunt multe alte fete...

— Exact, zise doamna Pendine. Nu vreau să mai discutăm în contradictoriu... Gândește-te bine la decizia pe care o iei. Nu le amări soarta părinților. Nu uita că-i vei lăsa fără pensie la bătrânețe! De acum înainte Gemma va fi strașnic păzită până când Rex Vernon va fi în măsură să se ocupe de ea. Alegerea îți aparține. Pe la ora douăsprezece dă-mi de știre, să știu ce ai decis să faci. Oricum, vei părăsi Rosevean pentru totdeauna în cursul acestei zile.

Doamna Pendine se rezemă de spătarul scaunului, după ce John ieși trântind ușa. Ce tânăr impertinent! își imaginează că reușise bătălia cu el, dar se simțea epuizată.

Madge, care stătuse prin preajmă ca să nu scape nimic, nu-și revenea din uimire. Nu putea să creadă că micuța Gemma mersese atât de departe. Se întrebă cum de aflate scorpia bătrână. Micuța ei, Gemma! Dacă n-ar fi fost ea, Madge ar fi moștenit averea Pendine. Ea și unchiul Gubby, dar acesta nu era în grațiile surorii sale. Oricum, cu sau fără

Gemma, și ei îi revenea ceva din moștenire, după cum spusese mătușa foarte clar. Dar dacă Gemma se încapățâna să facă o căsătorie fără rost, ei i-ar fi revenit o parte mai mare. Scoase o țigară și începu să tragă cu nesaț din ea.

În timpul acesta, John Hillary își privea părinții cu o mină nefericită.

— Băiete, știi că eu și mama ta am pus fericirea ta pe primul plan întotdeauna, dar fata asta nu ți-o poate aduce. Nu se va căsători cu unul din clasa noastră socială. Este obișnuită cu o viață bună. Și apoi, nu este decât un copil, după cum a spus doamna Pendine.

— Dar mă iubește, îl opri John.

— Tinerii se îndrăgostesc foarte ușor, dar le trece la fel de repede. Eu am cincizeci și opt de ani; mama ta cincizeci și cinci. Suntem prea bătrâni ca să începem o nouă viață, John. Aici este căminul nostru, munca noastră. Viitorul nostru. Nu putem pierde totul de dragul aventurii tale cu o fată căreia nu-i va fi permis să se mărite cu tine.

— Imediat ce va împlini vârsta, nu vor avea cum s-o oprească.

— Asta înseamnă să mai aștepți doi ani. Multe se pot întâmpla până atunci. Între timp, viața ta va deveni o ruină.

— Ai putea găsi o slujbă în altă parte, tată.

— Și o casă? Întrebă mama. John, dragul nostru, știi ce mult însemni pentru noi și n-am sta pentru nimic în lume în calea fericirii tale, dar o cunoști doar de câteva luni pe miss Gemma. Ești tânăr, ai toată viața în față. Relația asta nu are cum să-ți aducă fericirea. Miss Gemma nu-și va înfrunta niciodată bunica. Chiar vrei să te sacrifici pentru un vis care nu se va împlini niciodată?

John îi privi cu tristețe. Era adevărat ce spuneau. Erau prea bătrâni să mai ia viața de la început, în altă parte acum. Din nefericire, totul depindea de bani, totul se rezolva cu bani în viața asta. Le era teamă să părăsească acest loc, care însemna stabilitate pentru ei. Iar Gemma? Era destul de puternică să lupte cu familia ei? își aminti cum tremura la pieptul lui, ca o pasăre speriată. Se întoarse spre fereastră, recunoscându-și înfrângerea și chipul Gemmei îi trecu repede prin fața ochilor ca o sabie. Poate că ea va reuși să-l uite repede. Poate că Vernon o va ajuta. Dar el n-o va uita niciodată. Se întoarse spre părinții săi.

— Ei bine, eu voi pleca. Ne întâlnim acasă la ora douăsprezece.

Mama începu să plângă. Hillary își prinse soția după umeri.

— Nu-ți mai face probleme, draga mea. Până la sfârșitul anului, fiul nostru va găsi o altă fată. Să sperăm că va fi una decentă, care să-i ofere o viață liniștită. Miss Gemma nu făcea parte din lumea noastră.

Când John îi comunică doamnei Pendine intenția sa de a părăsi Rosevean, aceasta spuse satisfăcută:

— Bine că ai puțină responsabilitate, că te-ai gândit la părinții tăi. Aș vrea să-mi mai promiteți un lucru, continuă ea adresându-se întregii familii Hillary: nu vreau

să se afle nimic din ce s-a discutat azi aici. La rându-mi, nu-i voi spune nimic

Gemmei, care nu va afla că am știut. Îi vom spune că John a găsit o slujbă bună în altă parte și că a trebuit să plece foarte repede.

— Va trebui să-i las măcar un bilet, doamnă Pendine, îndrăzni John.

— Pentru ce? Vreau să te uite cât mai repede, nu să te plângă.

— Cum puteți fi atât de brutală? Ce va gândi Gemma?

— Că a fost un simplu flirt, ceea ce a și fost. În câteva săptămâni, te va da uitării. Nu trebuie să mai existe niciun fel de comunicare între voi.

— Nu mai trebuie să continuați cu jumătăți de măsură, John, interveni și domnul Hillary.

— Doamnă Pendine, v-ați folosit de poziția dumneavoastră ca să ne călcați în picioare sentimentele; sper că veți primi ceea ce meritați, răspunse John.

— Las în seama ta, Hillary, să nu se afle unde a plecat fiul tău. Nu vreau să mai aud de el aici, la Rosevean. Nici în altă parte. Acum, poți pleca.

Cei doi Hillary plecară, iar bătrânul își privi fiul, al cărui chip devenise foarte încordat.

— N-o lua prea dur, fiule. Poate-ți va fi mai bine în altă parte. Aici, oricum, nu ți-ar fi fost.

— Cum să-mi fie bine, tată, fără ea?

— Ce vei face, fiule?

— Plec în Canada, tată. Încep să muncesc cu unchiul Bill. M-am săturat de țara asta de snobi.

— Ce veți face? Ferme legumicole? Sunt convins că te vei descurca mai bine acolo, fiule. Dar să nu ne uiți!

— Cum să vă uit, tată? Acum există avioane, nu mai este o problemă să străbați distanțele lungi!

— Și până pleci, unde vei sta?

— Mă duc la Londra, să fac toate aranjamentele pentru plecare. Nu vă faceți probleme pentru mine.

Nu, se gândi Frank Hillary. Tânărul avea ideile sale

propriu, știa ce voia. Relația cu Gemma Pendine fusese una nefericită, dar probabil nu făcuse decât să grăbească ceea ce era inevitabil, pentru că John își pusese de mult în minte să plece în Canada. Oftă. Asta este viața. Faci copii, te sacrifici pentru ei se aibă ceea ce tu n-ai avut, apoi îi pierzi tocmai când începi să ai nevoie de ei.

Capitolul 9

Tocmai începu ploaia, când Rex intră pe porțile Roseveanului.

— O să sfidăm toate regulile Madrinei și o să mergem direct acasă. Nu văd de ce ar trebui să ne udăm, sau să-i cerem lui Hillary să ne aducă bagajele, când ni le putem duce singuri, spuse Rex.

— Unde ar mai putea fi impuse astfel de condiții, dacă nu la Rosevean? zise Ann, ușor disperată că se întorseseră în acest loc.

— Excentricitățile pot fi admise până la un punct, preciză Rex.

Magde le deschise ușa, zâmbindu-le.

— Nu-mi vine să cred! Ai intrat cu mașina până aici, pe aceste sacre trepte! Fii atent, Rex, bătrâna nu este prea bine dispusă.

Fiecare își luă bagajul, dar, din nefericire, doamna Pendine îi surprinse în hol. Se sprijinea de scară și era foarte palidă.

Pielea ei părea aproape transparentă, observă Ann, dar vocea îi era la fel de autoritară, ca întotdeauna.

— Bine ați venit! Gemma, draga mea, ți-a plăcut călătoria?

— N-a fost prea rea.

— Ești foarte elegantă, Madrina! remarcă Rex. Să nu-mi spui că te duci la vreo petrecere.

— În seara asta, vicarul și familia sa vin la masă, la ora opt, ca să aveți timp să faceți duș, să vă schimbați. Haideți, nu mai pierdeți vremea, îi zori ea.

— Nu ne hăitui de cum am venit, bunico, o rugă Rex. A fost un drum lung și ne așteaptă și invitați la cină! exclamă Rex.

— Știu, dragul meu, răspunse bătrâna. Dacă sunteți obosiți, o să vă scuz în fața vicarului. Gemma, tu nu ai de ce să fii obosită, așa că te rog să te schimbi cu o rochie drăguță. Miss Forrester? Sper că vei lua cina în camera dumatăle! Este o cină cu prietenii noștri.

Ann roși la o astfel de concediere și spuse încet:

— Sigur că mă voi bucura de o seară liniștită, doamnă Pendine.

— Rex, pe tine te așteaptă ceaiul în salon.

— Nu-mi place cum arăți, Madrina, răspunse el. Ai nevoie de odihnă.

— Mă simt foarte bine. Mă bucur că tu și Gemma v-ați întors. Deși a fost o obrăznicie din partea ta să aduci mașina până aici, în fața intrării.

— Știu, Madrina, dar ploaia prea tare. Dar într-o bună zi, tot te voi convinge să te urci în mașină, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aș face.

— Niciodată! Mașinile astea nu fac decât să ne polueze aerul. Dar te iert de data asta.

— Ar trebui să pui o copertină pe toată aleea, dacă nu vrei să venim cu mașinile până aici.

— Oamenii au trăit foarte bine și înainte de a apărea mașinile voastre. Existau pelerine de ploaie și umbrele, și ne foloseam din plin picioarele care pentru mers ne-au fost date.

Rex o prinse după umeri.

— Așa a fost, dar nu poți opri timpul în loc; lumea evoluează, draga mea.

Când Rex intră în salon însoțit de doamna Pendine și de Ann, aceasta o văzu pe Gemma cum ia o pelerină de ploaie din cuier. Gemma îi zâmbi Annei, care își închipuia unde se duce. Ann surprinse o privire ciudată pe care Madge i-o aruncă Gemmei. Nu părea să prevestească nimic bun.

Doamna Hillary îi deschise Gemmei.

— Bună seara, doamnă. John? I-am adus cartea pe care m-a rugat să i-o cumpăr de la Londra.

— John a părăsit Roseveanul, miss Gemma, zise

doamna Hillary cu jumătate de gură. Femeia considera că Gemma era cauza tuturor relelor care se petrecuseră în ultimul timp. Considera că fata seamănă foarte mult cu mama ei, italianca. Nu putea să creadă că John ar fi încercat s-o seducă.

— A plecat? repetă Gemma. Nu pot să cred!

— A avut ocazia unei slujbe bune și n-a ratat-o. A plecat vineri după-amiază.

— Dar eu am plecat cu o zi înainte și nu mi-a spus nimic de nicio slujbă!

— A primit o telegramă de la unchiul din Canada.

— Și acum, unde este?

— Nu știu să vă spun, miss Gemma. Ne-a promis că ne va da de veste din Canada.

— Nu pot să cred. N-a lăsat nicio adresă?

— Nu, pentru că voia să plece cu primul vas. Miss Gemma, adăugă doamna Hillary cu cruzimea unei mame geloase. Cred că abia aștepta să scape de aici. Avea multe complicații. Iar acum, vă rog să mă scuzați, am multă treabă.

— Pentru mine n-a lăsat niciun mesaj? Încercă Gemma, disperată.

— De ce s-o fi făcut? Dragul meu, tocmai îi explicam lui miss Gemma că John nu ne-a lăsat nicio adresă, îi spuse doamna Hillary soțului ei care apăruse.

— Nu ne-a lăsat nicio adresă, abia aștepta să plece. Aștepta doar vestea de la unchiul Bill. Ați avut o călătorie plăcută la Londra, miss Gemma?

— Da... nu mi-a lăsat... au fost probleme înainte de plecare...?

— Probleme? De ce ar fi fost probleme? A fost o plecare precipitată, desigur. Nu putea lăsa să-i scape ocazia asta bună de a se realiza în Canada.

— Da, știu, numai că nu înțeleg de ce a plecat în așa mare grabă.

— John este un tânăr impetuos. Dar nu mai stați în ploaie, miss Gemma, nu este bine să vă udați.

Gemma îi privi pierdută și când bătrânii închiseră

ușa, se întoarse pornind disperată spre pajiștea din fața casei. Nu înțelegea de ce o privise doamna Hillary cu atâta ostilitate. Oare John se gândise că ea nu va avea niciodată curajul de a-și înfrunta bunica și plecase fără o vorbă? Dar nu, John nu putea să plece fără să-i lase un mesaj. Uluită, se întoarse udă learcă la Rosevean și reuși să se strecoare nevăzută în camera ei. Continua să se uite la pachetul cu cartea pe care îl ținea în mână. Era o carte despre cultivarea pomilor fructiferi pe care el o rugase să i-o aducă de la Londra. Cartea se udase, dar se mai putea citi pe prima pagină dedicația:

„Iubitului meu, John, cu dragoste de la mine”.

Gemma

O aruncă pe fereastră și se așază direct pe podea, îngropându-și fața în palme. Nici nu auzi gongul care chema lumea la cină, iar când doamna Vincent îi bătu la ușă, îi spuse că nu are chef să mănânce nimic.

— Cred că este prea obosită, comentă doamna Pendine când primi mesajul. Rex, ai obosit-o prea tare la Londra?

— Nici vorbă. Gemma mi s-a părut prea tăcută și lipsită de chef în această călătorie.

— Poate că trebuie să schimbe atmosfera.

— Poate ar vrea să vină cu noi la North Wales, zise doctorul Lloyd. Ar fi o companie foarte plăcută pentru Grace.

— Da, ar fi grozav, întări și Grace, care era o tânără foarte drăguță, doar cu un an mai mare decât Gemma, care deși cunoștea de mult familia Pendine, tot nu putuse să treacă peste teama pe care i-o inspira doamna Pendine.

— O să vorbesc cu Gemma, vă mulțumesc în numele ei pentru invitație, răspunse doamna Pendine. Sunt sigură că va fi încântată. Cât veți sta acolo?

— Două săptămâni.

— Minunat!

— Snowdonia este un ținut grozav, unde poți găsi toate formele de relief.

Când Ann bătu la ușa Gemmei a doua zi dimineată,

Înainte de micul dejun, se confruntă cu un chip posomorât.

— Draga mea, ce este cu tine?

— John a plecat.

— Ce vrei să spui? Stai aici pe sofa și povestește-mi.

Gemma îi spuse dintr-o răsuflare tot ce știa.

— Este imposibil, zise Ann.

— M-am gândit toată noaptea. Am găsit doar două explicații care ar avea sens. Ori John s-a gândit la situația noastră și a considerat-o fără speranță, crezând că nu voi avea curajul să-i spun bunicii și a plecat. Știu că stătea aici numai pentru mine. Îi displăcea teribil acest loc. Sau unchiul lui chiar i-a telegrafiat, după cum a spus doamna Hillary, și voi aștepta vești de la el. Dar oricum, trebuia să-mi lase un mesaj. Însă nu există nimeni de încredere, încheie Gemma, patetic.

Ann nu putea crede că John se jucase cu inima bieteii Gemma.

— Dar la posibilitatea să vă fi văzut cineva și să-i spună bunicii tale te-ai gândit?

— Doamna Hillary mi-a spus că n-au fost niciun fel de probleme, doar că John a vrut să profite de situația asta și i-a cerut bunicii permisiunea să plece. O s-o întreb și pe ea.

— Îi vei spune ce simți pentru el?

— Nu, nu are rost până ce nu primesc vreo veste de la el. Sunt sigură că n-ar fi plecat fără o vorbă. John mă iubește.

— Știu, draga mea, tot așa cum mai știu și că vei primi vești de la el destul de repede.

— Da, și eu cred. Îmi pare rău că am gândit urât despre el. Știu ce vrea să facă, numai că...

— Spune, draga mea.

— Doamna Hillary mi s-a părut foarte ostilă aseară, de parcă m-ar fi învinovățit pe mine de plecarea fiului ei. Parcă insinua c-ar fi plecat să scape de mine.

Deodată, Gemma sări în sus.

— Vine poștașul! exclamă ea. Poate are ceva pentru mine. Te rog, nu spune nimic nimănui, Ann.

— Nu, draga mea. Aleargă puțin, să prinzi un pic de

culoare în obraji, nu arăți prea bine.

Gemma plecase. Când se întoarse, după chipul ei posomorât, Ann înțelese că nu primise nimic.

— Va veni scrisoarea pe care o aștepti, Gemma, sunt sigură că va veni, o îmbărbătă ea.

Când doamna Pendine intră în biroul Annei cu niște scrisori în mână, la câțva timp după aceea, Gemma o aștepta.

— Ai puțin timp pentru mine, bunico, înainte de a începe să lucrezi cu Ann?

Ann le privi pe cele două; bătrâna doamnă Pendine, înaltă, frumoasă, îmbrăcată impecabil cu o rochie de culoarea lavandei și cu dantelă albă la gât, cu trăsături clasice, care nu fuseseră urâte de trecerea anilor, și nepoata ei, palidă și încordată. Ann admiră curajul fetei, care încerca să se elibereze de sub autoritatea bunicii sale.

— Numai dacă este ceva important, draga mea. Știi că nu-mi place să mă întrerup din lucru.

— Va dura doar cinci minute.

— Foarte bine, să mergem în salon.

Gemma nu fu singura care simți ostilitatea bătrânei, se gândi Ann, închizând ușa în urma lor. Ar fi vrut să audă discuția dintre cele două. Gemma îi va spune bunicii despre dragostea ei.

— Ce este, Gemma? o întrebă doamna Pendine, imediat ce rămaseră singure. Nu-mi place cum arăți.

— Nu mă simt bine.

— Cred că drumul cu mașina te-a obosit peste măsură. Era mai bine dacă vă duceți cu trenul.

— Bunico, doamna Hillary mi-a spus că John a plecat de aici.

— Da, draga mea.

— De ce?

— Așa a vrut el. Nu-i plăcea ce făcea aici și nici eu nu eram mulțumită de munca lui. Pierdea prea mult timp. L-aș fi păstrat de dragul tatălui său, dar a avut șansa unei munci mai bune. Nu l-am oprit.

— Dar a fost ceva subit, nu?

— Așa sunt tinerii de astăzi, spuse bătrâna. Nu au astâmpăr. Caută numai slujbe ușoare. Acum, ce voiai să-mi spui draga mea?

Gemma o privi neajutorată.

— Asta a fost totul. Am vrut să-l văd pe John, să-i dau cartea despre cultivarea pomilor, pe care m-a rugat să i-o aduc de la Londra.

— Ai fost foarte amabilă, draga mea, dar nu și înțeleaptă. Cine știe ce ar fi crezut John! Ai prea multă încredere în oameni, Gemma. Nu trebuie să-i încurajezi prea mult. Apropo, doctorul Lloyd te-a invitat să petreci două săptămâni cu familia lui, la North Wales. I-am spus că vei accepta cu bucurie invitația. Schimbarea aerului ți-ar face foarte bine, după Londra care se pare că nu ți-a priit deloc.

— Nu am nimic organic, bunico, dar nu vreau să plec cu familia Llyod.

— Am crezut c-o să-ți faci plăcere, zona aceea este superbă. Acum, te rog să mă lași să lucrez cu miss Forrester, s-a strâns multă corespondență cât a fost plecată. L-ai cam neglijat pe Rex, nu crezi?

— Adevărat?

— Cred că este puțin afectat că nu te-ai bucurat de vizita la Londra. Ai grijă de el, știu că ții mult la el.

— Da, zise Gemma, pornind spre fereastră.

Bătrâna plecă, fiind convinsă că peste câteva zile nepoata ei se va uita cu alți ochi la Rex Vernon. Va trebui să discute cu el imediat. Bine c-a reușit să depășească acel episod foarte urât! Între timp, va trebui s-o supravegheze atent pe Ann Forrester. Dacă venea vreo scrisoare de la John pentru Gemma, numai prin intermediul ei putea veni. Și apoi, această miss Forrester devenea cam apropiată de Rex. Va trebui să curme această situație. Va mai trebui să-i manipuleze un pic pe cei doi și situația va intra pe făgașul dorit de ea.

Capitolul 10

Doamna Pendine folosi ocazia de a discuta cu Rex Vernon chiar în seara aceea înainte de cină, când se aflau

pe terasă. Se schimbase vremea, era din nou frumos și cald.

— Sunt îngrijorată din cauza Gemmei, se confesă doamna Pendine. Mi se pare supărată, epuizată. Ai putea petrece mai mult timp cu ea? Tu ai darul de a o înveseli; cred c-a fost dezamăgită c-ai avut prea mult de lucru în ultimul timp.

— Și mie îmi face plăcere prezența ei, dar m-a cam evitat în vara asta.

— Este o fată foarte sensibilă. Poate a simțit că nu este dorită. Abia aștepta să audă că-ți vei petrece vara aici, dar miss Forrester te-a cam monopolizat, dragul meu.

— Se rezolvă, Madrina. N-aș răni sentimentele Gemmei pentru nimic în lume.

— Știu că n-ai face-o. Și ea ține mult la tine, Rex.

Zilele următoare, Rex își respectă cuvântul și petrecu mai mult timp cu Gemma. Ann avu impresia că fata și-a mai pierdut din tristețea ultimelor zile, cu toate că urmărea zilnic poștașul. Ann era prea ocupată cu munca ei ca să mai aibă timp să petreacă împreună cu Gemma. Când Rex îi spuse că urma să petreacă puțin din timpul liber cu el și Gemma, doamna Pendine o chemă și-i spuse:

— Miss Forrester, aș vrea să-ți vorbesc. Te-aș ruga să-i lași pe Gemma și pe Rex să meargă singuri la plimbare.

— Sigur că da, doamnă Pendine. Aș vrea să le spun, doar.

— Nu este nevoie, le spun eu.

Ann simți o strângere de inimă văzându-i figura crispată și rece. Știa că i se coace ceva și-și dori să fi fost mai puțin vulnerabilă. Rex avea dreptate. Avea nevoie de cineva s-o protejeze împotriva durtății vieții de aici, la Rosevean.

Doamna Pendine continuă:

— Miss Forrester, te rog să mă ascuți în continuare. Munca dumitale aici a fost din multe puncte de vedere satisfăcătoare, dar mă tem că ai înțeles greșit poziția dumitale în această casă. Ești angajată, nu membru al

familiei.

— N-am uitat asta niciun moment, doamnă Pendine.

— Nu? Și cum explici atunci atitudinea față de Rex Vernon? Așa se poartă dactilografele cu stăpânii? Sunt eu depășită?

— N-am uitat asta niciun moment, doamnă Pendine.

— Nu? Atunci, felul familiar în care te porți cu domnul Vernon este greu de explicat.

— Dar sunt în afara programului, doamnă. Trebuie să stau de vorbă cu cineva, când nu lucrez.

— Există un club social în sat, unde te poți duce. Ai propria ta cameră aici, unde-ți poți invita prietenii. Iar dacă vrei să pleci la Londra, să te distrezi, nu trebuie decât să-mi spui.

— O parte din munca mea era să-i țin companie Gemmei.

— Parte de care nu te-ai achitat, așa putea spune. Ziua nu știai niciodată unde se află, iar în timpul tău liber îl monopolizai pe Rex, pentru ca s-o superi pe Gemma. A ajuns o situație jenantă pentru mine dar și pentru el.

— El v-a spus asta?

— El realizează că-a neglijat-o pe Gemma. Mi-a promis să petreacă mai mult timp cu ea. Te rog să-ți amintești că ești dactilografa domnului Vernon, nimic mai mult. Dacă nu te conformezi, te voi invita să pleci.

Ann roșise până în vârful urechilor.

Doamna Pendine schimbă tonul.

— Te rog să nu consideri că dau vina doar pe tine. Și Rex trebuie învinuit, nu mă îndoiesc. Te-a încurajat prea mult. Vezi, eu sunt o femeie cu concepții învechite, miss Forrester. Ceea ce pare normal la Londra, este revoltător aici. Rex, ca orice tânăr, este desigur dispus să flirteze cu o dactilografă. Probabil, el te-a încurajat să te porți în maniera pe care eu o condamn. O să vorbesc cu el. Vreau ca Rex și Gemma să se căsătorească. Dar de fapt, nu este problema dumitale. Gemma este prea tânără ca să știe ce este bine pentru ea. Acum, draga mea, sper să nu fi fost prea dură cu tine. Dar când angajez pe cineva, trebuie să

facă ce vreau eu. Te rog aşadar, să te porţi mai reţinut cu domnul Vernon, iar pentru distracţie te poţi duce în afara Roseveanului. Madge te poate prezenta comunităţii de aici; mai sunt activităţi şi la biserică. O să-l rog pe vicar să ia legătura cu tine.

— Nu este necesar, vă mulţumesc, doamnă Pendine. Lectura şi muzica îmi sunt de-ajuns.

— Foarte bine. Iar acum, după această discuţie, sper că ne vom înţelege mai bine. Asta este tot.

Întoarsă în cameră, Ann încercă să se liniştească. Lucrurile nu puteau continua aşa. Îi era tot mai greu să stea în casa asta în continuare. Se gândi să-i înapoieze cartea lui Gubbie şi să mai discute cu el, pentru că-i plăcea felul lui excentric de a fi. Îl găsi citind un jurnal de horticultură, iar el păru fericit c-o vede.

Încăperea era, ca de obicei, plină de cărţi şi ziare. Ann începu să strângă lucrurile risipite pe podea, pentru ca să aibă pe unde să calce.

— De ce vor femeile să facă ordine peste tot? întrebă Gubbie. O dată pe zi, de preferinţă la sfârşitul zilei, este de-ajuns. Eşti la fel ca madame Hillary, care vine aici să cureţe miercurea. Mă scoate din sărite de fiecare dată.

— Murdăria trebuie curăţată din când în când, Gubbie.

— Prea mult timp pierdut cu lucruri neesenţiale. Cum ți s-a părut cartea?

— Interesantă. Acum aş putea să plec în China, să văd acele flori minunate.

— Cele mai frumoase plante decorative sunt acolo.

Gubbie începu să scotocească după ceva.

— Ce cauţi? Îl întrebă Ann.

— Nu mai găsesc nimic după ce vine femeia aia pe aici, se văicăre el. Dar ție cum îți merge în casa surorii mele?

— Mi-a ținut chiar acum o predică şi simt şi acum că parcă aş sta pe spini. Am venit aici să-mi recapăt simţul umorului. Rosevean nu este o casă fericită.

— Nici n-ar putea fi, cu o stăpână ca sora mea. Biata

de ea. Nici ea nu este fericită, n-a fost niciodată. Dar este prea bătrână să se mai poată schimba acum. Dacă n-aș avea și eu o vârstă, aș pleca de aici. Oricum, eu mai am de studiat flora și fauna, nu știu cât va mai dura. Eu sunt liber aici, la Rosevean. Dar tânărul Hillary de ce a plecat fără să-și ia rămas-bun de la mine?

— Nu ți-a spus Gemma?

— Am văzut-o doar câteva minute. Unde s-a dus?

— Se pare că-n Canada.

— Era prea calificat pentru ceea ce făcea aici. Îmi pare rău că n-am avut timp să discut cu el.

— Era un caracter puternic?

— Da, așa mi s-a părut. Ai îndoieli?

— Nu chiar, dar am vrut o confirmare. Mi s-a părut ciudat c-a plecat fără să-i lase o vorbă Gemmei, sau mie. Am fost prieteni.

— Probabil a avut vreo discuție cu sora mea și a plecat în grabă. Este de înțeles. Uite, zise Gubbie, cartea asta te va interesa. Expediție în Himalaya. Am fost membru al acestei expediții, am făcut fotografiile.

Ann luă cartea și-i mulțumi. Se gândi să plece, pentru că, deși Gubbie era un om bun, nu putea avea prea mare încredere în el, nefiind interesat de ființele umane, ci de natură. Nu voia să-l implice în problemele familiei Pendine. Când ajunse la ușă, se întâlni cu Gemma și Rex, care se plimbau braț la braț. Văzând-o, Gemma își aminti că trebuia să-i transmită ceva doamnei Hillary și plecă, lăsând-o singură cu Rex.

— Aș vrea să-ți vorbesc, Rex, îi spuse. Undeva, unde să nu ne deranjeze nimeni.

— Foarte bine. Să mergem în birou, atunci.

Când ajunseră în biroul lui, unde nu puteau fi auziți, Rex își aprinse o țigară, apoi o invită:

— Spune-mi care este problema, Ann.

— Mi s-a reproșat că sunt prea apropiată de tine, Rex.

— Dumnezeu! Și chiar ești?

— Vorbesc serios, Rex. Am avut o discuție cam

neplăcută în seara asta cu doamna Pendine. M-a acuzat că am intervenit între tine și Gemma.

— Poate că așa a și fost, draga mea.

— Mi s-a sugerat să găsesc prieteni în comunitatea satului și mi s-a amintit că aici sunt doar o angajată; altfel, trebuia să demisionez pe loc.

— Și de ce n-ai făcut-o? o întrebă el.

— Nu știu, răspunse Ann, deja furioasă.

— Ba știi foarte bine. Răspunde-mi la întrebare; de ce n-ai demisionat?

Ann îl privi cum stătea cu țigara în gură, sigur de el, știind prea bine ce așteaptă, dar prelungindu-i voit așteptarea. Se amuza pe seama ei? Era între ei o prietenie care va fi dată uitării imediat ce el va pleca de la Rosevean? Sau mai mult? Nu era prea sigură.

— Aș vrea să știu ce crezi despre acuzația adusă de doamna Pendine că am intervenit între tine și Gemma?

— Madrina își face probleme din cauza Gemmei și m-a rugat s-o mai înveselesc puțin. Se pare că Gemma este cam supărată pentru că aș fi neglijat-o. Din cauza farmecului tău, draga mea, desigur.

— Doamna Pendine mi-a spus că există o înțelegere între voi doi.

— Înțelegere? Desigur; o cunosc pe Gemma de când s-a născut. Sunt un fel de protector al ei, iar Madrina m-a numit țăturile ei până la douăzeci și cinci de ani.

— Asta până vă veți căsători.

— A spus Madrina asta?

— Nu cu aceste cuvinte, dar a lăsat să se înțeleagă.

— Cred că n-ai înțeles-o bine, draga mea.

— Nu cred. Și Madge mi-a spus că dorința doamnei Pendine este să te vadă căsătorit cu Gemma.

— Cum vă place vouă femeilor să denaturați vorbele și să le înfloriți! Dragă Ann, țin foarte mult la Gemma și voi avea grijă de ea până va fi pe propriile-i picioare. Gemma are foarte mulți bani și va trebui păzită de vânătorii de zestre. Ești cumva geloasă pe ea?

— Cum poți spune asta? Țin la Gemma la fel de mult

ca tine! Dar în situația asta, ce-ar trebui să fac? Îmi cere să te tratez ca pe un străin!

— Ignor-o pe Madrina. O să discut eu cu ea pe tema asta. De altfel, te-am prevenit de la început că este prea autoritară pentru a mai putea fi o femeie plăcută. Oricum, nu te va concedia. Voi avea eu grijă.

— Dar este umilitor...

— Este o femeie bătrână.

— Rex, te urăsc când nu ești serios...

Rex întinse mâinile spre ea.

— Vino încoace, draga mea. Vino, repetă el, cu blândețe de data asta.

— Rex, nu voi lăsa să te folosești de atracția ta masculină pentru a evita problema ridicată de mine.

Rex o prinse în brațe.

— În locul acesta îți pierzi și umorul, draga mea, și nu este de mirare. Nu este nicio problemă reală, ci doar mici discuții între femei. Acum, spune-mi de ce n-ai demisionat.

— Am aflat un lucru nou în seara asta, Rex. Ești satisfăcut de atracția pe care consideri că o manifesti asupra femeilor. Ce vanitate!

— Ei da, este slăbiciunea oricărui bărbat.

— Îmi pari foarte nesuferit în seara asta, domnule Vernon. Cred că așa îți voi spune de acum.

— Observ că trebuie să fac uz de magnetismul meu animalic, zise Rex prinzând-o în brațe. Ann încercă să rămână impasibilă, dar în final cedă. Poate că acesta a fost cel mai frumos mod de a răspunde întrebărilor mele. Noapte bună draga mea și nu-ți mai face probleme.

După ce plecă, Ann se gândi că nu primise răspuns la niciuna din întrebările pe care i le adresase lui Rex. Fusese o discuție nesatisfăcătoare, deși se sărutaseră la despărțire. Rex putea fi un tip foarte alunecător, uneori.

Era o noapte caldă și mai făcu pași prin grădină înainte de culcare. Când ajunse la pârâu, auzi pe cineva care plângea cu suspine. Era Gemma.

— Dragă mea, nu trebuie să-ți frângi inima din cauza

lui.

— Nu mă mai pot abține. Urmăresc poștașul în fiecare dimineață în speranța că voi primi o scrisoare, dar până acum, nimic. Când m-am dus la doamna Hillary s-o întreb dacă a primit vești de la el, s-a purtat îngrozitor. Mi-a spus c-ar trebui să am mai multă mândrie, să nu mai alerg după cineva care nu mă vrea. Ann, este adevărat? A plecat ca să scape de mine?

— Draga mea, sunt sigură că te iubește. Dar poate a crezut că este o iubire fără speranță și a plecat, simțind că este inevitabilă o dezamăgire, pe care a încercat s-o evite. Este singura explicație pe care pot s-o găsesc.

— Dar a plecat fără un cuvânt. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun. Știu că-i era teamă de bunica și că eu ar fi trebuit să am mai mult curaj să apăr dragostea noastră. Dar suntem logodiți, uite inelul aici.

— Vom afla de el, cumva, draga mea. Nu mai plânge. Mă duc mâine la doamna Hillary să văd dacă i-a lăsat vreo adresă.

Porniră spre casă, iar Gemma urcă direct în camera ei, pentru a evita să fie văzută cu ochii înroșiți de plâns de către Madge.

* * *

Toată lumea se culcase și casa era cufundată în liniște când Madge bătu încet la ușa Gemmei. Fata era încă în rochie, întinsă pe pat, plângând.

— Fetițo, nu vreau să te mai văd așa!

Gemma se ridică încet, îndepărtându-și părul de pe față. Madge se așeză lângă șemineu, apoi după ce privi de câteva ori în jur, spuse:

— Știu totul despre relația ta cu John Hillary. Nu mai suport să te văd așa.

— Nu înțeleg, zise Gemma.

— O să-ți explic, dar cu o condiție. Dacă află mătușa Alice vreodată că ți-am spus, mă aruncă pe stradă, fără un ban. Îmi dai cuvântul de onoare că nu vei spune nimănui nimic despre discuția asta?

— Promit. Știi ceva despre John? Unde este?

— Stai mai ușor. Când ți-am spus că nu trebuie să afle nimeni, așa trebuie să fie. Nici măcar Annei, nici lui Rex. Jură-mi pe Biblie că așa vei face.

Madge îi întinse Gemmei Biblia pe care bunica i-o dăduse de cum învățase să citească; Gemma o luă și jură. Madge începu să-i povestească discuția pe care o auzise în dimineața în care fusese concediat John. Gemmei nu-i veni să creadă, la început.

— Dar nu mi-a spus nimic. N-a lăsat să înțeleg că știe despre noi.

— De ce-ar fi făcut-o? îi era mai ușor să scape de el, fără ceartă.

— Câtă cruzime, să mă lase să cred că John nu are sentimente pentru mine!

— Cruzime poate, dar a dat rezultate.

— Iar pe John să-l facă să aleagă între mine și siguranța părinților săi. Nu-mi vine să cred că bunica poate fi atât de rea.

— Fără îndoială, a făcut-o spunând că este bine pentru tine.

— Bunica să mă dezamăgească așa de tare! Este... oribil. Gemma era șocată cu adevărat.

— Ți-am spus ce-am auzit. Restul îți aparține. Nu vreau să-ți dau sfaturi, dar eu știu ce-aș face în locul tău. Nimeni nu mi-ar putea lua bărbatul pe care-l iubesc și care mă iubește. Pentru că el te iubește ca un nebun, Gemma.

— Știu, și nu înțelegeam cum a putut să mă părăsească fără un cuvânt. Madge, ce să fac? Probabil este în Canada, de acum.

— Nu a plecat încă în Canada, este încă la Londra, așteptând acceptul unchiului ca să plece. Uite, am aici adresa, i-am smuls-o lui Hillary, când am jucat dame în seara asta. Am văzut un pachet la ei în casă, care trebuia dus la poștă. Uite-o.

Madge îi dădu o bucată de hârtie cu adresa, iar Gemma o privi de parcă i-ar fi pus în palmă o stea.

— Dacă m-aș duce la bunica să-i spun că mă mărit cu John, ce crezi c-ar face?

— Ar putea obține o interdicție legală. Nu o va opri nimic. I-a spus asta lui John. Dar odată ce te-ai măritat, nu mai are ce face.

— Ce bună ai fost să-mi spui toate astea, Madge! Te rog să fii sigură că nimeni nu va afla de asta. Nici nu știi ce mare bucurie mi-ai adus! Este ca și cum m-ai fi întors din morți. Am fost atât de șocată să aflu ce-a putut face bunica.

— Trebuie să ai în vedere că este bătrână, egoistă și cam dezechilibrată, fetițo. N-o pot lăsa să-ți strice viața. Orice vei decide să faci, nu discuta cu nimeni. Aici, și pereții au urechi. Mult noroc!

— Îți mulțumesc încă o dată, Madge, nu voi uita ce-ai făcut pentru mine. Cum ar trebui să procedez acum?

— În locul tău, i-aș spune că m-am răzgândit și vreau să mă duc cu familia Lloyds. Asta îți dă două săptămâni răgaz. Va trebui să folosești un șiretlic, la fel cum a făcut bunica.

Madge deschise ușa cu grijă, apoi îi făcu un semn cu capul și ieși închizând ușa după ea. Gemma scoase inelul din ascunziș și-l strecură pe deget, încercând să-și potolească bătaile inimii ca să poată gândi.

A doua zi dimineată, Ann primi o scrisoare de la John Hillary. Imediat ce văzu cine era semnatarul, o vârî în buzunar. Ajunsă în camera ei, observă că era un simplu bilet:

„Te rog, spune-i Gemmei că o iubesc și n-o s-o uit, cu toate că speranțele noastre nu se vor împlini niciodată. Nu spune nimănui de acest mesaj. Nici pe Gemma n-o lăsa să vorbească despre el. Nu mai pot face nimic. Am vrut ca Gemma să afle adevărul. Asta este tot”.

John Hillary.

Ann alergă spre salonul de jos, unde o lăsase pe Gemma, dar află că ieșise.

— Ceva important? întrebă Madge.

— Nu. Voi face o plimbare înainte de a începe lucrul. Poate o întâlnesc în grădină.

Și o găsi pe drumul spre apartamentul aflat deasupra

garajului.

— Uite, Gemma, a venit pe numele meu.

Gemma citi biletul. Asta era tot ce-i trebuia. Acum știa ce are de făcut. Ochii începură să-i strălucească și puse scrisoarea în buzunarul bluzei.

— Am simțit că voi primi un mesaj în dimineața asta. Uite-l pe Rex. Ann, îți mulțumesc din inimă. Acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Ce șușotiți acolo? întrebă Rex, care se apropiase. Mai întâi, tu ai zburat ca un avion cu reacție, iar acum Gemma a fugit de parcă ar fi înțepat-o o albină.

— Voi ai să începem lucrul, domnule Vernon? Este nouă și jumătate.

— Este o dimineață prea frumoasă ca să ne închidem într-o încăpere. Ce-ai zice de o plimbare la râu? o întrebă Rex.

— Programul meu de lucru este de la nouă și jumătate la cinci și jumătate, domnule Vernon. Nu trebuie să mă tentezi cu alte invitații. Voi fi în birou, îndosariind, domnule Vernon.

— Ann, nu te purta așa!

Ea îi zâmbi.

— Domnule Vernon, faci lucrurile tot mai grele pentru mine. Trebuie să-i ceri voie doamnei Pendine ca să mă poți lua la plimbare. Bună dimineața, Hillary, adăugă ea văzându-l pe bătrân apropiindu-se.

— Bună dimineața, miss Forrester. Ce dimineață frumoasă! Voiam să vă rog, domnule Vernon, să vă uitați puțin la motorul mașinii de tuns iarba, pentru că vă pricepeți atât de bine. N-aș vrea să-i spun doamnei Pendine că s-a stricat, pentru că John a insistat ca ea să o cumpere.

Ann profită de ocazie ca să se strecoare pe lângă Hillary, conștientă de privirile tăioase pe care i le arunca Rex.

Între timp, Gemma ajunsese la Gubbie, care o privea ciudat.

— Este cam vreme pentru vizite, domnișoară. Ce

dorești?

— Gubbie, am venit să-ți cer o favoare.

El o privi suspicios.

— Nu este momentul potrivit, dar fă-o, oricum.

— Nu este chiar o favoare. Voiam să te întreb, dacă bunica ar concedia familia Hillary, le-ai putea găsi altă slujbă? Cunoști atâta lume.

— Cred c-aș putea. Chiar acum câteva zile am fost întrebat. Dar de ce, Gemma? Nu mai vor să rămână aici?

— Da, sunt unele probleme și John era îngrijorat pentru ei.

— A șters-o englezește, cum se spune...

— A avut ocazia de a pleca în Canada.

— Spune-i lui Hillary să vină să vorbim, dacă vrea o slujbă. Este un om decent, deși nevasta lui mă cam calcă pe nervi când vine și-mi face curățenie, pentru că nu știu niciodată unde-mi pune lucrurile.

— Asta a fost tot ce-am vrut de la tine, Gubbie, ești un scump.

— Nu sunt, și tu știi asta prea bine. Dar mă bucur că acum arăți mai bine decât ultima oară când te-am văzut. Vrei puțină cafea?

— Mi-ar plăcea, dar am multe lucruri de rezolvat acum de dimineață. Te rog să nu spui nimănui ce te-am rugat pentru familia Hillary.

— Știi că am vorbit eu vreodată fără rost?

Gemma îl îmbrățișă și plecă. Ceea ce aflase despre trădarea bunicii o întărise, îi dăduse puteri noi. Când o văzu pe Madge întorcându-se din sat, îi spuse despre misiva lui John.

— Îți doresc numai bine, Gemma. Și amintește-ți că nu știu nimic!

Gemma porni spre sat, iar Madge pe drumul ei. Scrisoarea lui John adresată Annei venise la momentul oportun. Dacă se căuta un vinovat, acela putea fi Ann.

— Cât ai de gând s-o ții așa?

Ann se întoarse brusc auzind vocea lui Rex, care o privea printre rafturile bibliotecii.

— De ce spui asta? Fac doar ce mi-a cerut patroana mea. Dacă o poți convinge să mai relaxeze aceste reguli, voi fi fericită.

— Dar acum nu este aici.

— Dar n-am de gând să te amuz în lipsa ei pentru ca mai apoi să-i suport insultele. Și mai cred că Gemma te așteaptă pe terasă. Nu te duci să înoți?

— Ba da. Gemma mi s-a părut chiar fericită astăzi. Sunt convins că-și va deschide sufletul față de mine.

— Iar tu abia aștepti s-o consolezi.

Ann îl ignoră și-și continuă căutarea de titluri pentru catalog. Rex o pusese într-o situație imposibilă cu doamna Pendine, iar până nu discuta pe față cu aceasta să lămurească situația, avea de gând să urmeze instrucțiunile patroanei sale.

Ann știa că Rex face toate astea pentru ca șederea la Rosevean să i se pară cât mai agreabilă, dar atât. Rex veni după ea.

— Nu te purta prosteste, Ann! Vreau să văd care este problema Gemmei!

— Crezi că sunt geloasă din cauza atenției pe care i-o acorzi?

— Nu, dar nici nu-ți face plăcere.

— Ascultă, Rex. Amândurora ne este dragă Gemma. Timpul pe care-l petreci cu ea nu influențează atitudinea mea. Dar doamna Pendine m-a acuzat, iar tu ar trebui s-o faci să-și reconsidere atitudinea. Până o vei face, nu pot decât să accept felul în care vede ea situația.

— Și care este acesta?

— Că te amuzi cu mine doar ca să-ți treacă mai ușor vremea aici, că mă port prea familiar cu tine, că alerg după tine fără rușine, și deși acest comportament ușuratic este ceva obișnuit la Londra din partea dactilografelor, ea nu-l poate tolera aici. Este destul de demodată, bunica ta. Poate și eu sunt.

— Iei lucrurile prea în serios, draga mea.

— Prefer metodele mai directe. Iar acum, scuză-mă, domnule Vernon, zise ea, observând că se apropia doamna

Pendine.

— O, aici erai, Rex! Gemma te așteaptă nerăbdătoare pe terasă.

— I-am spus deja domnului Vernon, zise Ann rece. Aș vrea să-și amintească faptul că am mult de lucru aici. Poate-i veți aminti și dumneavoastră, doamnă.

— Nu-mi place c-o reții pe miss Forrester de la lucru, Rex. Du-te la soare cu Gemma, o să-ți facă bine.

— Nu de soare am nevoie, Madrina, ci de muncă, pentru că am cam lenevit de când am venit aici. Oricum, nu mai trebuie să mă suportți decât câteva săptămâni.

Așteaptă până ce doamna Pendine se întoarce să plece, apoi ieși după ea, dar se mai întoarce odată ca să-i strecoare Annei un: potolește-te! înainte de a închide ușa.

Ann se mai liniști după plecarea lui. De fapt, se gândi ea, nu avea niciun drept asupra lui. Niciodată nu-i vorbise deschis despre ce simțea pentru ea, dacă simțea ceva. Nu era decât afecțiune reciprocă, prietenie. Sau poate că ea interpretase greșit lucrurile. Dar ea îl iubea prea mult pentru a-l considera doar un amuzament. Oricare ar fi fost adevărul, nu mai putea rămâne în situația asta ambiguă. El trebuia să acționeze.

Seara la cină, află că Gemma decisese să se ducă la North Wales cu familia Lloyds.

Doamna Pendine insistase ca Rex să meargă cu ea.

— Sunt prea ocupat acum, Madrina. Trebuie să mă duc din nou la Londra, săptămâna viitoare.

— Nu-ți va fi urât să locuiești într-un apartament, Rex? Întrebă Gemma. Mie mi-ar fi!

— Deocamdată îmi convine, până îmi pun afacerile la punct. Iau acest apartament numai pe perioada iernii apoi, la primăvară, voi căuta altceva. Atunci voi ști cum stau.

— Vei avea succes în orice vei întreprinde, băiete, zise doamna Pendine.

— O să ne lipsești, Rex, zise și Madge.

— Dar va veni destul de des aici, zise doamna Pendine. Gemma ar fi foarte nefericită, dacă n-ai face-o.

— Și cu mine cum rămâne, Rex? Îndrăzni Madge,

spre uimirea tuturor.

— Te voi lua oriunde vom merge și noi, răspunse Rex. Mă vei consola când Gemma va fi curtată de tinerii din cercul meu de prieteni.

— Ar fi foarte bine să le-o prezinți pe Gemma, ca să aibă de unde alege, Rex, insistă Madge.

— Ai spus familiei Lloyds că ai de gând să mergi cu ei, Gemma? Întrebă doamna Pendine, la cafea.

— O să le spun mâine, bunico.

Ann se ridică.

— Vă rog să mă scuzați, voi bea cafeaua în cameră, vă las să discutați problemele familiei în liniște, zise ea.

Doamna Pendine înclină din cap. Foarte bine, această Ann nu va mai fi mult pe aici, odată cu plecarea lui Rex va dispărea și ea. Era sigură de asta. Nu va aștepta să fie concediată.

Capitolul 11

Gemma avu un singur moment în care-i pieri curajul; când proprietăreasa lui John o privi suspicios și-i spuse să aștepte în hol să vadă dacă domnul Hillary este acasă, după care dispăru. Cu cele două valize lângă ea, Gemma se simți pierdută și se întrebă dacă John o va primi cu bucurie. Își întorcea disperată inelul pe deget, așteptând cele câteva minute care - i părură o eternitate. Apoi auzi voci și John apăru în capul scărilor și nici nu mai știu cum ajunsese în brațele lui.

— Gemma, iubito!

Proprietăreasa se retrase și rămaseră îmbrățișați câteva clipe.

— Vino în camera mea. Valizele pot să rămână aici.

În camera lui, datorită supărării și încordării din ultimele săptămâni, Gemma dădu frâu liber lacrimilor. Când reuși să vorbească, îi spuse:

— Am aflat ce s-a întâmplat, John, și am venit.

— Iubito, nici nu știi ce a însemnat pentru mine timpul în care nu ne-am văzut!

Așezată în brațele lui, ea îi spuse:

— Nu trebuie să-ți faci probleme pentru părinții tăi.

L-am rugat pe Gubbie să le găsească un loc în altă parte.

— Ce descurcăreță ai fost, iubito!

— Am fost foarte furioasă pentru felul în care a procedat bunica!

— Draga mea, acum când mi-ai demonstrat încrederea ta, voi face totul să nu te dezamăgesc. Trebuie să ne alcătuim un plan amănunțit. Mai întâi obținem licența de căsătorie și apoi plecarea, săptămâna viitoare. Sper ca nimeni să nu afle unde te găsești până atunci.

— Nu vor afla, deoarece nu știe nimeni. Toți mă cred plecată cu familia Lloyds. Am adus acest colier, care ne va ajuta să obținem niște bani. Și nu vor fi puțini, este de valoare.

— Sper că mă voi descurca fără el, iubito. Dacă nu, îl voi accepta ca împrumut. Nu vreau banii familiei Pendine.

— Dar eu sunt o Pendine, protestă ea formal.

John zâmbi, îndepărtându-i o şuviță căzută pe frunte.

— Ești comoara familiei Pendine, zise el. Dar va fi mai frumos când vei deveni doamna John Hillary. Acum voi aranja cu doamna Gordon o cameră pentru tine tot aici, și te voi duce la masă. Vom sărbători regăsirea noastră.

— Mi-e foame, recunosc Gemma, n-am prea avut poftă de mâncare în ultimul timp.

— Știu cât te-a costat despărțirea de mine, iubito. Jur încă o dată că nu vei regreta că te-ai măritat cu mine.

Gemma îl privi lung.

— Atâta timp cât vom fi împreună, nimic altceva nu contează.

* * *

După plecarea Gemmei, viața la Rosevean i se păru Annei apăsătoare și amenințătoare și făcea totul pentru a-l evita cât mai mult pe Rex în afara orelor de lucru. Atitudinea lui o irita pentru că părea să joace jocul așteptării tratând-o cu toleranță, ușor amuzat, de parcă ar fi fost sigur că va ceda până la urmă. Dar înainte de a pleca pentru câteva zile la Londra, veni în birou să-și ia rămas-bun.

— Dacă vei reuși să dactilografiezi ultimul capitol cât

sunt plecat, vom putea trimite cartea la editură imediat ce mă întorc.

— Sper că va avea succes, cartea asta.

— O, nu, aceste gen de cărți se vinde în număr limitat, dar va fi folositoare celor care lucrează în domeniu. Și oricum, m-a ajutat să-mi păstrez creierul treaz aici, la Rosevean.

— Sper ca totul să meargă bine la Londra, zise Ann foarte rece.

— Știi, Ann, n-aș fi crezut că poți fi atât de tare; ai aerul unei ființe plăpânde, ușor de afectat. Ai șocat-o astăzi pe Madrina.

— Trebuia să vină și clipa asta. Dar oricum, mă bucur că te-am făcut să te amuzi în felul meu.

— Cât o s-o mai ții așa? o întrebă el cu mult calm.

— Atâta timp cât vreau să-mi păstrez slujba, voi accepta condițiile impuse de doamna Pendine. Văd că nici tu nu vrei s-o superi. Care să fie oare explicația? Banii ei?

Rex o privi ciudat.

— O cunosc de mic pe doamna Pendine, a fost întotdeauna foarte bună cu mine. Mai ales când eram copil. Acum când a îmbătrânit, recunosc că mă simt tentat uneori s-o ridiculizez. Această bătrână doamnă a făcut totul ca să mă simt bine aici, la Rosevean. Nu pot abuza de ospitalitatea nașei mele, spunându-i că trebuie să-și schimbe punctele de vedere. Te-am prevenit că va fi mai greu de suportat, că are porniri dictatoriale. Dacă vrei o slujbă la Rosevean, iar eu o accept ca pe șederea într-un sanatoriu, trebuie să acceptăm asta ca atare. Alternativa ține doar de noi. Este una singură: plecarea.

— Am acceptat totul. Fac ce mi se spune.

— Preceptele Madrinei nu trebuie să te guverneze fiecare clipă, Ann! Am impresia că exagerezi. N-o lua prea în serios pe Madrina. Cum crezi că procedează Madge pentru a rezista aici? Sau Gemma? Să mă ții la distanță când suntem singuri, mi se pare ridicol.

— La revedere Rex, sper să ai o călătorie plăcută.

— Bine, Ann, văd că nu te pot scoate din ale tale.

Când o să te plictisești de atitudinea asta, să mă anunți. La revedere, draga mea.

Când Rex închise ușa, ar fi vrut să-i spună să fie atent la drum, pentru că teama de accidente nu și-o putuse birui. Se așază la mașina de scris și se rezemă cu fruntea de capacul acesteia. Știa că orice s-ar întâmpla, va continua să-l iubească.

Cât timp Rex a fost plecat de la Rosevean, vremea a fost urâtă, iar ea a profitat de asta pentru a lucra mai mult în bibliotecă. I-a făcut plăcere să lucreze, pentru că biblioteca Pendine avea cărți rare, bine păstrate. Doamna Pendine o trata cu aceeași aroganță. Ann își păstră demnitatea, dar se aflau acum într-o stare antagonică declarată. Cu fiecare zi care trecea, Ann deveni tot mai conștientă că Rex cultivase prietenia ei poate din plictiseală în aceste luni și că afecțiunea pe care i-o purta Gemmei era mai importantă; la fel și considerația față de doamna Pendine.

Se apropia ultima zi de vacanță a Gemmei și seara, la masă, doamna Pendine observă:

— Credeam că Gemma o să ne trimită o vedere, măcar. M-ai auzit, miss Forrester?

— Desigur doamnă.

— Și nu spui nimic! Ce neglijenți sunt tinerii de acum! Când eram tânără și plecam de acasă, le trimiteam părinților o misivă imediat ce ajungeam la destinație, ca să știe că am ajuns cu bine. Desigur, era urmată de o scrisoare după două, trei zile.

— Dar Gemma se află în compania familiei Lloyds și nu trebuie să vă faceți griji, interveni Madge.

— Este adevărat. Aerul de munte va face minuni pentru ea. Să sperăm că ne trimite măcar o vedere, ca să știm la ce oră sosește sâmbătă.

— Știi la ce oră vine Rex mâine? întrebă Madge.

— După-amiază, o informă doamna Pendine.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, zise Madge. Mă grăbesc să ajung la club, pentru organizarea concursului de whist. Trebuie să aranjăm mesele și să duc acolo niște

fructe și altele. Ann, mă poți ajuta? Am cam multe de transportat.

— Sigur că te voi ajuta, spuse Ann, care abia aștepta să scape.

— Păcat că nu te-ai înscris la concursul de whist, miss Forrester, observă doamna Pendine.

— Dar nu joc whist, se scuză Ann politicos.

— Ar fi bine să înveți. Numai așa ți-ai putea face prieteni.

— Vino, Ann, nu am prea mult timp la dispoziție, o grăbi Madge.

Când se întoarse din sat, spre seară, Ann grăbi pasul, pentru că deasupra capului ei cerul era înnorat, de parcă urma să izbucnească furtuna. Grădinile caselor erau pline de flori de vară, care de care mai frumos colorate, de parcă ar fi fost pictate. Era la sfârșitul lui iulie. Copacii de pe o parte și de cealaltă a drumului erau încărcăți de frunze. Plopii de lângă casa Rosevean erau atât de înalți, încât păreau amenințători, iar ferestrele erau întunecate. Ann simți o strângere de inimă. Parcă n-ar mai fi vrut să se întoarcă în această casă. Deodată, un fulger luminează cerul. Era o seară întunecată, urâtă, iar casa Rosevean părea moartă, unde nu putea exista viață, așa cum plantele nu pot trăi fără lumină. Era o casă veche, acoperită de iederă, singura formă de viață fiind păsările, care-și făcuseră cuiburi, și insectele. Poate se mai aventurau și copiii satului să se joace, dar asta se întâmpla foarte rar, pentru că doamna Pendine punea să fie alungați.

Ann se înfioră la gândul că trebuia să se întoarcă în casa doamnei Pendine.

În cele din urmă își luă inima în dinți, mai ales că furtuna putea izbucni oricând. Pe sub copaci, un liliac își luă zborul și Ann duse instinctiv mâna la cap. Îi vedea adesea seara, mai ales în zona ulmilor. Gândurile i se întoarseră la Gemma. Ce bine că se întorcea! Cât de posesiv se dovedea Rex cu ea! se întrebă cât îi va trebui Gemmei ca să-l uite pe John. Dar apoi își spuse că Gemma era foarte tânără și supusă. Dar cât îi va trebui ei să-l dea

uitării pe Rex? Ea nu era nici așa de tânără, nici așa de supusă...

Nu-și închipuia când va veni clipa când amintirea lui să nu mai doară atât de tare. Poate că era doar vina ei că-și închipuise că Rex o luase în serios. Poate că pentru el reprezentase o provocare, dat fiind că la început îi rezistate cu stoicism. Sau fusese un divertisment pentru perioada lui de convalescență. Pentru ea, Rex adusese o mare bucurie, însemnase un om deosebit, dar dacă-și făcuse vise pe care el nu le împărtășea, nu era vina lui. Cu toate acestea, mai avea o umbră de speranță. Văzuse în ochii lui uneori o tandrețe care promitea mai mult decât o prietenie.

Indiferent care ar fi fost adevărul, simțea că se apropiau de punctul culminant, că adevărul va ieși curând la iveală.

Rex telefonă a doua zi dimineața să le spună că nu ajungea decât seara târziu la Rosevean. Între timp, sosi o scrisoare de la Gemma.

Capitolul 12

Furtuna trecu și soarele strălucea din nou în salon, în dimineața în care Ann merse la micul dejun și-l găsi stând în picioare, cu mâinile la spate, plimbându-se îngândurat.

— Bine ai venit, Rex. Cum ai călătorit?

El se întoarse imediat ce-i auzi glasul și veni repede spre ea.

— Bine te-am găsit, draga mea. N-a fost o călătorie plăcută, drumul a fost aglomerat și furtuna care m-a însoțit de la Somerset mi-a îngreunat deplasarea. De acum voi călători cu trenul.

— Bună dimineața, Rex, se auzi vocea lui Madge. Ce bine că te-ai întors!

Se așezară la masă, dar nu realizară că s-ar fi întâmplat ceva rău până când doamna Vincent, camerista, nu deschise ușa brusc, lăsând-o pe doamna Pendine să intre. Ca niciodată, aceasta era descompusă, lividă, cu părul în dezordine, cu o expresie greu de interpretat pe chip. Nu se știa dacă era furie, durere sau simplă isterie.

Madge se ridică și se duse s-o susțină, pentru că părea că se va împiedica. Apoi, Rex o ajută s-o așeze pe un scaun.

— Rex, Gemma a fugit cu John Hillary. De fapt, n-a plecat niciun moment cu familia Lloyds. S-a căsătorit cu acel netrebnic și au plecat ieri spre Canada.

— Nu poate fi adevărat! exclamă Rex. Dar asta este o nebunie de moment! Ai bănuț vreo clipă că este ceva între ei, Madrina?

— Să lăsăm asta, acum.

— Rex, prinde-o, cade! strigă Madge, iar Ann zbură realmente spre telefon să-l cheme pe medicul familiei. Între timp, Rex și Madge o așezară pe pat.

În orele următoare, în acea stare de confuzie, Ann avu un rol secundar. Cu toate acestea, nu-și putea ascunde admirația pentru gestul plin de curaj al Gemmei, căreia îi vedea un viitor bun alături de John Hillary. Acesta era un om bun și muncitor care o iubea, așa că viața lor nu putea să fie decât una bună. Orice îndoială în această privință se spulberă când Madge îi aduse o scrisoare de la Gemma.

Ann deschise plicul și citi:

„Îți scriu în mare grabă, dar o fac pentru ca să știi că eu și John suntem foarte fericiți și așteptăm multe lucruri bune de la viața care ne așteaptă împreună. Cu toate astea, sunt mistuită de tristețe pentru ce i-am făcut Madrinei. Nu mi-a dat altă șansă.

A aflat despre dragostea noastră, l-a concediat pe John, la fel și pe părinții lui, fără să-mi spună nimic, lăsându-mă să cred că John m-ar fi părăsit. Nu-ți pot spune cum am aflat, dar în acel moment m-am hotărât să nu implic pe nimeni în hotărârea mea. Ann, îți mulțumesc pentru înțelegerea pe care mi-ai arătat-o și te rog să-mi scrii. Mă voi simți un pic străină într-o țară nouă, deși John va fi cu mine și m-aș bucura să primesc vești de la tine. Îți voi trimite adresa noastră imediat ce ne stabilim undeva. Pentru început vom locui la unchiul lui John, la adresa de mai sus.

Îmi pare rău că Rex n-a știut niciun moment despre planurile mele, că nu i le-am împărtășit. Știu că va fi

afectat, dar i-am scris, explicându-i motivele mele cât am putut de bine. Sper că-mi va răspunde. Nu mă aștept ca bunica să mă ierte, dar eu am iertat-o pentru ceea ce a vrut să facă.

John îți transmite salutări.

Cu dragoste.

Gemma.

PS. Te rog, explică-i lui Gubbie. Mi-a promis că-i va ajuta pe părinții lui John să-și găsească altă slujbă.

Ceea ce află din scrisoarea Gemmei, despre mașinațiile doamnei Pendine îi întări Annei convingerea că de la Rosevean nu se putea aștepta la nimic bun. Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe cum aflase Gemma ce pusese bunica ei la cale.

— Mă bucur pentru ea c-a scăpat din cuib, zise Gubbie imediat ce află vestea de la Ann. Tânărul Hillary va fi un soț bun. Biata mea soră! De fapt, și-a făcut-o cu mâna ei.

— Veți putea să-i ajutați pe cei doi Hillary când vor fi concediați?

— Sigur că da! De altfel, i-am promis Gemmei că le voi găsi un alt loc de muncă, pentru ca să nu se cramponeze de cel de aici. Sunt sigur că Alice îi va concedia imediat ce se va pune pe picioare. Cred că realizezi că nu va suporta să-i mai vadă, știind că nepoata ei le-a devenit noră! Nora unor servitori! O să discut chiar astăzi cu Hillary.

— Așadar, pot să-i transmit dragostea dumitale Gemmei?

— Sigur că da! De altfel, îi voi scrie și eu. Se vede că păcatele dragei mele surori s-au întors împotriva ei și a venit momentul să plătească. Dar de fapt, Alice și-a trăit viața. Gemma abia și-o începe. Biată fetiță! Îmi va lipsi mult.

— Și mie, recunosc Ann.

Când se întoarse la Rosevean, îl găsi pe Rex turnându-și whisky, în salon.

— A, bine c-ai apărut! exclamă el. Pe unde ai fost?

— Am fost la Gubbie să-i dau vestea.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Am ceva de lucru?

— Deocamdată, nu. Sunt prea afectat ca să mă pot gândi la muncă. Nu m-am așteptat la Gemma să fie atât de ascunsă, de înșelătoare. Să nu sufle o vorbă despre ce avea în minte! Desigur, a fost influența lui Hillary.

— Ți-a spus Gemma adevărul în scrisoare?

— Da, mi i-a spus. Madrina a avut dreptate să procedeze așa cum a făcut. Numai că a descoperit prea târziu adevărul. Sunt sigur că dacă aș fi știut, aș fi putut să-i deschid ochii Gemmei.

— De ce nu vezi lucrurile așa cum sunt de fapt? John Hillary este un om bun, decent și va fi un soț responsabil. Ca să nu mai vorbim de faptul că sunt teribil de îndrăgostiți!

— Ți-ai pierdut mințile, Ann? Sigur că este o mare nenorocire. Gemma este doar un copil! Nu cunoaște lumea. S-a îndrăgostit de un grădinar chipeș, care nu vrea decât banii familiei Pendine. Numai când mă gândesc cum profită individul acela de inocența ei, îmi pierd cumpătul.

Rex lăasă paharul pe masă, nervos, și începu să străbată încăperea cu pași mari.

— A luat și colierul acela prețios, moștenire de familie. A premeditat totul. Madrina ar fi putut opri plecarea ei, dacă ar fi știut din timp, pentru că Gemma nici nu avea vârsta căsătoriei. Înțelegeți ce viață grea va duce Gemma ca nevastă de muncitor? N-a muncit nicio zi până acum. A fost îngrijită cu toată dragostea și i s-a dat tot ce a cerut. Chiar crezi că va fi fericită ca nevasta unui om sărac? Uită-te la nevasta lui Hillary. Crezi că Gemma va avea altă soartă? Fiul nu este mai bun ca tatăl. Oricum, contează pe banii familiei Pendine.

— Vezi totul doar din perspectiva materialului.

— Pentru Dumnezeu, Ann, judecă! Lasă visele romantice cu care fără îndoială John a vrăjit-o pe Gemma! Nu mai ești copil, ai învățat câte ceva de la viață.

— Am învățat mai ales despre sufletul omului, Rex.

Cred că Gemma își va găsi fericirea alături de John. Se iubesc.

Rex o privi lung.

— Ai știut de povestea lor? o întrebă el calm.

— Da.

— Și atunci, de ce naiba nu mi-ai spus?

— Gemma m-a rugat să păstrez secretul până va putea ea însăși să-i spună bunicii sale. Voia s-o facă treptat, ca să n-o șocheze.

— Așadar, ai știut acest secret tot timpul și n-ai spus nimic?

— I-am dat cuvântul meu Gemmei. Ar fi vrut să-ți spună, dar între timp ai precizat că dacă se căsătorește înainte de vreme n-o vei sprijini.

— Normal că n-aș fi sprijinit-o! Ba chiar l-aș fi expediat imediat pe individ și aș fi făcut-o pe Gemma să gândească, să vadă situația ca un om matur.

— Cred că-ți supraestimezi puterile.

— Iar tu pari să nu înțelegi că te-ai comportat iresponsabil. Trebuia să prevezi primejdia și s-o previi pe Madrina. Era datoria ta.

— Am vrut s-o fac, Rex. Când ne aflam la Londra, chiar am convins-o pe Gemma să discute cu ea. Tu și eu trebuia s-o susținem. Dar când ne-am întors, nu l-a mai găsit pe John. A fost vina doamnei Pendine că Gemma și-a luat soarta în mâini.

— Ai suspectat vreun moment că s-ar putea să fugă cu el?

— Nu. Era conștientă de datoria față de bunica ei, asta până când a decepționat-o doamna Pendine. Apoi, cred că a realizat că doamna Pendine i-a luat acest drept. Probabil a fost un șoc pentru ea. Gemma este o tânără onestă.

— Cum onestă dacă a ținut totul ascuns atâta vreme? Când a început această așa-numită dragoste?

Ann îi spuse tot ce știa. Rex era foarte supărat. Fusese o lovitură teribilă dată vanității sale că Gemma nu i se adresase cerând ajutor pentru că indiferent ce credea

Ann el avea o afecțiune sinceră reală pentru Gemma. Văzând acestea, Ann se întrebă din nou dacă avusese intenția de a se căsători cu ea.

— Cred că ai fost intenționat iresponsabilă, Ann. Până la un punct, Gemma era în grija ta. Ți s-a cerut să veghezi asupra ei. Are doar optsprezece ani! Tu ești mai mare. Ar fi trebuit să preîntâmpini totul, nu s-o sprijini. Ca moștenitoare, ar fi trebuit să înțelegi că era o pradă vulnerabilă pentru oricare vânător de zestre. Mă surprinde felul în care ai reacționat.

— Mi-am făcut datoria, Rex! Nu sunt o snoabă, așa cum ești tu, sau doamna Pendine. Eu îl apreciez pe John și sunt convinsă de profunzimea sentimentelor lui pentru Gemma. O iubește, este încrezător în viitorul său ca fermier și vor fi fericiți împreună. Cu toate astea, m-a surprins curajul Gemmei de a fugi cu el, de a risca să-și piardă moștenirea, familia. Dar văd că voi vă gândiți la ea ca la o marionetă fără sentimente. Îl iubește pe John. Este așa de greu de crezut?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Madge apăru cu cafeaua.

— Aici erați! exclamă ea. Mătușa Alice l-a uimit pe doctor rămânând trează după toate somniferele pe care acesta i le-a administrat. Vrea să fim cu toții în birou la ora trei, să discutăm cazul Gemmei.

Ann plecă să-și termine treaba.

La ora trei, Hillary o chemă în salon.

Doamna Pendine era foarte palidă și trasă la față, dar la fel de semeață.

— După cum știți cu toții, nepoata mea a fugit cu fiul grădinarului, începu ea. Prin aceasta, și-a atras oprobriul familiei și nu va mai fi moștenitoare. Din punctul meu de vedere, nici nu mai există. După această întrunire, nu se va mai pronunța numele ei în această casă. Clar? apoi se întoarse spre familia Hillary: înțelegerea noastră a fost încălcată, așa că nu vreau să vă mai văd aici. Vă plătesc salariul pe o lună, dar veți dispărea imediat de aici.

— Noi n-am încălcat înțelegerea, doamnă Pendine,

începu Hillary. Pot dovedi cu scrisoarea pe care ne-a scris-o fiul nostru. Nu i-am spus domnișoarei Gemma unde se află John, nu i-am dat adresa. Ba chiar mai mult, soția mea a fost foarte dură când a venit să ne ceară explicații.

— Îmi pare rău că voi sunteți victime, Hillary, dar nu mai suport să vă văd aici.

Hillary vru să mai spună ceva, dar renunță, își luă soția de braț și ieșiră.

Apoi, doamna Pendine se întoarse spre Rex.

— Dragul meu, vreau să-i scrii domnului Cardew să vină urgent aici. Vreau să-mi modific testamentul și nu mă pot deplasa acum la Londra, din cauza sănătății.

— Bine, Madrina, dar nu trebuie să te grăbești.

— Gemma a avut grijă să pună capăt speranțelor mele și acum nu mai am pentru ce să trăiesc. Dar să nu dramatizăm.

Tu, Madge, te-ai purtat bine, o să am grijă de tine în testament. Aș vrea să aflu un singur lucru; cum a aflat Gemma unde se află tânărul Hillary? Sunt sigură că nu de la părinții lui.

— Nu-mi imaginez, Madrina, zise Madge. De fapt, n-am știut nimic din ce avea loc aici, chiar sub nasul meu...

— Tu, Rex?

— Ca și lui Madge, mi se pare incredibil că totul s-a întâmplat acum când eram aici, Madrina. Oare Gubbie a mijlocit toate astea? Gemma ținea foarte mult la el și-l vizita adesea.

— Am discutat cu el azi-dimineață. Este destul de inconstient ca s-o fi făcut, după cum mi-a spus că să mă sfideze. Cu toate astea, Gubbie nu știe să mintă. A aflat de la miss Forrester, pe care aș vrea s-o întreb chiar acum ce contribuție a avut la fuga Gemmei.

— Știam de dragostea lor, dar nu și despre fuga pe care o puseseră la cale.

— Așadar, ai știut totul și sunt convinsă că ai încurajat-o. I-ai acoperit totul timpul!

— De ce s-o fi făcut, mătușă? interveni Madge.

— Din gelozie. Cel mai bun motiv. Știa că Rex ține

mult la Gemma și astfel a scăpat de o rivală, încurajând-o pe biata copilă să fugă cu Hillary. Tu i-ai dat adresa lui John, Gemmei, miss Forrester!

— Nu aveam cum să i-o dau, pentru că nu știam unde se află John. N-au luat legătura prin intermediul meu! Mi-a scris o scrisoare, este adevărat, în care-și lua rămas-bun de la ea, dar fără a menționa vreo adresă.

— Ne-ai înșelat așteptările și încrederea, miss Forrester și ai încurajat-o pe Gemma să fugă pentru ca tu să rămâi cu Rex. Este foarte clar. Nu vreau să te mai văd aici. Sper că vei avea muștrări de conștiință.

Ann se ridică, palidă.

— Înainte de a pleca aș vrea să vă spun, doamnă Pendine, ce nu îndrăznește nimeni să vă spună. Dumneavoastră ați împins-o pe Gemma la acest gest necugetat. I-ați trădat încrederea. N-ar fi făcut acest pas dacă n-ar fi aflat că ați pus totul la cale când ne aflam la Londra. Ați vrut s-o faceți să creadă că John a părăsit-o. Cum a aflat adevărul, nu știu. Dar Gemma a spus foarte clar că factorul decisiv a fost comportamentul dumneavoastră, doamnă Pendine. Cu toții știm că John Hillary este un tânăr decent, cu un viitor în Canada, că va avea grijă de ea și va fi un soț bun. Gemma va fi fericită ca soția lui și va uita atmosfera din această casă, unde au importanță doar banii. Abia aștept să scap din atmosfera bolnavă de aici!

— Dă-o imediat afară, Rex! strigă doamna Pendine.

— Plec în acest moment, nu trebuie să mă dea nimeni afară!

— Creatură josnică! strigă doamna Pendine.

— Mătușă, nu te supăra, nu se mai poate face nimic.

— Ar fi trebuit să știu că uneltește să pună mâna pe Rex.

Capitolul 13

Ann se duse direct la Gubbie. Îi spuse ce s-a întâmplat, rugându-l s-o lase să rezerve prin telefonul lui un loc la vagonul de dormit și să închirieze o mașină care s-o ia de la Truro.

— N-am mai vrut să sun de acolo. Simțeam nevoia să ies, să discut cu cineva care raționează.

— Spune, draga mea.

— În pofida celor întâmplate, mi-aș fi dorit să nu plec așa, brusc. Ai aranjat ceva pentru Hillary, Gubbie?

— Da, le-am scris o recomandare către prietenii mei, care cunosc toți horticultorii din zonă, și le vor găsi ceva destul de repede. Oricum, vor sta la unchiul lui John câteva zile. Mi-a plăcut băiatul lor. Este un tip de ispravă. Draga mea, sper că tot ce s-a întâmplat aici nu te-a afectat prea mult.

Ea zâmbi, scuturând din cap, își luă rămas-bun și porni spre Rosevean.

Urcă direct în cameră. Trecând pe lângă salon, auzi vocile lui Rex și Madge, care probabil discutau despre trădarea ei. Toată viața și-l va aminti pe Rex stând lângă fereastră, tăcut, în timp ce doamna Pendine o acuza.

— Din nefericire, nu avem ce face, zise Rex furios. Gemma este acum soția lui John Hillary. A fost planificat totul cu precizie pentru ca să fim puși în fața faptului împlinit.

— Nu cred că Gemma a făcut asta singură. A fost influențată de Ann Forrester.

— Ann nu avea cum să afle ce s-a întâmplat aici pentru că era cu noi la Londra! Nu știau decât Madrina și familia Hillary!

— Până când John i-a scris Gemmei, prin Ann. Cum crezi c-ar fi folosit-o dacă n-ar fi știut că le este aliată?

— Foarte bine, să zicem că le-a fost aliată, dar nu cred c-a încurajat-o pe Gemma să fugă cu acel individ.

— Aș vrea să știu ce ți-a scris Gemma.

— Uite scrisoarea adresată mie. Citește-o!

Dragă Rex.

Mă tem că vei fi șocat să auzi că m-am măritat cu John Hillary și am pornit spre Canada.

Ne-am iubit foarte tare de când el s-a întors la Rosevean, dar știam că bunica s-ar fi opus unei logodne și tu la fel. Speram să găsesc o modalitate de a obține

consimțământul bunicii, dar a aflat de noi când eram la Londra, l-a concediat pe John și i-a amenințat părinții că-i va alunga de la Rosevean, dacă el va lua legătura cu mine. Bunica nu mi-a spus nimic din ce a făcut, atunci când m-am întors.

Nu am timp să-ți scriu prea mult; te rog să mă ierți că ți-am ascuns iubirea mea pentru John.

Suntem extrem de fericiți; te rog, nu fi supărat din cauza mea. Ai fost întotdeauna bun cu mine. Fii și acum. Caută să mă înțelegi. Sper să primesc curând o scrisoare de la tine în care să-mi spui că m-ai iertat.

Cu dragoste.

Gemma.

— Este foarte clar, zise Madge.

— Mda. Aș fi dat orice ca să nu se întâmple asta. Cred că pot fi considerat un idiot perfect pentru că n-am bănuț nimic. Am crezut că o cunosc bine pe Gemma.

— Nu are rost să te învinuiești, Rex. Toți am fost cu ochii închiși, toți în afară de Ann Forrester.

— Da, ea putea opri totul foarte ușor, zise Rex.

— Dragul meu, o femeie îndrăgostită nu ridică un deget să oprească ieșirea unei rivale din scenă. Nu mătușă Alice a fost vinovată, ci farmecul tău.

Rex scutură din cap cu tristețe.

— Mă duc să fac câțiva pași, am nevoie de aer curat. La revedere.

Madge scoase o țigară.

Ea luase între timp scrisoarea Gemmei adresată Annei din poșeta acesteia, și-i dădu foc. În scrisoare era menționat foarte clar că Ann nu avusese niciun amestec.

După ce scrisoarea arsese, Madge ieșise pe hol, unde Ann îi spusese că părăsea casa.

— Am fost la Gubbie, să-mi iau rămas-bun, spuse Ann. Îi voi răspunde Gemmei la scrisoare, apoi plec.

Ann se întoarse în cameră și începu să caute scrisoarea. Văzând că n-o găsește, se duse din nou la Gubbie și deși scotociră împreună casă, nu găsiră nimic.

Se întoarse acasă și începu să împacheteze. Era

seară și auzi o bătaie în ușă. Era Rex, care intră fără invitație.

— Ann, ai ajutat la tulburarea lucrurilor aici. Familia Hillary a rămas fără acoperiș deasupra capului, Gemma este dezmoștenită...

— Dacă ai venit să mă ameninți, ar fi mai bine să pleci imediat. Am fost destul de muștruluită pe nedrept de doamna Pendine. Nu eu am pus la cale fuga Gemmei. Iar dacă nu mi-ai luat apărarea când mă acuza, înseamnă că ești de acord cu ea.

— Cum poți să spui că n-ai avut nicio contribuție, Ann? Ai fost cel puțin puntea de legătură dintre ei! De fapt, cred că ai un rol mai mare în plănuirea fugii Gemmei.

— Așadar, nu mă crezi când spun că nu este așa?

Ann se duse să-l înfrunte. Abia își putea controla mânia.

— Nu mai avem ce discuta dacă mă consideri o mincinoasă!

— Ce ți-a scris Gemma? Arată-mi scrisoarea!

— N-o mai găsesc!

El începu să râdă.

— Era de așteptat. O să te duc eu la gară mâine. O să discut și cu familia Hillary. Ei au plătit cel mai greu preț pentru uneltirile tale.

— Nu-ți face probleme pentru ei! Gubbie le va găsi un alt post! Gemma l-a rugat înainte de plecare. Dar înainte de a părăsi camera mea, vreau să te rog un singur lucru, Rex. Sper că-i vei scrie Gemmei c-o ierți. Este foarte important pentru ea.

— Sigur că voi lua legătura cu ea. Va avea nevoie de ajutorul meu.

— Cred că te supraestimezi, Rex. Nu cumva Gemma ți-a rănit vanitatea? Te-a ignorat și a fugit cu un alt bărbat chiar de sub nasul tău. Dar nu-ți face probleme, John va avea grijă de ea.

— Până va afla că nu mai moștenește banii familiei.

— Ce minte îngustă ai, Rex! Banii nu sunt singurul motiv care-i leagă pe oameni! Dar nu vreau să ne mai

rănim reciproc. Ți-am spus exact care a fost rolul meu. Nu regret că i-am ajutat pe cei doi. Îmi pare rău că speranțele tale de a te însura cu Gemma s-au năruit. Poate ai fi făcut-o fericită, nu știu. Dar știu că-l iubește din tot sufletul pe John Hillary și o așteaptă un viitor frumos alături de el. Acestea sunt ultimele mele cuvinte. Te rog să mă lași singură.

Rex ieși fără o vorbă și Ann se așază pe pat, dând frâu liber lacrimilor, care amenințau de atâta timp să izbucnească. Se gândi că nu fusese niciodată sigură de dragostea lui Rex, dar nu-și imaginase că vor deveni dușmani, pentru că el credea că avusese un rol în fuga Gemmei.

Își luă bagajul și ieși.

Pe drumul spre poartă se întâlnește cu Madge.

— La revedere, Madge, spuse Ann.

— Pleci cu trenul de noapte? Călătorie plăcută. Rex a ieșit. Vrei să-i lași vreun mesaj?

— Nu. Noapte bună.

* * *

Rex se întoarce târziu la Rosevean, așa că nu află de plecarea Annei decât a doua zi la micul dejun.

— A plecat cu un tren de noapte, zise Madge; tu erai plecat.

— Dumnezeu, nu credeam că va pleca atât de repede!

— Mătușa n-a prea încurajat-o să mai piardă timpul pe aici.

A făcut destul rău. Călătorie sprâncenată. Am rămas doar noi doi, acum.

— Curând, vei rămâne doar tu, Madge. Plec și eu peste câteva zile. Voi deschide firma la începutul lui octombrie, dar am nevoie de câțva timp să mai rezolv unele lucruri. Trebuie să angajez personal, printre altele.

— Văd că toți părăsiți corabia care se scufundă.

— Abia aștept să mă apuc de lucru!

— Când îți apare cartea?

— În primăvară. Sper că până atunci și Madrina își va

reveni un pic. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să mă apuc de lucru.

În birou, Rex se așează la pupitrul Annei și privi cu o strângere de inimă mașina de scris. Îl irita faptul că afară bătea vântul și crengile copacului din fața casei loveau în geam. Privirea îi alunecă spre micuța vază aflată pe birou, unde Ann puneă întotdeauna flori. Acum se mai aflau niște trandafiri ofiliți, cu capetele lăsate. Când trase sertarul să caute hârtie, alte petale căzură.

Se așează la birou, și-n fața ochilor îi apărură din nou acei ochi mari, căprui, sinceri, șuvița care-i cădea mereu pe frunte. Își aminti glasul ei voios ca un clopoțel. Apoi îi apăru chipul Gemmei, atât de frumoasă în rochia de culoarea petalelor de trandafir, cu colierul de safire. Cum va putea să reziste la o viață dură de nevastă de fermier? Sau poate Gemma va rezista mai bine decât își închipuia el. Crezuse c-o cunoaște bine, dar hotărârea luată de ea căzuse ca un trăsnet asupra lui. Cât despre Ann... crezuse că ajunsese s-o cunoască și pe ea și totuși, se purtase într-un mod reprobabil. Și ar fi putut să jure că era o femeie integră!

Încercă să le alunge pe cele două femei din mintea sa și începu să dactilografieze cu încăpățănare.

După două zile sosi avocatul doamnei Pendine, Cardew.

— Îmi pare rău de cele întâmplate; și miss Forrester mă surprinde. Am crezut că este o tânără cu multe calități. Sau poate doamna Pendine este puțin cam... pretențioasă?

— Vârsta începe să-și spună cuvântul.

Văzând că Rex nu prea are chef de discuție cu ea, Madge plecă. Se duse în camera ei, unde-și aprinse o țigară, gândindu-se la ce-i oferise viața până acum. Nimic. Provenind dintr-o familie săracă, se calificase ca asistentă, muncă plăcută dar care nu-i aducea sume importante de bani. Iar acum trebuia să aștepte ca bătrâna s-o includă în testament. Cât va trebui să aștepte? Era sigură că deși Rex se străduia s-o împace pe doamna Pendine cu nepoata ei, nu va reuși, pentru că bătrâna era o femeie foarte

încăpățânată. Iar mândria îi fusese rănită.

Va trebui să fie foarte atentă ori de câte ori sosea poștașul, să vadă dacă Gemma îi va răspunde lui Rex, pentru că era sigură că acesta îi scrisese. Era foarte important ca Gemma să nu se trădeze în vreun fel, să amintească de ajutorul pe care i-l dăduse. Gemma se afla foarte departe și curând nu va mai fi important să se afle cine a ajutat-o să-și ducă planul la bun sfârșit.

Când se duse cu ceaiul la doamna Pendine, o găsi întinsă pe sofa, cu o carte nedeschisă în brațe.

— Vrei să-ți torn ceaiul, mătușă? Pari obosită. Din cauza domnului Cardew, bănuiesc.

— Da, au fost multe treburi de rezolvat. Va trebui să angajăm alt grădinar din sat, Madge, te rog să te ocupi de asta.

— Desigur, nu-ți face probleme, mătușă.

— Nu știu de ce mă mai preocupă grădina, pentru că nu voi mai fi mult timp pe aici.

— De ce ești atât de pesimistă?

— Sunt doar realistă, Madge dragă.

— Uite, bea ceaiul și ia medicamentele.

— Am luat deja prea multe.

— Nu este de mirare. Cred că acest domn Cardew poate deprima pe oricine.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința viitorului, draga mea, dacă asta te interesează. Am apreciat felul în care m-ai îngrijit și nu vreau să consideri că nu te răsplătesc bine. Iar acum, lasă-mă singură, te rog.

Mai erau câteva zile până la plecarea lui Rex. El făcea toate eforturile de a o consola pe doamna Pendine. Cu toate acestea, gândurile îi zburau numai la Ann și Gemma. Într-o dimineață, porni într-o mică plimbare, deși era o zi urâtă, posomorâtă. La întoarcere se întâlni cu poștașul.

— Bună dimineața, domnule Vernon, am adus o scrisoare pentru dumneavoastră. Este din Canada. Când intră în casă găsi o singură scrisoare de la Londra pe care nici n-o mai deschise. Se duse s-o caute pe Madge. O găsi

la bucătărie, ținând un plic deasupra aburului. Când îl văzu, se sperie și roși. Puse imediat plicul în buzunarul uniformei.

— Bună dimineața, Rex. M-ai speriat. Ce te aduce aici la ora asta?

— Mi-a spus poștașul că am primit o scrisoare din Canada.

— A, nu era pentru tine, cred că s-a înșelat. Era pentru mătușa Alice și am ars-o.

— Și aceea pe care o țineai deasupra aburului?

Madge râse forțat.

— Voiam să dezlipesc timbrul pentru nepotul doamnei Vincent, care face colecție.

— De ce ai ars scrisoarea adresată Madrinei? Parcă hotărâsem să încercăm s-o convingem să citească scrisorile Gemmei.

— Instrucțiunile Madrinei au fost foarte clare. Să ard orice scrisoare.

— Trebuia să mă lași pe mine să mai încerc.

Madge ridică din umeri și vru să plece.

— Dă-mi te rog scrisoarea din buzunarul uniformei.

— Ți-am spus că este doar un plic.

— Și eu fac colecție de timbre. Te rog, dă-mi plicul.

Madge îl evită tocmai în momentul în care apăru în ușă doamna Vincent, albă ca varul, tremurând.

— Doamna Pendine este într-o stare foarte proastă, a avut un atac, cred.

Telefonară imediat doctorului, dar cu toate eforturile acestuia, doamna Pendine zăcu în comă alte câteva ore și muri a doua zi.

Rex simți nevoia să meargă în golful unde o văzuse prima oară pe Ann înotând. Avea scrisoarea Gemmei cu el.

Dragă, dragă Rex.

Nu vei ști niciodată ce bucurie mare a fost pentru mine să-ți găsesc scrisoarea, să aflu că nu m-ai dat uitării! Dar ce sumbru ești în privința viitorului meu! Rex, dragul meu, află că n-am fost niciodată atât de fericită!

Știu că-ți este greu să înțelegi, pentru că mă

consideri o copilă incapabilă de sentimente profunde. Eu și John suntem foarte fericiți și viitorul mi se pare foarte luminos.

Unchiul lui John ne ajută foarte mult, ne-a făcut rost de o casă aproape de el și ne va da jumătate din banii pentru terenul pe care vrea să-l cumpere John.

Îmi pare rău că bunica n-a vrut să mă înțeleagă. Nu sper decât că atunci când va afla că ne descurcăm foarte bine, să mă ierte. Îmi pare foarte rău pentru ea, cu toate că m-a decepționat încercând să mă facă să cred că John m-a părăsit, ceea ce a fost un lucru foarte rău, trebuie să recunoști și tu.

Am primit o scrisoare minunată de la Ann. Mi-a spus că a plecat de la Rosevean. Sper că n-a avut de suferit de pe urma deciziei mele. Ann n-a avut nicio legătură cu fuga mea, deși a știut că eu și John ne vom căsători într-o zi. Nu i-am spus de plecarea mea tocmai pentru a n-o implica, și pentru ca să nu aibă probleme cu Madrina. Nu sunt iresponsabilă!

Rex, dragul meu, vreau să știi că nu trăiesc în sărăcie, că am tot ce-mi trebuie, dar cel mai important este soțul minunat pe care-l am.

Te rog să-mi scrii despre felul în care-ți merg afacerile la Londra. Și te rog încearcă s-o faci pe Madrina să revină la rațiune. I-am scris, dar n-am primit răspuns.

Cu multă dragoste.

Gemma.

Rex lăasă scrisoarea jos cu un zâmbet pe buze. Se pare că tânărul Hillary își luase rolul în serios și Gemma era cu adevărat fericită. Oare îl judecase greșit pe John Hillary? Văzuse lucrurile doar așa cum spusese Ann, din punct de vedere material? Nu mai era sigur de ceea ce afirmase, că Gemma era doar un copil fără sentimente profunde. Acum nu mai era așa de sigur. Oricum, înțelesese că nu putea coordona viața altcuiva. Ann avusese dreptate.

Iar acum trebuia să-i scrie Gemmei de moartea bunicii sale. Rex se simți dintr-odată inutil. Nu-i fusese de

folos Gemmei, renunțase la prietenia Annei, nu-i fusese de ajutor doamnei Pendine, care se închisese în sine și se consumase în ultimele săptămâni. Probabil că Rosevean va fi vândut. Madge nu avea cum să-l întrețină.

Nu știa ce avusese de gând să facă încercând să deschidă scrisoarea Gemmei. O va întreba cu altă ocazie.

Zilele următoare morții doamnei Pendine, Madge dădu semne vizibile de nervozitate, și el o lăsă în pace, nu-i puse întrebări care ar fi putut s-o deranjeze.

La înmormântare sosi domnul Cardew, aducând cu el testamentul doamnei Pendine. În timp ce acesta îl deschidea, Rex observă că lui Madge îi tremurau mâinile și-i oferă o țigară pe care nu putu s-o aprindă din cauza emoției. Doamnei Vincent îi reveniră cinci sute de lire, lui niște acțiuni, iar lui Madge trei sute de lire. Restul, adică partea cea mai importantă a averii Pendine revenea unor instituții de caritate.

Madge izbucni.

— Nu se poate! Nu-mi poate face asta! Ați spus doar trei sute de lire pe an pe tot restul vieții, domnule Cardew?

— Exact, miss Trent.

— Nimic altceva?

— Nimic. Este foarte clar scris.

Madge își pierdu subit controlul și începu o tiradă împotriva mătușii decedate. Bătu cu pumnul în masă cu o violență de care n-ar fi crezut-o nimeni capabilă.

Rex o liniști.

— Gata, Madge! Nu mai poți schimba nimic.

— Tu vorbești? Știi ce înseamnă să depinzi de un astfel de tiran? I-am suportat ani întregi toate insultele și toanele, am slujit-o, am ajutat-o, am fost ca un câine supus care linge mâna stăpânului, și-mi lasă în silă, trei sute de lire pe an!

Asta în timp ce lasă organizațiilor caritabile un asemenea conac de o valoare inestimabilă!

Madge ieși din încăpere trântind ușa.

Nu apără la cină în seara aceea, iar Rex îl conduse pe domnul Cardew la gară. Pe drumul de întoarcere, Rex

realiză cine o ajutase pe Gemma să fugă. Motivul existase chiar sub nasul lui, dar nu-l văzuse. Cel mai puternic motiv: banii.

Imediat ce ajunsese la conac, se duse direct la bucătărie, unde o găsi pe Madge.

— Tu i-ai spus Gemmei ce s-a întâmplat cât am fost la Londra, nu-i așa? o întrebă fără altă introducere. Spune, Gemma, tu i-ai spus?

— Da.

— De unde ai aflat ce se întâmplase? Madrina n-a destăinuit nimănui.

— Am auzit discuția. Celebra Madrina se comporta așa cum știa ea mai bine; manipula viețile altora.

— Și de asta ai încurajat-o pe Gemma să fugă?

— Nu i-a trebuit prea mult.

— N-ar fi fugit, dacă nu i-ai fi spus despre discuția dintre Madrina și John!

— Ia-o cum vrei! zise Madge turnând lapte într-o cană.

— Stai puțin, Madge, să mă lămuresc. Așadar, tu i-ai frânt inima Madrinei, încurajând-o pe Gemma să fugă, ceea ce a atras după sine dezmoștenirea ei. N-ai urmărit decât banii familiei.

— Dar, însă a fost în zadar, zise Madge plină de amărăciune.

— Sper că nu te aștepți la înțelegere din partea mea.

— Nu. Dar te-am ajutat, scăpându-te de căsătoria cu moștenitoarea familiei. Ceea ce te aștepta mai curând sau mai târziu.

— Nu aveam asta în planurile de viitor, Madge. Nu pot nega însă că am inima strânsă din cauza Gemmei.

— N-o plânge pe Gemma! Are un soț, ceea ce nu se poate spune despre mine. Va avea întotdeauna tot ce-și dorește. Eu am muncit din greu toată viața și degeaba. De ce naiba să nu mă fi așteptat la ceva substanțial de la această mătușă pe care am servit-o foarte bine? Mi-a lăsat trei sute de lire pe an! Aproape nimic!

— Trei sute de lire este oricum, mai bine decât nimic.

— Dar este nedrept. Și eu sunt nepoata ei.

— Gemma, nepoata ei preferată, nu s-a ales cu nimic.

— Gemma este tânără și frumoasă. Pe când eu... rămân nepoata rezultată de pe urma unei căsătorii nepotrivite încheiate de sora Madrinei. Sunt grosolană ca tatăl meu. N-am pic de rafinament, de maniere și mai rău, n-am bani deloc.

— N-o mai pomeni pe Madrina, Madge, las-o să se odihnească în pace. Dacă ar fi știut că tu ai pus la cale fuga Gemmei, n-ai fi primit nimic. Dar de ce ai deschis scrisoarea adresată mie?

— Am vrut să verific dacă Gemma și-a respectat promisiunea de a păstra secretă implicarea mea. Nu voiam să risc să aflu ceva.

— Sper că nu te aștepți să aprob ce-ai făcut, Madge! Nu te voi ierta niciodată.

— Nu-ți face probleme în privința Gemmei, se va descurca.

— Și cu Ann, ce-ai avut?

— Ea ar fi plecat oricum de aici, pentru că nu mai avea ce lucra. Era nebună după tine, dar o să treacă peste asta.

— Dar la mine nu te-ai gândit? Sentimentele mele nu contează?

— Tu te amuzai doar, nu?

— Nu, Madge.

— Ei lasă, în cazul ăsta, Ann se va întoarce imediat la tine. Nu trebuie s-o rogi de două ori. Am crezut că tu pe Gemma o vânai.

— Madge, ai idei absurde, Gemma era un copil. Iar dacă-ți închipui că Ann Forrester poate fi făcută să se întoarcă, te înșeli. Este o fată cu sentimente profunde pe care mă tem că le-am rănit.

— Încearcă-ți vocea asta fascinantă și o să vezi cum se va întoarce!

— Madge, Ann nu este superficială. Trebuie să admit că ai pus totul la cale cu multă măiestrie, ai făcut un plan diabolic. Dar și eu am partea mea de vină, în privința

Annei mai ales. Ce planuri ai acum, Madge? Eu plec mâine.

— O să plec și eu cât mai departe de locul ăsta blestemat.

— Dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi, să văd dacă te pot ajuta cu ceva, zise Rex plecând.

Madge se așeză la masă cu cana de lapte în față. Ar fi trebuit să știe că mătușa Alice nu-și va lăsa averea unei persoane pe care o disprețuiește. A plătit-o ca pe o servitoare, atât.

Capitolul 14

Rex părăsi Rosevean într-o dimineață liniștită de septembrie. Frunzele copacilor începuseră să se îngălbenească, iar două dintre ele căzură la picioarele lui pe când se îndrepta spre mașină. Madge și doamna Vincent plecau peste alte două zile. Rosevean era complet părăsit acum, pentru că până și Gubbie, la câteva zile după moartea surorii sale, plecase într-o expediție în Portugalia, asta după ce-i instalase pe Hillary și soția sa pe o proprietate unde era nevoie de doi oameni ca ei. Ce repede se petrecuseră toate, se gândi Rex apăsând pe ambreiaj. Fuseseră toți închiși ca într-o cutie pentru zaruri al cărui proprietar murise și-i aruncase pe toți să fie luați de cine voia. Cu toate astea, nu se simțea eliberat de cele întâmplate aici. Gândul la Ann era cel mai important; nu știa cum s-o găsească să discute cu ea tot ce nu apucase să discute.

Toate eforturile lui însă rămaseră fără succes. Domnul Cardew nu-i știa adresa.

— Cred că nu mai avea rude, după moartea părinților ei în acel accident.

— Dacă ia legătura cu dumneata, domnule Cardew, te rog să-mi dai de știre, a lăsat niște lucruri la Rosevean și aş vrea să i le înapoiez.

— Desigur, domnule Vernon, deși sunt puține șanse să mă mai contacteze.

Rex încercă și la fosta firmă la care lucrase Ann, dar fără succes. De ce plecase de la Rosevean fără să-l anunțe? Ei bine, se certaseră, dar nu fusese ceva final.

Așteptă cu inima strânsă răspunsul Gemmei care nu-i oferi ajutorul sperat, dar oricum era ceva. Aflase despre Ann, dar avea doar adresa hotelului în care aceasta locuia temporar.

Seara rămase trist cu privirea pierdută ascultând la radio o emisiune despre concertul care urma să aibă loc la Albert hall. Se cânta și Beethoven și-și aminti că Ann îi spusese că n-ar pierde un astfel de eveniment. Se decise să-și cumpere bilet, să spere c-o va întâlni acolo.

Ajunse mai devreme, cu inima strânsă, și scrută publicul în speranța că-i va zări chipul drag. Încă o dată se simți dezamăgit. Și tocmai când aplauzele îl anunțară pe dirijor, i se păru c-o vede în partea opusă a sălii, chiar sub boxa comentatorului. Inima începu să-i bată puternic. Era îmbrăcată în gri și citea programul. Când ridică privirea să aplaude sosirea dirijorului, știu că era ea. Nu putea să se deplaseze spre ea, n-ar fi avut cum să ajungă. Așteptă cu sufletul strâns terminarea primei piese, apoi nici nu știu cum ajunse chiar în fața lojei de unde ieșea Ann și se întâlniră față în față.

— Eu sunt, nu este vreo stafie, am alergat ca un nebun peste toată lumea ca să nu te pierd.

— Dar... blocăm ieșirea, murmură ea.

— Mergeai la cafea?

— Nu, voiam să plec.

— Și eu. M-a interesat doar Corala. Ann, trebuie să vorbim.

— Îmi pare rău, Rex, eu nu am nimic să-ți spun și nici nu vreau să te mai văd vreodată. Rămas-bun.

— Nu-mi poți face asta, zise el prinzând-o de braț. Încerc de peste o lună să te găsesc, și nu te mai las să pleci. Te rog să-mi acorzi o jumătate de oră, nu-ți cer prea mult.

Ann nu zise nimic, dar nu mai opuse rezistență.

— Ce dorești de fapt? îl întreabă imediat ce ieșiră.

— Vreau să te rog să mă ierți.

Ann nu spuse nimic; se îndreptară în tăcere spre cafeneaua din apropiere.

După ce se așezară la masă, Rex o privi lung. Slăbise, era palidă. Avea cearcăne.

— Mi-a fost foarte greu să te găsesc. Unde-ai plecat direct de la Rosevean?

— Am stat la hotelul Victoria câteva săptămâni, iar acum am găsit un altul care este mai ieftin și mai aproape de slujbă. Lucrez la un departament muzical al unui mare magazin. Tu? Ai început lucrul?

— Deocamdată, nu. Doamna Pendine a murit la sfârșitul lunii trecute; a avut un atac de inimă.

Ann rămase tăcută, apoi întrebă:

— I-a scris Gemmei înainte de asta?

— Nu.

— Ai primit vești de la Gemma?

— Da, este foarte fericită, deși Madrina a dezmoștenit-o. A lăsat banii unor acțiuni de caritate.

— Rex, aș vrea să uit de Rosevean.

— Și de mine?

— Da, felul în care te-ai purtat m-a rănit.

— Știu, draga mea. Nu mă poți ierta?

— Nu crezi că este cam târziu?

— Nu, Ann, nu este. Te rog să-mi dai șansa să mă explic. Vrei să cinăm mâine seară împreună?

Aranjară locul în care să se întâlnească, apoi Ann plecă.

Seara următoare discutară politico, ca niște cunoștințe vechi. Ann era îmbrăcată într-o rochie neagră cu garnitură de catifea care-i accentua paloarea și o făcea să arate mai matură.

Privindu-l lung după ce-l lăasă să-și reînceapă tacticile de cuceritor, Ann îi spuse:

— Rex, m-am gândit mult la noi. Rosevean reprezintă tot ce este mai urât în viața mea. Am mai fost nefericită și înainte, dar n-am cunoscut atâta cruzime, răutate, tiranie. Banii erau zeul acelei case. Nimic altceva nu mai conta. Iar tu ai fost parte integrantă din ea. Vreau să te dau uitării.

— Îmi pare rău că așa gândești despre mine, draga mea.

— Banii guvernau totul în acea casă; doar Gemma n-a fost atinsă de morbul acesta. Acum, că am scăpat de acolo, vreau să uit totul.

— Da, Ann, știi că ești o făptură vulnerabilă. Tocmai asta nu pot să-mi iert. Să nu crezi că eu sunt încântat de ceea ce am făcut, sau că am uitat cumva. M-am purtat prosteste, știu. Am crezut că Gemma va asculta de sfaturile mele.

— Rex, erai important în viața ei, dar nu așa de important ca bărbatul pe care-l iubea. Ar fi vrut să ți se adreseze, dar a simțit că n-o vei înțelege, că ai aceleași vederi ca bunica ei. L-am cunoscut pe John și nu mi-a trebuit mult să înțeleg că iubirea lui pentru Gemma era sinceră.

— Iar de sinceritatea mea te îndoiești?

Ann ezită.

— De prea multe ori ai spus un lucru și ai acționat invers, Rex. Erai foarte îngrijorat pentru Gemma, iar pe mine m-ai considerat un dușman care putea oricând să-i facă rău.

— Asta s-ar fi rezolvat dacă mi-ai fi dat timpul necesar. Madge a fost cea care a pus totul la cale.

Ann îl privi uimită când el îi expuse planul lui Madge.

— Asta înseamnă că tot ea a luat scrisoarea de la Gemma, cea pe care n-am putut să ți-o dau s-o citești. Câtă cruzime! Și tot banii sunt de vină!

— Da. Am crezut că-și va pierde mințile când a aflat că Madrina i-a lăsat doar o sumă derizorie. Oricum, îmi pare rău pentru ea. Ann, acum așa vrea să vorbim doar despre noi: Ann, te iubesc. Indiferent ce crezi despre mine.

— Rex, n-ai crezut niciodată în dragostea asta. Ce-ar fi trebuit să cred?

— Da, ai dreptate. Iar dacă adăugăm și cele spuse de Madge și de Madrina, probabil ai avut dreptate să pleci fără o vorbă. Rex avea ochii plini de lacrimi.

— Acum mă crezi?

— Da, Rex, te cred.

— Nu mi-a fost nici mie ușor, Ann. Madrina era o

bătrână față de care am avut întotdeauna sentimente frumoase, îi datoram respect și loialitate. Știi, chestiuni de familie... și de fapt, situația mea întreagă era nedefinită. Ar fi trebuit să-ți cer mâna încă de la Rosevean, rugându-te să mă aștepți puțin, să-mi încep afacerea. Poate am fost prea sigur de tine. Din nou... vanitatea mea?

Ea scutură din cap, zâmbind de data asta.

— Oricum, trebuie să ne gândim că la Rosevean ne-am cunoscut.

— Ann, dacă reușesc să-mi fac afacerea rentabilă, te măriți cu mine peste câteva luni?

— Cred că da, murmură ea cu tandrețe.

Sfârșit